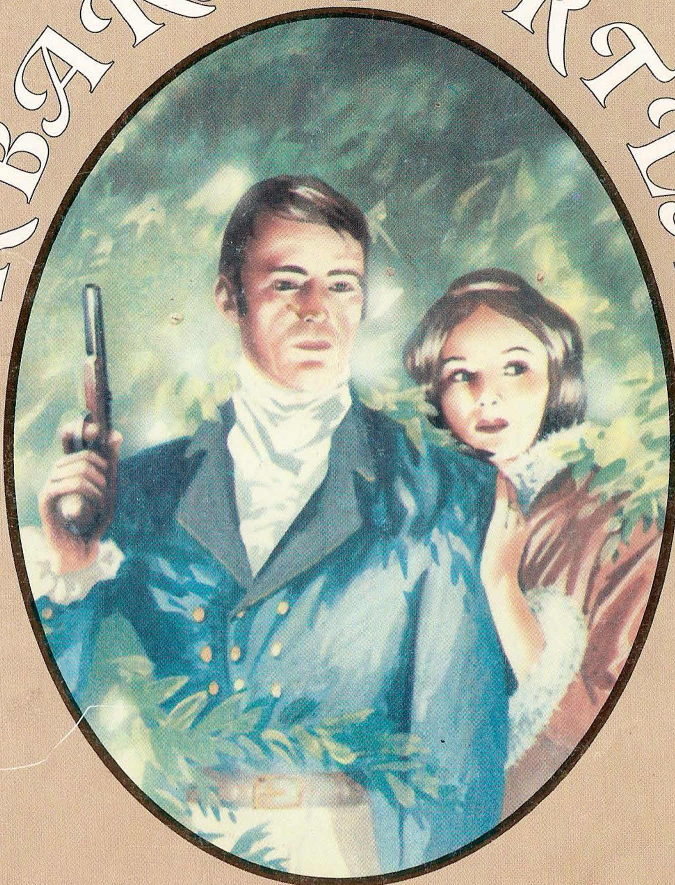
Nostalgic 18

BARBARA CARTLAND

AVENTURIER DIN DRAGOSTE

ALCRIS

Concurs

Pentru faza finală a concursului „THE BEST“, organizat de Editura ALCRIS pe anul 1999, au fost selecționate un număr de douăzeci de romane.

Dintre aceste romane vor fi alese pentru publicare cinci. Aceste romane vor fi anunțate ulterior în paginile de reclame ale aparițiilor noastre.

1. Un sirtaki în numele iubirii— Iris Madeiros (Alexandrina Vlad)
2. Dor de iubire —Hellen Russell (Elena Coșoianu)
3. Dragoste în trei — Mary Peters (Mariana Petrescu)
4. Tu ești soția mea! — Nancy Abel (Mătușa Vasilica)
5. Răzbunarea — Kate Fass (Lăcătușu Ileana)
6. Un bulgăre de aur — Carla Mai (Mazilu Violeta)
7. Din nou în viață — Sabrina Maj (Dorothea Radu)
8. Zile și nopți — Amanda Ancen (Camelia Constantin Drăgănești)

Celelalte douăsprezece romane selecționate vor fi publicate în numerele viitoare.

Editor

Capitolul 1

Anul 1817

– Sărută-mă, Hetty, mai sărută-mă o dată!

– Nu... Perdican... trebuie să plec.

– Nu poți să-mi faci asta. Rămâi cu mine! Aștept de atâta timp clipa aceasta.

Hetty nu fu în stare să răspundă; lordul Corbury o sărută atât de pătimaș încât ea abia dacă mai putea să respire.

– Perdican, dragul meu, murmură ea în sfârșit, îmi place să mă săruți astfel.

– Iar eu te ador, zise el cu vocea-i gravă. Când te căsătorești cu mine, dragostea mea?

– Oh... Perdican!

El se îndepărtă puțin pentru a-i contempla chipul, a cărui frumusețe era celebră în toată Londra.

Foarte blondă, cu ochi albaștri mari și umezi, Hetty Baldwyn era idolul cartierului St. James din ziua primei ei apariții în lume. Fiecare tânăr își făcea o datorie din

a-i face curte, nu numai bărbații cei mai eleganți și chipeși, ci toți tinerii care doreau să se afle "pe prima pagină".

– Ce înțelegi tu prin "Oh... Perdican"? întrebă lordul Corbury.

– Știi bine că tata nu vrea să mă mărit cu tine, răspunse Hetty lipindu-și obrazul de umărul lui.

– Să-l ia naiba! Ce ne interesează pe noi? N-avem decât să fugim, Hetty. După ce ne vom căsători, n-o să poată să ne mai facă nimic.

– Vrei... vrei să mă răpești?

– De ce nu? Dacă trecem granița, n-o să mai avem nevoie de consimțământul tatălui tău. O să fie înnebunit de furie, dar n-o să mai aibă nici o importanță.

– Dar... Perdican, făcu Hetty cu o mutriță ce o făcea mai seducătoare ca oricând, eu vreau o nuntă mare, cu domnișoare de onoare și cu o mulțime de invitați. Mi-am imaginat deja rochia și vreau să port diadema mamei... Și apoi, se grăbi ea să adauge, și tu ai fi atât de furmos în haine de ceremonie...

– Dar ce importanță au toate astea, Hetty? La naiba cu mulțimea de invitați și caleștile lor! Esențialul este să ne căsătorim, nu? Să ne gândim la noi, Hetty! Când vei fi soția mea, nimeni n-o să mi te mai smulgă.

– Ar fi minunat, oftă ea. Numai că n-aș vrea să-l supăr pe tata. El se mândrește cu mine și ar fi de neconsolat dacă ar afla că am fugit.

– Atunci, ce-o să facem? reluă lordul Corbury, descurajat.

Era un tânăr înalt, foarte chipeș, cu umerii largi și ai cărui ochi cenușii furaseră inimile multor fete. Avea și un

aer ușor șmecheresc care-i dădea un farmec irezistibil.

Hetty făcu un pas înapoi. Costumul de călărie din catifea turcoaz îi dădea la iveală formele încântătoare. Își scosese pălăria și soarele, trecând prin geamurile mici de cristal ale ferestrei, părea să-i învăluie părul auriu într-o aură de lumină. Lordul Corbury era ca vrăjit.

– Te iubesc, Hetty! exclamă el. Nu pot să trăiesc fără tine.

– Și eu te iubesc, Perdican, dar trebuie să fim prudenți. Tata nu știe că te-ai întors, nici nu bănuiește că în clipa asta suntem împreună.

– Nu i-ai spus că vii încoace?

– Ba da, dar el crede că am venit la Prieuré s-o văd pe doamna Buckle, supraveghetoarea, care este bolnavă. Chiar m-a felicitat că am fost atât de atentă cu ea.

– Mai devreme sau mai târziu, va afla că m-am întors.

– M-am gândit și eu la asta. Am să-i spun că doamna Buckle te așteaptă de la o zi pe alta. Cu riscul de a-l minți, prefer să fiu prevăzătoare.

– Nu prea-mi plac tertipurile astea.

– Ce-am putea face altceva?

– Să ne căsătorim!

– Și din ce o să trăim?

– Avem aici de toate, răspunse el aruncând o privire circulară prin încăpere.

I se păru că remarcă pentru prima oară că, în afara lemnăriei pe care timpul își pusese patina, mobilierul era complet uzat și avea nevoie să fie reînnoit în totalitate. Draperiile își pierdeau franjurile, desenul

covorului persan, altădată prețios, aproape că dispăruse, scaunele erau șchioape și se puteau vedea din loc în loc pe pereții goi urmele fostelor tablouri care fuseseră vândute.

Hetty îi urmări privirea.

– Știu cât ții la acest castel, Perdican, dar ar costa mii și mii de lire ca să-l restaurezi.

– Iar eu n-am nici o mie de penny, remarcă el cu amărăciune.

– Știu. De aceea este inutil să discutăm cu tata, sau măcar să-i dăm doar de înțeles că vrem să ne căsătorim. Este hotărât ca eu să fac o căsătorie strălucită și, deocamdată, în vizorul lui se află sir Nicolas Waringham.

– Waringham! exclamă lordul Corbury, furios. Cum ai putea să fii fericită cu snobul acela înfumurat și plin de sine?

– Este... foarte bogat...

– Pe când eu sunt lefter! Un nobil al regatului lefter! Este o glumă sau ce naiba? Explică-mi, Hetty.

– Trebuie să plec, Perdican, răspunse fata, un pic stânjenită. Nu pot întârzia prea mult, dar am să încerc să revin și mâine. Am să-i spun tatei că doamna Buckle tot nu se simte bine și că i-am promis să-i aduc o supă bună. Cu siguranță că mama va fi de acord pentru că mereu îmi reproșează că nu sunt destul de atentă cu cei săraci.

– Atunci, acordă-mi și mie puțină atenție! zise el strângând-o în brațe și prinzând-o de bărbie. Cât de frumoasă ești! Incredibil de frumoasă!

O strânse la piept și o sărută cu înflăcărare. Ea îi răspunse cu pasiune.

Puțini bărbați erau în stare să-i trezească atâta emoție. Cei mai mulți dintre admiratorii ei îi reproșau tocmai răceala ei. Dar în prezența lordului Corbury, era o cu totul altă femeie și se abandona fără reținere îmbrățișării lui. Privirea îi devenea arzătoare și sânii îi palpitau sub corsajul de catifea.

– Te iubesc! Te iubesc! repeta el. Dumnezeule! Cât te iubesc!

Vru s-o mai sărute o dată, dar ea îl opri cu un gest.

– Nu, Perdican, trebuie să plec, s-a făcut târziu. Nu trebuie să-i trezim bănuielile tatei, altfel riscăm să nu ne mai putem vedea, zise ea făcând un pas spre ușă. Nu mă conduce, n-aș vrea ca valetul meu să te zărească.

– Vii și mâine?

– Dacă pot. Dar sir Nicolas este invitatul nostru pentru câteva zile și tata va insista cu siguranță ca eu să-i țin companie.

– Blestematul de Waringham! De ce trebuie ca el să aibă atâția bani, când buzunarele mele sunt goale?

– Întrebarea aceasta mi-o pun și eu. Te asigur că lucrurile ar fi cu totul altfel dacă ai fi bogat, Perdican... N-ai putea încerca să faci rost de bani? Adăugă ea cu o privire ademenitoare. Sunt sigură că dacă ai găsi undeva o mică avere, tata ți-ar fi foarte favorabil. La urma urmei, faci parte din vechea nobilime.

– La fel de veche ca și castelul Prieuré, și la fel de ruinată.

Hetty se apropie de el și, înălțânduse pe vârful picioarelor, îl sărută cu tandrețe pe obraz și apoi se îndepărtă cu ușurința unui fluture, făcându-i un grațios semn cu mâna. Când ușa se închise în urma

ei, lordul Corbury era încă sub vraja ochilor ei albaștri și a surâsului fermecător.

Rămase o clipă nemișcat, ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă revenind, apoi, întorcându-se spre fereastră, contemplă cu o privire întunecată peluza lăsată în paragină, cadranul solar spart, rondurile de flori invadate de buruieni și balustrada acoperită de mușchi.

Deodată, în spatele lui se auzi un zgomot ușor, un mic clinchet urmat de un foșnet. Era zgomotul făcut de unul dintre lambriurile peretelui care tocmai se deschisese. Apăru un chip mic cu părul de un roșu intens, care-și plimbă o privire fugară prin încăpere.

– Nella! exclamă lordul Corbury.

Intrusa își înăbuși un țipăt de surprindere. El o apucă de braț și o trase fără menajamente în cameră.

– Ce cauți aici, Nella? Cum îndrăznești să te ascunzi în coridorul secret? Purtarea ta este intolerabilă! Aș avea chef să-ți trag o mamă de bătaie! o amenință el scuturând-o de umeri.

– Nu! Nu, Perdican! protestă ea pe un ton glumeț. Ultima oară când mi-ai tras o bătaie m-a durut teribil! De altfel, acum sunt prea mare ca s-o mai faci.

– Prea mare?

– Am optsprezece ani. Ai uitat?

– Nu se poate! Erai doar un copil când am plecat.

– Ei, lasă! Aveam aproape cincisprezece ani, chiar dacă nu păream. Oricum, acum sunt o domnișoară.

– Ei bine, nu s-ar zice!

Era adevărat, Nella îi ajungea abia până la umăr. Purta o rochie de bumbac prea mică pentru ea și decolorată, care i se mula pe talie și-i punea în evidență sânii tineri. Avea o siluetă perfectă iar părul ondulat scânteia în soare la cea mai mică mișcare ca niște limbi de foc. Ochii verzi ca apa, care păreau prea mari pentru chipul ei, aveau reflexele luminoase ale unui pârâu de munte.

Avea un gen de frumusețe mai puțin clasică decât a lui Hetty, dar exista în ea ceva ce evoca în mod irezistibil zânele pădurii. Zâmbetul îi era poznaș, privirea veselă și pielea albă, în afara câtorva pistrui pe nas care-i dădeau un farmec foarte personal.

– Optsprezece ani! reluă lordul Corbury. Și ai rămas la fel de nebunatică! Haide, explică-mi ce căutai în coridorul secret spionându-mi discuția cu Hetty.

– A fost foarte instructiv, oricum! Răspunse ea pe un ton poznaș, eliberându-se cu un gest ușor din mâna lui. N-am făcut-o intenționat, Perdican. Îți jur că n-am obiceiul să ascult pe la uși. Când te-am auzit venind, eram aici și m-am ascuns și eu unde am putut, asta-i tot. Hetty n-ar fi fost bucuroasă să mă vadă.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că nu-i plac celelalte femei, mai ales când ea are o întâlnire de dragoste cu un seducător dandy, îi explică ea lăsându-și privirea să rătăcească pe cravata albă, pe fracul ultima modă și pe pantalonii galbeni strâmt al lordului Corbury. Ești al naibii de elegant. Și în uniformă îmi păreai superb, dar așa, ești un adevărat Adonis.

– Aș prefera să fiu încă în armată. Acolo cel puțin, n-aveam grija banilor.

– Mă întrebam cum vei reacționa când vei vedea în ce hal arată proprietatea, îi mărturisi ea așezându-se pe marginea unui divan.

– De ce nu mi s-a spus nimic?

– M-am gândit să-ți scriu, dar la ce bun? Erai în Franța și scrisoarea mea avea puține șanse să ajungă. Și apoi, nu cred că întoarcerea ta precipitată ar fi aranjat mare lucru.

– Și acum, ce pot face mai mult? Alaltăieri a venit la mine la Londra Swayer ca să-mi spună că îi era imposibil să vândă fermele în starea în care se află. Or, eu n-am mijloace ca să le repar! Cum de au ajuns lucrurile până aici?

– Tatăl tău a fost foarte bolnav, iar după moartea lui totul a mers din ce în ce mai rău. Mac Donald și-a lăsat ferma în paragină iar Grimble șomează așteptând să i se repare hambarul. Cât îi privește pe ceilalți, au plecat cu toții de vreo trei ani.

– Când l-am întrebat pe Swayer de ce nu m-a prevenit, mi-a răspuns că nu era treaba lui.

– Era de datoria intendentului Johnson s-o facă, dar el era atât de furios că nu primise salariul de vreo șase luni, încât a plecat fără să spună încotro sau să-și ia măcar la revedere.

– Fermele abandonate, hambarele goale și un castel care stă să se dărâme! Acoperișul este găurit, tavanele se prăbușesc...

– Dar galeria de tablouri este încă în stare bună, și asta-i important.

– Mare brânză! Nici măcar nu mai există tablouri în ea, au fost vândute toate de ani de zile.

– Tatăl tău a fost obligat să le vândă. Tabloul de Van Dyke l-a vândut cu șase luni înainte să moară. Trebuie să fi luat pe el bani buni, dar avea deja atâtea datorii, atâtea salarii de plătit încât nu se poate să-i fi rămas mult.

– N-a rămas *nimic*.

– Oh, Perdican, îmi pare rău. Aștept de atâta vreme întoarcerea ta. Mi-am făcut atâta sânge rău pentru tot ce s-a întâmplat. Acum, totul este o ruină.

– Și cred că nu te așteptai totuși să sar în sus de bucurie, nu?

– Bineînțeles că nu... Și apoi, este și... Hetty, făcu ea pe un ton ușor iritat. Tot mai vrei să... te însori cu ea?

– A, firește! Este cea mai frumoasă fată pe care am vazut-o vreodată! Și mă iubește, Nella, știu că mă iubește. Am putea să fugim împreună dacă n-ar avea un tată atât de snob și vanitos.

– Sir Virgil este foarte foarte mândru de fiica lui, comentă Nella ca pentru a-l scuza pe tatăl lui Hetty.

– Și eu aș fi mândru de ea, dacă ar fi soția mea. Ce pot să fac, Nella? o imploră el întorcându-se spre fereastră.

Nella se credea întoarsă în vremea copilăriei lor. Între ei erau șase ani diferență dar, cum erau mai mult sau mai puțin veri și aproape vecini, își petrecuseră împreună anii copilăriei. Neavând nici un alt prieten, Perdican o considerase întotdeauna ca pe un băiat și o trata ca atare în jocurile lor.

Astăzi, revăzându-se după o despărțire de trei ani, simțeau amândoi, în mod confuz, renăscând complicitatea lor.

– Câți bani ți-au mai rămas, Perdican? întrebă ea.

– Nimic! Absolut nimic! După întrevederea mea cu

Swayer, a trebuit să renunț la apartamentul pe care-l închiriasem pe Dover Street, să-mi concediez valetul și să-mi vând aproape toți caii ca să-mi plătesc datoriile; am păstrat doar doi ca să fac drumul până aici... Când mă gândesc, adăugă el vorbind ca pentru sine, că mi-am cheltuit ultimele economii ca să-i cumpăr o rochie unei "domnișoare" săptămâna trecută. Ah! Dacă aș fi știut care-i situația!

– Mai ești încă proprietarul castelului Prieuré...

– Este adevărat, dar n-am dreptul să-l vând. Este un bun inalienabil pe care l-am primit moștenire și pe care va trebui să-l las la rândul meu moștenire fiului meu. De parcă aș avea posibilitatea să cresc un copil!

– Cel puțin ai un acoperiș deasupra capului.

– Slavă Domnului! Și am mai ales patru sute de hectare de pământ neproductiv pe care nu sunt în stare să le cultiv singur și pe care nimeni nu le vrea. Din cauza blestematului acesta de război, aproape toți fermierii din împrejurimi au dat faliment.

– Știu. Este nedrept ce s-a întâmplat: în timpul războiului țara avea nevoie de ei ca să ne hrănească și eram bucuroși că există. Acum, la nici doi ani după Waterloo, ei sunt abandonați de toți și n-au nici măcar de la cine să împrumute o căruță ca să meargă la secerat.

– Se spune că băncile își depun bilanțul una după alta. Cum vrei să le mai dea credite?

– Tu ce-ai să faci?

– Habar n-am.

– Și eu, care contam pe tine să vii să-ți salvezi oamenii; cred că-mi făceam iluzii.

– Despre ce vorbești?

– Pentru început, despre doamna Buckle. La urma urmei, ea este în grija ta. Trăiește de peste cincizeci de ani pe pământurile voastre și, la vârsta de doisprezece ani, servea deja ca guvernantă la bunicul tău.

– Ei bine, ce-i cu ea? Am văzut-o în ziua când am venit, părea să se simtă bine.

– Oh! Nu-i vorba despre sănătatea ei. O preocupă fiul ei, Simon. Știi doar cât ține la el.

– Credeam că s-a întors din război fără o zgârietură.

– Într-adevăr, și s-a însurat cu o fată din satul vecin anul trecut. A împrumutat douăzeci de lire ca să-și cumpere o căruță cu cal și să facă livrări.

– Ei și? Ce-i rău în asta?

– N-ar fi nimic rău dacă creditorul lui n-ar fi Isaac Goldstein, unul din noii tăi locatari de pe domeniu, care stă la Moara Veche.

– La Moara Veche? Eu credeam că este atât de dărăpănată încât nimeni n-ar fi vrut s-o locuiască.

– Plătește o chirie foarte mică. Este individul cel mai detestabil pe care ți-l poți imagina. Dacă eu aș fi avut un cuvânt de spus, nu l-aș fi lăsat niciodată să pună piciorul pe domeniul tău, dar Johnson era în stare să accepte orice locatar. Perdican, este un cămătar!

– Un cămătar! La Little Coombe! Ce caută aici?

– Ei, ca să-i împrumute bani lui Simon, de exemplu. Domnul Goldstein se duce regulat la Brighton și afacerile lui par să prospere. Dar este un necinstit, un escroc! Iată unde este răul.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Simon a împrumutat anul trecut de la el douăzeci de lire. Or, el pretinde acum că îi datorează o sută și suma crește în fiecare lună. De unde vrei tu să aibă Simon banii ăștia? Degeaba lucrează pe rupte, datoria nu încetează să crească.

– Asta-i metoda obișnuită a cămătarilor. Oi fi eu un zăpăcit, Nella, dar n-aș face niciodată prostia de a mă lăsa prins în capcană de un cămătar. Am avut un prieten care a ajuns să se sinucidă din cauza amenințărilor lor.

– Știam că ai să înțelegi, Perdican. De aceea speram atât să poți face ceva pentru el.

– Aș vrea să pot, dar ce? Nici pe departe n-am o sută de lire să-i dau.

– Și asta nu-i tot. Simon nu este singurul în situația asta.

– Cine mai este?

– Îți amintești de doamna Jarvis, care ținea "Hanul Omului Verde"?

– Mi se pare că bărbatul ei a murit.

– Da, acum vreo cinci ani. De atunci, se descurcă singură. La început o mai ajuta fiul ei, Joe, dar el a trebuit să plece la război așa că ea a economisit pentru el tot ce câștiga pentru ca, la întoarcere, băiatul să poată lua locul tatălui său.

– Și ce s-a întâmplat?

– Femeia s-a îmbolnăvit iarna trecută. Cred că economisea și cărbunii ca să strângă mai mulți bani. A făcut o pneumonie și domnul Goldstein a venit s-o vadă când era pe patul de moarte.

– De ce?

– Întâmplător, el este însurat cu sora ei. Nu știu dacă doamna Jarvis l-a chemat sau a venit el din proprie inițiativă, fapt este că i-a încredințat lui toate economiile, rugându-l să i le dea lui Joe după război. L-a mai rugat să se ocupe și de han sau, dacă el credea că-i mai bine, să-l vândă pentru a-i face un capital mai mare lui Joe.

– Continuă.

– Doamna Jarvis a murit. Când Joe s-a întors, domnul Goldstein a pretins că ea nu i-a lăsat nimic.

– Incredibil! Cum a putut să spună asta?

– Ei bine, i-a spus pur și simplu lui Joe: "Mai întâi, dovedește-mi că mama ta mi-a încredințat acești bani și apoi, că banii obținuți din vânzarea hanului îți erau destinați".

– Așadar l-a vândut?

– La o săptămână după moartea doamnei Jarvis. Și, se pare, pe un preț bun. În total, punând la socoteală banii pe care ea îi dăduse deja, Joe crede că domnul Goldstein l-a furat de mai mult de o mie de lire sterline.

– Este revoltător! Aș avea chef să-i spun vreo două vorbe acestui domn Goldstein.

– N-ai fi primul. Dar asta nu folosește la nimic, lui nu-i pasă. Este bogat și avar. L-am văzut, este...

Se întrerupse brusc, cu o licărire jucăușă în ochi.

– Ia stai... reluă ea. Cred că am o idee!

– Care?

– Poate că am găsit mijlocul de a recupera banii lui Simon Buckle, ai lui Joe Jarvis și chiar mai mulți, zise

ea ridicându-se, cu privirea gânditoare. Ascultă-mă. Eu știu unde își ascunde Isaac Goldstein banii. L-am văzut adeseori întorcându-se acasă cu saci grei pe care-i ascundea după aceea sub parchet.

– Cum naiba ai putut vedea asta?

– Ți-am spus că este un personaj odios. Închipuie-ți că și-a pus doi câini feroce să-i păzească agoniseala și casa. Ca să-i facă să fie și mai răi, nu le dă de mâncare până n-ajunge el acasă. Bieții câini stau astfel ore în șir fără hrană și uneori fără apă.

– Ticălosul! Ce se poate face?

– Ei bine, eu mă duc și-i hrănesc.

– Tu!

– La început, le aruncam mâncare peste gard. Apoi, până la urmă s-au obișnuit cu mine și acum, de îndată ce mă văd, dau din coadă și se lasă mângâiați. Firește, Goldstein nu știe asta.

– Ești sigură că nu-i nici un pericol?

– Absolut sigură. Câinii lui m-ar apăra acum împotriva oricui. Vezi cât este de ușor! N-avem decât să *subtilizăm* banii câștigați pe nedrept de Goldstein, să le dăm lui Simon și lui Joe cu ce să-și plătească datoriile, și poate că-ți vor rămâne și ție destui ca să poți repara fermele.

– În concluzie, îmi propui să devin hoț?

– Îți propun să iei de la bogați ca să dai la săraci

– Fii serioasă! Este ridicol! Doar n-o să-ți imaginezi că am să mă cobor până la a face o nelegiuire?

– Foarte bine, cum vrei! Simon va rămâne astfel în ghearele acestui monstru iar Joe va continua să bea și puținii bani pe care-i câștigă, plângându-și de milă.

– Cu siguranță că poate face ceva mai bun decât să se îmbete!

– A, da? Și ce anume? Nu era nici un martor în încăpere atunci când doamna Jarvis i-a dat banii lui Goldstein, dar tot satul știe că ea păstra economiile pentru Joe al ei și cu siguranță că n-ar fi dorit să-l vadă pe cumnatul ei, pe care de altfel abia îl cunoștea, încasând profitul din vânzarea hanului.

– M-aș putea duce eu să vorbesc cu un avocat.

– Și cu ce o să-l plătești?

Lordul Corbury făcu un gest de iritare și se întoarse la fereastră.

– Serios vorbind, Perdican, se auzi o voce blândă în spatele lui, am impresia că ai cam îmbătrânit.

– Ce vrei să spui?

– Pe vremuri erai mult mai îndrăzneț. Îți amintești de grădinarul care trișase la concursul asociațiilor agricole? I-am furat toate piersicile premiate și i le-am aruncat în lac. Nimeni n-a aflat vreodată cine au fost hoții.

– Eram copii pe vremea aceea.

– Altă dată, i-ai luat pe ascuns caii tatălui tău și ne-am dus împreună să vedem un meci de box. Este una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am din copilărie. A fost formidabil.

– Ah! da, atunci! Treizeci și opt de runde și doi boxeuri atât de istoviți la sfârșit încât abia de mai puteau să ridice brațele.

– Am dus înapoi caii tiptil și bătrânul Sam, rândașul, a fost atât de bun că nu ne-a trădat niciodată. I-ai spus

tatălui tău că ne-am dus la pescuit. Pe vremea aceea nu erai atât de fricos.

– Nu sunt fricos, ce naiba! Dar sunt lucruri pe care un gentleman nu trebuie să le facă, atâta tot.

– La ce-ți folosește să fii gentleman dacă n-ai în buzunare decât orgoliul?

– Asta-i tot ce mi-a mai rămas.

– Ei bine, mă îndoiesc că Hetty se va mulțumi doar cu atât. Nu numai sir Virgil este ambițios.

– Să n-o vorbești de rău pe Hetty! se răsti el, furios. Hetty este perfectă. Este ființa cea mai frumoasă, cea mai minunată, cea mai adorabilă din lume. Am cunoscut multe femei, Nella, dar nici una n-avea farmecul ei.

– E adevărat, este... foarte frumoasă, recunoscu Nella oftând.

– Nici tu n-arăți prea rău, să știi, dacă ai avea mai multă grijă de tine, observă el cu familiaritatea unui frate. De ce nu-ți cumperi o rochie nouă și nu-ți mai aranjezi un pic părul?

– O rochie nouă! Ia te uită! Se pare că uiți că și eu sunt în aceeași situație ca tine.

– Nu chiar așa. Tatăl tău nu este ruinat.

– Oh! Așa este! Dar el n-are de gând să cheltuiască nici un sfanț pe "farafastâcurile" fiicei lui. Ultima lui nebunie este o ediție originală a "Paradisului pierdut" de Milton pe care a cumpărat-o. Acum trei luni, a găsit o ediție originală a lui Francis Bacon și, înainte de asta, un exemplar unic de Alexander Pope.

– Dar mama ta? Acum că ai făcut optsprezece ani, cu siguranță că ar vrea să te vadă strălucind în lume.

– Mama? Ha! Se vede că ai lipsit de aici multă vreme, Perdican. Mama nu se ocupă decât de grădina ei. Își aduce crinii direct din China și, săptămâna trecută, a cumpărat azalee din India care costă o adevărată avere. Părinții mei nu s-au schimbat deloc de pe vremea când eram copil; se poartă ca și cum eu nici n-aș exista. Nu observă prezența mea decât atunci când trebuie să mă duc să cumpăr ceva.

– Biată Nella, văd că suntem cam în aceeași barcă, zise el prinzând-o prietenește de umeri. Dar asta nu-i o noutate.

– Așa este. Dar ne-am distrat bine cât am fost copii.

– Și o să ne mai distrăm, îi promise el strângând-o ușor.

– Doamna Buckle nu și-a primit salariul de vreo nouă luni, zise Nella cu o voce egală. Mi-a zis să-ți cer cât de puțin ca să poată plăti furnizorii. De când paznicii de vânătoare au plecat de pe domeniu, iepurii și porumbeii trebuie să se fi înmulțit. Ai putea să te duci să împuști câtiva.

– Mai întâi, ar trebui să am cartușe, remarcă el cu amărăciune. Hmm... Este foarte periculos să ne ducem după banii aceia despre care ai vorbit?

Nella scoase un strigăt de bucurie.

– Vrei s-o facem? Oh! Perdican, știam eu! Chiar dacă n-o să-ți mai rămână ție nimic, poți să-i ajuți pe Joe, pe Simon și poate și pe doamna Buckle și pe bătrânul Headstone, măcelarul. Bietul de el, toată lumea îi datorează bani.

– Este o nebunie! Dar am impresia că n-avem încotro. Nu mai este mare lucru de vândut prin castel.

– Poate paturile... Și chiar așa, nu ai lua prea mult pe ele. Baldachinele sunt stricate, cuverturile sunt pe jumătate roase de molii. Am putut să constat asta când am ajutat-o pe doamna Buckle să-ți pregătească patul.

– Știai că am să vin?

– Am bănuit când am aflat că domnul Swayer începuse de săptămâna trecută să întocmească un fel de "dare de seamă" despre starea lucrurilor.

– Bun! Ei bine... dacă va trebui să fiu spânzurat, măcar să fie pentru o cauză bună. Așadar, când facem această faimoasă spargere?

– Isaac Goldstein a plecat devreme azi dimineață. Părerea mea este că nu se va întoarce înainte de două-trei zile, ceea ce înseamnă că mâine putem acționa.

– Recunoaște că ai pus la cale totul de mai mult timp!

– Nu! Îți jur că abia acum mi-a venit ideea. De altfel, dacă aș fi știut că te întorci atât de curând, n-aș fi fost obligată să mă ascund în coridorul secret.

Lordul Corbury nu părea convins.

– Nu m-ar mira să fie un alt vicleșug de-al tău care să-mi aducă necazuri, zise el cu îndoială.

– Nu, Perdican! Știi bine că nu-i așa. De altfel, nu-i deloc frumos ce spui. În trecut, întotdeauna eu eram cea care încasa mustrările când tu făceai prostii. Îți amintești când ai spart un geam de la biserică cu mingea ta de cricket? Mi-ai spus atunci că dacă află tatăl tău, te biciuiește.

– Dumnezeule! Ce memorie! Au trecut ani de atunci.

– Eu n-am uitat nimic, și speram că o s-o luăm de la capăt când te vei întoarce.

– Pe vremea aceea aveam un tată care-mi plătea toate năzdrăvăniile. Astăzi, trebuie să fac rost de bani singur.

– Și ai să reușești.... sunt sigură. Întotdeauna ai fost inteligent, Perdican. Ai făcut studii strălucite iar ducele de Wellington a spus că tu ai fost unul dintre cei mai buni căpitani ai lui.

– Și la ce mă ajută asta acum?

– Nu trebuie să te descurajezi. Sunt sigură că, până la urmă, vei găsi o soluție. Poți să numești asta ca o... garanție pentru Hetty, dacă vrei, îi sugeră ea pe un ton șovăitor.

– Excelentă idee! încuviință el cu entuziasm. Trebuie să-mi procur bani prin orice mijloc. Atunci îi voi putea cere lui sir Virgil mâna fiicei lui. Orice aș face, voi face fără să-mi fie rușine fiindcă că este pentru Hetty.

– Bineînțeles... Doar o iubești mult... nu-i așa?

– Știi foarte bine că-i așa. Ca să mă pot căsători cu ea, n-aș ezita să devalizez și Banca Angliei dacă este nevoie.

– Atunci, într-adevăr, trebuie s-o iubești... mult, zise Nella cu o voce slabă.

Capitolul 2

Lordul Corbury, așezat în fața șemineului, cu un pahar în mână, întoarse capul, alertat de un zgomot venit dinspre fereastră. Nu era decât Nella care escalada fațada.

– Nu poți să intri pe ușă ca toată lumea?! exclamă el.

Răspunsul venea de la sine, după cum înțelese el văzând-o cum era îmbrăcată. În pantaloni și cu haina strânsă pe corp, avea perfect înfățișarea unui bărbat.

– Asta-i bună!

– Sunt hainele tale, îi explică ea râzând. Le purtai pe vremea când erai la colegiu. Haide! Nu mai fi atât de scandalizat! Ar fi trebuit totuși să-ți dai seama că rochiile lungi nu sunt prea potrivite pentru cățăratul pe ziduri, iar eu asta am de gând să fac.

– Ei bine, sper că nu te va vedea nimeni, îi răspunse el simplu, cu un aer abătut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea apropiindu-se de el. Te-ai văzut iarăși cu Hetty?

– A venit azi după amiază pe aici.

– Și ce s-a întâmplat?

– Oh! Mi-a dat de înțeles că n-am aproape nici o șansă să mă însor cu ea.

– Ce ți-a spus?

– Nimic precis... mai degrabă doar mi-a dat de înțeles că nici un pretendent nu va găsi îndurare în fața tatălui său dacă n-are cel puțin cincizeci de mii de lire în bancă.

Nella trebui să-și muște buzele ca să nu spună tot ce avea pe suflet.

– Drept care mă declar învins de pe acum, continuă lordul Corbury. La ce bun să te bați când știi dinainte că n-ai nici o șansă de câștig.

– S-ar fi putut spune același lucru și în timpul războiului. Cine ar fi crezut că o insuliță atât de mică precum Anglia, de-a dreptul minusculă pe hartă, ar fi putut înfrânge puternica armată a lui Napoleon care cucerise aproape toată Europa?

– Ești de neînlocuit, Nella. Întotdeauna reușești să-mi ridici moralul. Tu chiar crezi în vreo minune?

– Firește! Mai ales când este vorba despre tine. Și nu se spune "ajută-te singur și Cerul te va ajuta"?

– Tot ești hotărâtă să dăm spargerea aceea nechibzuită?

– Crezi că m-aș fi deghizat astfel degeaba? Dar... ia spune-mi, adăugă ea ațintindu-și privirea pe paharul

pe care el îl ținea în mână, nu cumva încerci să-ți îneci amarul în băutură?

– Nici un pericol! Este ultima sticlă pe care am mai găsit-o în pivniță. De mâine, nu mai am de băut decât apă.

– Până mâine se pot întâmpla multe lucruri. Așa că n-avem timp de pierdut. Trebuie să profităm de asfințit, cu condiția să ajungem la Moara Veche înainte să se înnopteze, altfel nu ne vom mai putea orienta prin pădure.

Lordul Corbury își goli paharul dintr-o înghițitură.

– Să mergem! zise el nerăbdător. Trebuie să mă deghizez și eu?

Nella îl privi cu un ochi critic. Deși sărăcăcios, el era îmbrăcat cu o eleganță demnă de un dandy. Ar fi fost păcat să-și strice hainele acestea.

– Pune-ți ceva mai vechi, Perdican, îl sfătui ea. Va trebui să sărim peste un gard și eu voi fi nevoită să mă urc pe umerii tăi ca să mă strecor printr-o deschizătură mică. O să-ți găsești hainele cele vechi în șifonierul tău, le-am spălat spătămâna trecută. Și caută-ți o cravată neagră, va fi mai discretă.

– Hmm... Poate că ai dreptate, recunoscu el pe un ton morocănos.

Și, fără să mai aștepte, urcă în camera lui.

Rămasă singură, Nella începu să facă puțină ordine în încăpere. Ea fusese cea care adusese buchetele de flori aflate încă pe masă și călcase fețele de pernă la canapea, ca să le facă mai prezentabile. Dar, în ciuda eforturilor ei, salonul trebuie să i se fi părut lui Hetty jalnic.

Castelul Prieuré era totuși o clădire minunată, care aparținea familiei Corbury de pe vremea când regele Henry VIII i-l dăruise primului lord cu acest nume, adjutantul său.

“În fond, mă bucur că Perdican nu poate să vândă proprietatea. Ar fi păcat”, gândi Nella. De fapt, era sigură că mai devreme sau mai târziu, el va găsi mijloacele să restureze castelul, să-l întrețină și să trăiască aici cu tot fastul la care visa. Ea spera doar ca această zi să nu se lase prea mult așteptată.

Îl cunoștea bine pe Perdican. Era adevărat că el se lăsa ușor descurajat, dar asta nu dura niciodată prea mult și până la urmă reușea să rezolve problemele. Avea o energie pe care nici el nu și-o bănuia, o forță de caracter care-l ducea negreșit spre victorie.

“Trebuie să reușească! Trebuie!” își repeta ea. Dar pentru el, a reuși însemna a se putea căsători cu Hetty. Era o perspectivă pe care Nella o accepta cu dificultate. I se frângea inima la gândul de a-l vedea însurat, mai ales cu această fată pe care o cunoștea din fragedă copilărie.

Hetty Baldwyn fusese întotdeauna un copil răsfățat, mofturoasă și cu un aer de superioritate față de partenerii de joacă, părându-i-se absolut firesc acum ca fiecare tânăr de prin împrejurimi să-i cadă la picioare.

De când Perdican plecase la război, Hetty devenise un adevărat călău al inimilor, nu numai în regiune, dar chiar și la Londra unde-și făcuse debutul în societate.

Trebuia totuși recunoscut faptul că trăsăturile ei regulate, părul ca de aur și tenul perfect îi dădeau o înfățișare irezistibilă, și era de așteptat ca și Perdican, la fel ca și ceilalți tineri, să cadă pradă farmecului ei.

"Eu nu-i doresc decât fericirea", gândea Nella, trebuia totuși să recunoască faptul că nu și-l putea imagina fericit alături de Hetty Baldwyn.

Cam pe aici se afla cu gândurile ei când îl auzi pe lordul Corbury coborând scara.

Îi urmase sfatul și se îmbrăcase într-un pantalon vechi cârpit, o haină decolorată care-i rămăsese prea strâmtă și o cravată neagră înnodată totuși elegant. Cu toate astea, încă avea o înfățișare distinsă, iar ținuta aceasta neobișnuită îi accentua aerul ușor înfumurat care făcea parte din farmecul lui.

– Iată-l dar pe conducătorul tâlharilor în persoană! exclamă ea râzând ironic.

– Încă un cuvânt și-ți dau o mamă de bătaie ca aceea rezervată bobocilor când eram la colegiu.

– Sunt sigură că erai neiertător dar, deocamdată, avem alte treburi. Trebuie să ajungem la Moara Veche înainte să se întunece dacă vrem ca monștrii aceia de câini să mă recunoască.

– Fir-ar să fie! Câinii! Uitasem de ei.

– Eu nu. Am luat mâncare pe care am pus-o la baza zidului, sub fereastră.

– Ceea ce înseamnă că ai de gând să ieși iar pe fereastră?

– Tu vei putea ieși pe ușă dacă vrei. Dar eu n-am chef să mă zărească doamna Buckle. La ora asta, este cu siguranță la bucătărie, dar nu se știe niciodată.

– Ai dreptate. Să nu riscăm, încuviință el cu un aer resemnat.

Și urcă și el pe pervazul ferestrei în urma Nellei, de unde se lăsară să alunece pe terasă. Mulțumită înălțimii lui considerabile, pentru el totul fu ca un joc de copii.

Nella luă coșul pe care-l pusese pe o dală acoperită de mușchi.

– Sper să fi luat destulă mâncare, zise lordul Corbury.

– Sunt întotdeauna o mulțime de resturi acasă. Bucătarul nostru gătește întotdeauna prea mult.

– Nu pot să spun același lucru și despre doamna Buckle. La prânz mi-a dat de înțeles că nu se poate face deloc bucătărie cu o cămară goală.

– Bietul de tine, ți-o fi foame?

– Deocamdată nu, dar devine o urgență pentru mine să mă duc să pun câteva capcane la iepuri. Sau poate să încerc să prind niște porumbei din zbor...

– Nu mai ai cartușe!

– Doar vreo câteva. Nimic nu mai găsești în casa asta.

Se vedea bine că, în cursul după-amiezii, trebuie să fi făcut o inspecție prin toată casa, și Nella se întrebă dacă asta se întâmplase înainte sau după venirea lui Hetty.

– Încă nu le-am spus părinților mei că te-ai întors acasă, zise ea. Nu pentru că m-aș feri de ei, dar este

mai bine să păstrăm secretul cât mai mult timp dacă nu vrem ca sir Virgil să bănuiască ceva.

– Îți mulțumesc că te-ai gândit la asta. Vizitele lui Hetty sunt singurul lucru care mă ține în viață. Dacă ar trebui să n-o mai văd, cred că mi-aș zbura creierii.

Nella nu-i răspunse. Măcar să continue Hetty să vină regulat la Prieuré! Ceea ce nu era prea sigur, avea obiceiul să facă doar ce vrea ea și nu trebuia ca Perdican sau altcineva să aștepte nici cel mai mic efort din partea ei.

"Ei! Sunt răutăcioasă, se mustră Nella. Adevărul este că sunt geloasă pentru că ea e mai frumoasă".

În realitate, nu pe frumusețea ei era geloasă Nella ci pe interesul pe care i-l arăta Perdican.

De când se știa, Nella avusese sentimentul că el îi aparține, că nimic nu i-ar putea despărți. Îl însoțea toamna la vânătoare, vara la pescuit, în plimbările cu barca pe lac, precum și în drumețiile prin pădure, călare sau pe jos. Întotdeauna era alături de el și nu se plictisiseră niciodată nici măcar o clipă.

Cât de mult se schimbase el astăzi! Bineînțeles, acum avea probleme financiare și ea îl înțelegea foarte bine. Dar cum de putuse să-și piardă în așa măsură bucuria de a trăi, el care odinioară se amuza din orice?

Traversară în liniște peluza. Soarele ce cobora în spatele pădurii incendia cerul în purpură și aur, în vreme ce se aprindeau deja primele stele.

"Nimic nu-i mai frumos decât domeniul Prieuré în luna mai!" gândi Nella. Desigur, arbuștii ar fi avut

mare nevoie să fie tunși dar formau ici-colo pete de culoare de un superb efect și, peste tot, aerul era înmiresmat de parfumul liliacului și iasomiei.

Liniștea apusului și aerul înmiresmat păreau să-l liniștească pe lordul Corbury. Tăiaseră pe o scurtătură spre pădurea ce mergea de-a lungul șoselei și curând trecură un podeț peste un torent vijelios.

– Aici găsești niște păstrăvi grozavi, zise Nella.

– A, da? Atunci, va trebui să încerc să prind câțiva. De atâta vreme n-am mai ținut în mână o undiță. Mă tem că n-am să mai știu cum s-o fac.

– Sunt sigură că îți vei aminti repede.

– Să nu fii supărată pe mine că sunt atât de posac, zise el cu blândețe. Văd bine că faci tot posibilul ca să-mi ridici moral și n-ar trebui să te împovărez cu nenorocirile mele.

– Nu mă împovărezi cu nimic. Odinioară, ne împărtășeam necazurile, îți amintești? îi răspunse ea ca să-l mai încurajeze.

Dar el era cu mintea aiurea și îi răspunse aproape mecanic, cu un aer absent:

– Da, bineînțeles...

Intrară în pădure pe o potecă ce șerpuia printre tufișuri dese. Era din ce în ce mai întuneric și soarele aproape că dispăruse la orizont iar lumina slabă a înserării abia se mai filtra printre crengile înfrunzite.

Deodată auziră în fața lor zgomot de pași. Cu promptitudinea unui soldat instruit și învățat cu pericolul, lordul Corbury o apucă pe Nella de braț și o trase după un copac.

– Cine poate fi? murmură el.

– N-am nici o idee. De obicei, pădurea asta este pustie noaptea.

Necunoscutul se apropia încet și părea să vorbească singur. Ai fi zis că se exprimă într-o limbă străină. Înțeleseră motivul când acesta ajunse în dreptul lor – omul tocmai recita o rugăciune în limba latină. Lordul Corbury ar fi vrut să ridice capul ca să vadă cine este, dar rămase cuminte ascuns în umbră alături de Nella.

– Totul e-n orgine, zise ea după o clipă, după ce omul dispăru. Era bătrânul preot.

– Bătrânul preot?

– Îți amintești cu siguranță de el, a fost vicar la Little Coombe ani de zile. Dar devenise atât de distrat încât episcopul l-a mutat la St. Jean-des-Bois.

– La capela Pustnicului?

– Da. Locul acela nu s-a schimbat deloc de pe vremea copilăriei noastre. Sunt la fel de multe veverițe, păsări și iepuri. Deseori mă duc acolo la mesă, atunci când bătrânul preot își aduce aminte că este duminică.

– Mai are credincioși?

– Oh! Vreo două bătrâne din sat care îl adoră. Una dintre ele chiar îi face menajul. Presbiteriul este un fel de colibă, .dar el pare fericit. Parohia devenise mult prea complicată pentru el: uita să se ducă la înmormântări și adesea trebuia să se ducă după el cineva ca să-l aducă să celebreze o nuntă, când mirele aștepta deja în fața altarului.

– Ha! Ha! Trebuie să fi creat niște probleme, nu-i așa?

– Și încă cum! Mai ales când s-a rătăcit prin pădure. I-au plăcut întodeauna animalele, îți amintești? Și astăzi încă domesticește veverițele, iar căprioarele vin să-i mănânce din palmă.

– Va trebui să mă duc într-una din zilele astea să-l văd. Dacă aș fi știut că-i el, l-aș fi oprit să schimbăm vreo două vorbe.

– Este mai bine să nu ne vadă nimeni. Nu cred că Isaac Goldstein se va duce să strige în gura mare că i s-a furat averea, dar nu se știe niciodată, și este preferabil să nu ne vadă nimeni.

– Cu siguranță.

Întunericul le făcea mersul din ce în ce mai greu. La ieșirea din pădure, un gard înalt de scânduri le tăie calea.

– Asta nu era aici înainte! exclamă lordul Corbury.

– Nu era, Goldstein l-a înălțat. Pretinde că a făcut-o ca să se apere de hoți.

Moara Veche era într-o stare jalnică și părea lăsată în paragină. Câteva ferestre aveau obloanele deschise dar nu se zărea nici o lumină.

Totuși, lordul Corbury nu părea prea liniștit.

– Nu-ți fie teamă, zise Nella. L-am văzut cu ochii mei pe Goldstein plecând. Cum și-a petrecut ziua golind buzunarele victimelor sale, există puține șanse să se întoarcă acasă peste noapte.

El o crezu pe cuvânt și o urmă până la gard. Una dintre scânduri avea bătute pe ea câteva șipci ce formau un fel de scară. Bănui că era opera Nellei.

Ea îi întinse coșul și începu să se cațăre ajutându-se de mâini, apoi își trecu un picior peste gard și se lăsă de partea cealaltă. Imediat se auziră niște lătrături feroce. Lordul Corbury se pregătea să-i sară în ajutor când o auzi fluierând ușor și vorbind pe un ton prietenos.

– Ușurel, cățelușilor. Sunt doar eu.

Îndată ce o recunoscură, câinii se potoliră și când, la rândul lui, lordul Corbury se cățără și el, îi putu vedea dând din coadă și făcându-i Nellei o primire cu adevărat sărbătorească. Totuși erau înspăimântători, mai ales în întuneric. Erau doi câini-lupi enormi, cu fălcile puternice și cu colți amenințători. Nici o îndoială că orice vagabond nedorit le-ar fi ajuns doar pe o măsea.

– Coșul! zise Nella.

El i-l aruncă și ea împărți conținutul lui câinilor care, vizibil înfometați, se aruncară lacomi asupra mâncării.

– Vino, Perdican. N-am să-i las să-ți facă vreun rău.

– Sper să fii sigură pe ce spui. N-am deloc chef să le fiu cină.

– Le-am adus destulă mâncare. Și am să te păzesc eu.

Lordul Corbury era acum călare pe gard dar încă mai ezita să sară. Unul dintre câini îl aștepta arătându-și colții.

– Este un prieten, zise Nella așezându-se între ei și mângâindu-l pe cap în timp ce-i întindea o bucată mare de carne.

Apoi îi făcu semn lordului Corbury să coboare. Cu o oarecare teamă, acesta se lăsă să alunece în jos.

– Rămâi lângă mine, îl sfătui Nella. Te-au acceptat deja, altfel ți-ar fi sărit până acum la gât.

– Crezi că așa mă simt mai liniștit?

Nella le mai aruncă fiecăruia câte un os mare.

– Asta o să-i țină ocupați, îi explică ea zâmbind.

Aruncă apoi coșul gol peste gard și se îndreptă spre casă.

– Nu s-ar putea spune că Goldstein este un locatar model, remarcă lordul Corbury văzând starea deplorabilă a casei.

Vopseaua de pe obloane se scorojea și nu mai exista nici urmă din mica grădină pe care fostul morar o întreținea cu atâta grijă, iar aleea era blocată cu rămășițele unei sobe dărâmate.

– Este un zgârcit, răspunse Nella.

Îi arătă cu degetul ferestruica de deasupra ușii. Geamul era spart și fusese înlocuit grosolan cu o grămadă de zdrențe. Deschizătura era foarte îngustă și accesul era dificil chiar și pentru o persoană atât de suplă ca Nella.

– Am să reușesc, îl asigură ea. Lasă-mă să mă urc pe umerii tăi.

Lordul Corbury se aplecă așa cum o făcuse de atâtea ori în copilăria lor. Deosebirea era că ea avea acum ceva mai multe kilograme. În timp ce o ținea de glezne, își aminti de escapada lor în ziua când furaseră piersicile, și începu să spere că aventura va avea, și de această dată, un final fericit.

Nella reuși să se strecoare înăuntru și el o auzi umblând la ușă.

– Nu reușesc să deschid zăvorul! strigă ea. Am să deschid o fereastră.

O clipă mai târziu, o văzu apărând prin deschizătura celor două obloane. El încălecă pervazul și intră.

– Închide obloanele, zise ea scotocindu-se prin buzunare. Am adus o lumânare.

În lumina slabă a flăcării, încăperea semăna cu o peșteră a lui Ali-Baba. Mobilierul extraordinar provenea fără îndoială din plățile în natură pe care Goldstein le smulsese datornicilor lui. Se găseau aici fotolii de mare valoare, toate desperecheate și, pe o masă cu marchetărie fină, nenumărate bibelouri diverse: o statuetă de marmură, un câine de bronz, un îngeraș de porțelan și mai multe tabachere cu blazoane și încrustate cu diamante.

– Dumnezeule! Este un adevărat tezaur! exclamă lordul.

Existau de asemeni tablouri de maeștri, stivuite neglijent într-un colț, un urs împăiat și chiar o armură completă.

– Nu putem lua nimic din toate astea, remarcă Nella. Ne-am deconspira repede încercând să le vindem.

Se aplecă să dea la o parte covorul și să desfacă o scândură din parchet.

– Lasă-mă pe mine, zise lordul Corbury.

El reuși fără un efort prea mare și fluieră ușor când

descoperi conținutul ascunzătorii: vreo zece săculeți de pânză înghesuiți unul într-altul.

– Am prevăzut totul, zise Nella scoțând din buzunarul interior al hainei o față de pernă.

– Îmi pari foarte experimentată, comentă el. Luăm totul?

– Cât putem duce. N-avem timp să alegem. Cu siguranță că aici sunt monede de argint. Ne trebuie multe ca să facem o mie de lire.

– Ai dreptate. Și cred că avem tot interesul să ne grăbim.

Începură să umple fața de pernă.

– Sper să nu se rupă, zise Nella.

– Și eu sper. Pare totuși solidă, dar este a naibii de grea.

Puse la loc scândura așa cum fusese și Nella aranjă covorul. Afară câinii așteptau, inofensivi și sătui, dând din coadă.

– Prietenii tăi par să încuviințeze inițiativa noastră, zise el aruncând sacul pe fereastră.

– Să ne grăbim, răspunse Nella puțin neliniștită. Mai trebuie să astup și ferestruica de deasupra ușii.

– Mă duc eu s-o astup.

Într-o clipă, se și întoarse. Nella tocmai mângâia câinii. Veni și el după ce stinse lumânarea și închise obloanele.

– S-ar putea ca Goldstein să observe că nu sunt încuiate pe dinăuntru, zise el.

– N-are importanță. Noi vom fi deja departe.

El ridică sacul pe umeri. Era atât de greu încât se clătină când porni în urma Nellei.

Ajunși la gard, auziră zgomot de roți. Ciuliră urechea: era o căruță care ieșise de pe șosea și acum venea spre Moara Veche!

– Repede! îl imploră ea.

Fără să piardă o secundă, el aruncă sacul peste gard și se puse scară pentru Nella.

Era și timpul; abia ajunseseră de partea cealaltă că auziră căruța oprindu-se în fața porții. Imediat câini începură să latre, dar fără să-și arate colții. Fără îndoială că își recunoscuseră stăpânul. Isaac Goldstein se întorsese acasă.

Cuprinsă de teamă, Nella îi apucă mâna lui Perdican.

– Ca să vezi! zise acesta, ironic. Credeam că nu se întoarce acasă astă seară.

– Îmi... îmi pare rău, Perdican.

– Nu-ți mai face griji, acum suntem în siguranță. Dar mărturisesc că niciodată n-am fost atât de aproape de a mă trezi cu ștreangul de gât.

Nella se înfioră. Pentru prima oară, își dădu seama de pericolul prin care trecuseră.

– Hai, vino, reluă el încet. Este mai bine să nu întârziem prea mult la locul faptei.

Nu era deloc ușor să găsească drumul pe întuneric. Nella, care cunoștea perfect locurile, mergea înainte. După câteva tatonări, ajunseră în sfârșit pe malul torentului, trecură podețul și grăbiră pasul spre grădinile castelului.

Stelele străluceau deja și Nella, ridicând ochii, adresă Cerului o mică rugăciune de mulțumire. Poate

că furtul nu era o treabă bună, dar în împrejurările de față, era convinsă că scopul scuză mijloacele.

Fereastra salonului era încă deschisă. Lumina lumânărilor care încă mai ardeau se reflecta în lambriurile patinate de vreme și dădea o senzație de confort și siguranță.

Lordul Corbury își puse povara în fața șemineului și mai aruncă un butuc peste jar. Nella se așeză și ea lângă foc. Părul ei căpăta reflexe de mătase la lumina flăcărilor.

Rămase tăcută o clipă, apoi se întoarse spre lordul Corbury, cu ochii strălucind și cu zâmbetul pe buze, spunând:

– Am reușit! Oh, Perdican, am reușit!

– Era cât pe-aci s-o pățim. Și să știi, Nella, că dacă ai fi scăpat de spânzurătoare pentru complicitate, n-ar fi fost decât ca să fii trimisă la ocnă.

– Încetează să te mai vaiți și mai bine să vedem ce pradă avem.

– Ești un caz disperat de imoralitate, îi replică el apucând sacul.

– Așteaptă! Stai mai întâi să trag draperiile, este mai prudent. Amintește-ți cum am descoperit eu unde își ascundea Issac Goldstein comoara. Mi-a fost de ajuns să mă cațăr pe gard și am văzut totul pe fereastră.

– Ai riscat într-un mod necugetat.

– Dar care s-a dovedit a fi folositor acum. Haide, desfă repede fața de pernă. Sunt nerăbdătoare să văd dacă avem de ajuns ca să-i plătim datoria bietului Joe.

El o ascultă și vărsă conținutul primului săculeț pe covor. Erau monede de aur!

– Să le aranjăm în grămăjoare de câte zece, propuse el. Vor fi mai ușor de numărat.

Mai erau patru săculeți mai ușori decât ceilalți, care conțineau bancnote. Perdican începu să le trieze: erau îndeosebi bancnote de câte o liră, unele de cinci lire. După ce Nella sfârși de aranjat monedele, încă mai rămăsese de deschis un săculeț.

– Am impresia că în acesta sunt numai bancnote de cinci lire, aprecie lordul Corbury băgând mâna înăuntru. Eu... Dumnezeule! exclamă el dintr-o dată.

– Ce este?

– M-am înșelat. Nu sunt bancnote de cinci... ci de cincizeci de lire!

– Nu se poate!

– Uită-te tu însăți. Prietenul nostru Goldstein pare să fi avut datornici importanți printre clienții lui.

– Numără-le repede să putem face totalul!

– M-aș putea înșela, zise el după o clipă, dar, adăugând monedele de aur, s-ar putea să fie mai mult de șase mii de lire.

– Oh! Perdican! Șase... mii de lire!

– O să-i număr din nou.

– Dar este minunat! E prea frumos! Este mult mai mult decât speram noi!

– Nu pot să păstrez acești bani, zise el cu gravitate.

Nella se așeză pe călcâie și-l privi întrebător.

– Nu este vorba despre o șterpeleală banală, Nella. Avem aici o adevărată avere pe care am furat-o.

– Hmm... S-ar putea, dar uiți un lucru.

– Care?

– Mai întâi că Goldstein a stors acești bani de la niște nefericiți pe care trebuie să-i fi adus la disperare și apoi, că este prea târziu să-i mai înapoiem.

– Exact, dar tot am sentimentul că sunt un ticălos.

– Este mai bine decât să ai sentimentul că ești ruinat, nu-i așa?

El o privi drept în ochi și izbucni într-un hohot de râs.

– Nella, ești incorigibilă! Nu te-ai schimbat deloc? Mă împingi întotdeauna să fac fapte nesăbuite și, nu știu cum, până la urmă totul se rezolvă, zise el prinzând-o de braț. Ești o adevărată diavoliță dar, fir-ar să fie, aș greși dacă m-aș plânge!

– Acum că pericolul a trecut, recunoaște că a fost o joacă de copii.

– Așa este. Și acum, ce-o să facem cu toți acești bani obținuți pe căi necurate?

– M-am gândit deja la asta. Eu am să-i spun doamnei Buckle, care cu siguranță va împrăștia în tot satul, că ai câștigat niște bani la cărți înainte să pleci din Londra. Cum Swayer a răspândit fără îndoială deja vestea că ești ruinat, va trebui să explicăm într-un fel sau altul această redresare financiară.

– Nu-i rău. Continuă.

– După aceea te vei duce să-l cauți pe Joe și să-i spui că ai dori să-l faci și pe el să profite de norocul tău. Apoi o să-i dai o sută de lire lui Simon Buckle ca

să-și poată plăti datoriile. În felul acesta, Goldstein va mai recupera ceva, chiar dacă nu merită.

– Grija ta pentru dreptate o să mă uimească întotdeauna! Dar, până acuma, te-am urmărit. Spune mai departe, ce-o să facem cu restul?

– Ia să vedem... Vei putea să plătești furnizorii și să începi să repari fermele; câteva sute de lire o să-ți ajungă. Cât privește restul, mă rog, poate să fie..."garanția" pentru Hetty, încheie ea plecându-și privirea.

– Garanția pentru Hetty, repetă el cu o voce caldă. O s-o ascundem în coridorul secret. Numai noi doi știm de existența lui. Este de preferat să nu-i ducem deocamdată la bancă. Așadar, suntem de acord, zise el adunând monedele de aur. Doar dacă, bineînțeles, nu vrei să păstrezi și pentru tine ceva. Îți aparține în aceeași măsură ca și mie, Nella, și aș vrea chiar să-ți fac un cadou.

– Nu! protestă ea cu fermitate. N-am să mă ating de nici un ban!

– Dar...

– Tu ai furat acești bani... pentru Hetty, îi explică ea. Nu trebuie să uităm nici o clipă asta.

Capitolul 3

Nella coborî în salon, cu un coșuleț de lucru în mână. Îi văzuse pe Hetty și Perdican traversând peluza spre lac. Luaseră obiceiul să se refugieze sub o boltă de verdeață, pe malul apei, ca să se adăpostească de priviri indiscrete.

Când sosise Hetty, Nella era ocupată să-i facă patul lordului Corbury. Împinsă de curiozitate, se dusese să se posteze la fereastra scărilor, de unde putea să vadă fără să fie văzută.

Frumoasa Hetty coborâse dintr-o trăsură condusă de un vizitiu în livrea. Purta o pelerină albastră care-i venea de minune și o pălărioară împodobită cu boboci de trandariri asortată cu o umbreluță pe care o ținea cu multă grație. Totul era de un efect extraordinar și Nella nu se îndoia că trebuie să fi costat foarte scump. Dar sir Virgil era un om bogat, care nu se uita la cheltuieli când era vorba despre fiica lui.

Cu inima strânsă, Nella îl văzuse pe lordul Corbury repezindu-se în întâmpinarea ei. Părea vrăjit.

– Iată ce-am adus, chipurile, pentru doamna Buckle, spusese Hetty întinzându-i un coșuleț. N-ai decât să-l arunci după ce plec eu.

– Cât ești de frumoasă! exclamase el pe un ton emoționat. Nu-mi vine să cred că ești reală.

– Vrei să verifici? Ce-ar fi să facem o plimbare prin parc, îi propusese ea cu o ocheadă provocatoare.

Lordul Corbury îi răspunsese sărutându-i mâna și se îndepărtaseră împreună peste peluza netunsă. Eleganța manierelor lor contrasta cu aspectul deplorabil al parcului invadat de buruieni. În ochii Nellei, totuși, pietrele vechi ale castelui, apa argintie a lacului și stejarii seculari formau un decor ideal pentru Perdican. Ea nu-și putea imagina acest peisaj fără el, era parcă o parte din el însuși. Perdican aparținea domeniului Prieuré tot atât de mult pe cât domeniul Prieuré îi aparținea lui.

Când umbrela lui Hetty și jobenul lui Perdican dispărură în zare, ea se apucă din nou de lucru.

Camera lui Perdican era într-o dezordine incredibilă. Fără valet, el era pierdut. Atât în armată cât și în copilărie, avusese întotdeauna un servitor care să-i așeze hainele, să-i apreteze plastroanele și să-i lustruiască pantofii. Acum, nu mai era decât bătrânul Barnes, care abia dacă mai avea putere să servească la masă și să-i urce în fiecare dimineață o cană mare cu apă stăpânului său.

Camera aparținuse mamei lui Perdican. Era în întregime lambrisată dar lady Corbury o zugrăvise în alb. Patul cel mare cu baldachin, care data de pe vremea Renașterii engleze, era împodobit cu îngerași sculptați și amorași aurii. Tapiseria din catifea albastră era un pic decolorată dar culoarea încă era frumoasă. Nella se apropia însă cu o duioșie deosebită de comoda franțuzească pe care o ștergea de praf întotdeauna cu mare grijă.

Venea aici în fiecare dimineață să facă puțină ordine, să se asigure că hainele lui Perdican fuseseră bine călcate, cizmele lustruite, și să-i pregătească și hainele de seară pentru ca el să se poată schimba înainte de cină.

Perdican în schimb, nu-și dădea seama de nimic. Totul i se părea absolut normal; era atât de obișnuit cu confortul lui încât niciodată nu-și pusese întrebări în această privință. Întotdeauna se arăta încântat s-o vadă și, ca și cum nu făcuse deja destule pentru el, găsea de fiecare dată să-i mai ceară un mic serviciu suplimentar.

Astăzi, Nella era cam în întârziere cu treaba pentru că avusese o dimineață foarte ocupată.

Hotărâseră să aștepte două zile înainte să folosească banii. Voiau să fie mai întâi siguri că domnul Goldstein nu va declanșa un scandal și ascultaseră cu cea mai mare atenție zvonurile publice. Cum se părea că nimeni nu auzise despre vreo spargere, apreciară până la urmă că a sosit momentul să acționeze, cu atât mai mult cu cât domnul Goldstein plecase într-o

călătorie de afaceri, după cum constatase Nella când s-a dus să hrănească dulăii.

Se dusese deci de dimineață la doamna Buckle ca s-o anunțe că lordul Corbury câștigase o mare sumă de bani la cărți și că ea va fi în măsură să-și achite datoriile înainte de sfârșitul săptămânii.

– Asta numesc eu o veste bună, domnișoară Nella! exclamase bătrâna doamnă.

– Ați putea să-mi faceți o listă cu tot ce datorați furnizorilor?

– Nimic mai ușor, domnișoară. Eu nu știu să scriu, dar Simon îmi ține socotelile la zi deși, vă asigur, este o precauție inutilă: toate datoriile sunt gravate în memoria mea cu cifre de foc. Mă gândesc la ele zi și noapte.

– Acum, totul va reintra în ordine.

Apoi fusese rândul lui Simon. Lordul Corbury îl chemase la castel ca să-i înmâneze personal cele o sută de lire.

– Promite-mi un lucru, spusese lordul Corbury.

– Tot ce doriți, milord, răspunsese uluit tânărul.

– Să nu te mai duci niciodată la cămătar. Împrumută de unde vrei dar în nici un caz de la rechini. Aceștia sunt niște escroci care nu fac decât să te fure pretinzând că îți fac un serviciu.

– N-o să mă mai prindă a doua oară, milord, jurase Simon care nu găsea cuvintele ca să-și exprime mulțumirea.

Dar bucuria lui nu fusese nimic pe lângă stupefacția lui Joe Jarvis când a aflat că lordul Corbury urma să-i

restituie ceea ce el crezuse că pierduse pentru totdeauna.

Nella insistase să fie prezentă la întrevedere; se bucura sincer să vadă că în sfârșit se făcuse dreptate. Ochii i se umpluseră de lacrimi când îl auzise pe Joe spunând cu vocea lui groasă:

– Nu știu cum să vă mulțumesc, milord, dar vă asigur că voi rămâne în serviciul dumneavoastră până la moarte.

– Ai cumva vreo șansă să răscumperi hanul?

– Să-l răscumpăr e mai greu. Dar aș putea lucra acolo ca asociat. Noul hangiu începe să îmbătrânească și i se pare că-i o muncă prea grea pentru el.

– Mi se pare a fi o soluție bună. Dar ai grijă să faci un contract echitabil și să nu semnezi nimic până nu-mi arăți mie înainte.

– Am înțeles, milord. Și mulțumesc, milord, mulțumesc!

Și se grăbise să iasă de parcă n-ar mai fi avut răbdare să înceapă negocierile în privința hanului. Nella însă înțelese că această grabă se datora timidității lui și că se temea să nu izbucnească în plâns în fața binefăcătorului său.

– Tot mai ai remușcări? îl întrebase ea pe lordul Corbury cu o voce blândă.

– Din ce în ce mai puține, mărturisesc, răspunse el zâmbind. Dar mă simt stânjenit să primesc toate aceste mulțumiri. La urma urmei, ceea ce le dau nu sunt banii mei.

– Ți-ai riscat capul ca să-i obții. Și capul îți este cel mai prețios lucru, nu-i așa?

– N-am să te contrazic în această privință, recunoscu el.

Lordul Corbury îl convocă apoi pe domnul Porritt, dulgherul satului, care fu încântat să audă că fermele urmau să fie reparate.

– Nu mă ascund, milord, spuse el, că n-am de lucru de trei luni de zile. Este o binecuvântare pentru mine și pentru cei doi fii ai mei, și suntem gata să ne apucăm de treabă.

– Atunci, fă-mi un preț bun și începeți cât mai curând. Apoi vom vorbi și despre celelalte ferme.

– Candidații nu lipsesc, milord. Cunosc un tânăr fermier din Bugle End care a pus ochii pe pământurile abandonate de Mac Donald. El mi-a cerut deja să repar hambarul dar n-avea bani lichizi și, având în vedere randamentul slab al pământurilor în acest moment, am ezitat să-i acord credit.

– Este un fermier bun?

– Așa se zice, este cinstit. N-o să fiți dezamăgit, milord.

– Spune-i să vină să vorbească cu mine.

– Iar în ce privește ferma lui Grimble, sunt sigur că multă lume este interesată de ea. Îmi dați voie să răspândesc vestea că-i de închiriat?

– Desigur. Este timpul să relansăm exploatarea. Pentru celelalte ferme, vom vedea mai târziu.

– O să fie mult de lucru, milord, comentă domnul Porritt, pe care perspectiva părea să-l încânte.

– Să începem deocamdată cu astea două.

– Și celelalte sunt într-o stare jalnică, preciză Nella după plecarea dulgherului.

– Fir-ar să fie! O să-mi trebuiască mai mulți bani. Pământurile acestea au produs mult în trecut. Nu există nici un motiv ca acum să fie altfel.

– Ai vreo idee?

– O să mă gândesc, îi răspunse el pe un ton misterios.

*

*   *

Nella nu voia să afle mai multe."Acum, își zise ea, probabil că Hetty îi ocupă toate gândurile".

Era atât de adânc cufundată în visarea ei încât nu auzi ușa deschizându-se.

– Se pare că domnișoara Baldwyn este aici, zise o voce arogantă și autoritară.

Nella tresări. În prag se afla un bărbat înalt, foarte plin de el. Totul arăta că era vorba despre sir Nicolas Waringham, după descrierea pe care i-o făcuse Perdican.

Era îmbrăcat cu o extremă eleganță și cu o pălărie după ultima modă. Atitudinea lui avea un fel de rigiditate afectată care-l făcea ușor de recunoscut.

– Doriți să vorbiți cu domnișoara Baldwyn? întrebă Nella după o clipă de ezitare, luată pe neașteptate.

– Mi se pare evident, nu? răspunse el sec. Du-te repede și caut-o.

Era limpede că el o luase pe Nella drept o servitoare. Fără să stea mult pe gânduri, ea îi replică malițios, cu un puternic accent țărănesc:

– Păi sigur! Nu-nțelesei prea bine!

Dându-și seama de eroarea sa, sir Nicolas își aranjă monoclul și reluă pe un ton cu totul diferit:

– Iertați-mi greșeala. Am crezut că sunteți o cameristă.

– Dat fiind că tocmai coseam, este de înțeles. Dați-mi voie să mă prezint: sunt verișoara lordului Corbury, Nella Lambert.

– Atunci, trebuie să fiți nepoata lordului Farquhar? Îl cunosc bine pe unchiul dumneavoastră, domnișoară Lambert. Este unul dintre cei mai distinși oameni și un prieten intim al prințului regent.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți sir Nicolas Waringham, zise ea făcând o reverență.

– Ați nimerit exact,domnișoară Lambert, răspunse el cu un salut scurt din cap.

Nella gândea cu repeziciune; nici nu era vorba să-l lase pe sir Nicolas să pornească în căutarea lui Hetty pe care s-ar fi putut s-o găsească în brațele lui Perdican. Dacă sir Virgil ar afla adevărul, situația lor ar putea deveni extrem de compromițătoare.

Nu era de făcut decât un lucru: să încerce să-l rețină pe sir Nicolas cât mai mult timp posibil.

– Cred că Hetty nu va întârzia să apară, zise ea. Sunt într-adevăr încântată că v-am cunoscut, sir Nicolas.

– Ce spuneți! se miră el punându-și iarăși monoclul.

Trebuia recunoscut faptul că, îmbrăcată așa cum era, cu părul ciufulit, Nella n-avea nimic dintr-o fată de lume și el avea de ce să se mire.

– Firește, reluă ea. Perdican mi-a vorbit adeseori de dumneavoastră. Se pare că sunteți dintr-o familie foarte veche.

– Într-adevăr, trebuie să spun că arborele meu genealogic este destul de impresionant. Cum știți fără îndoială, am titlul de Prim Baronet al Marii Britanii și strămoșii mei erau deja proprietari de pământuri înainte de invazia lui Wilhelm Cuceritorul.

– Pasionant! Trebuie să fiți foarte mândru.

– De ce nu? Ăăă... Cred că și familia Corbury se trage dintr-o ramură veche, adăugă el aruncând o privire ușor disprețuitoare în jurul lui.

– Numele lor îl găsim de pe vremea lui Henry VIII.

– Nu, mult mai departe. Există un Corbury încă de la bătălia de la Azincourt.

– Oh! Într-adevăr? Va trebui să-i spun lui Perdican, sunt sigură că va fi încântat să afle.

– Eu cred că oamenii sunt adeseori dezinteresați de genealogia lor. Pentru mine însă, nimic nu este mai important.

– Vă înțeleg, îl asigură Nella încercând să nu pară prea ironică. La urma urmei, trebuie să admiteți, sir Nicolas, că ne tragem cu toții de la Adam și Eva.

– Ce vreți să spuneți? întrebă el, surprins.

– Ei bine, dar... este evident, nu? Doar dacă nu cumva au căzut din cer ca îngerii, fiecare femeie și fiecare bărbat de pe acest pământ au fost concepuți de

alți bărbați și alte femei, și așa mai departe până-n negura vremurilor.

Ideea părea să-l intereseze pe sir Nicolas care începu să-și lovească ușor dinții cu rama monoclului înainte să se așeze într-un fotoliu.

– Dați-mi voie să mă gândesc, domnișoară Lambert, zise el. Niciodată n-am văzut lucrurile în această lumină dar mărturisesc că tot ceea ce spuneți este de bun simț.

– După părerea mea, inteligența și curajul sunt mai importante decât descendența. Strămoșii aristocraților de astăzi au fost cu toții înnobilați la un moment dat pentru vreun act de curaj sau pentru un serviciu adus statului. De aceea trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să nu se mulțumească cu moștenirea lor ci să se lupte să devină mai buni.

Sir Nicolas părea descumpănit. Nu exista nici o îndoială că arborele lui genealogic trebuie să-i fi fost foarte drag, și iată că ea era pe cale să-i distrugă lucrul cel mai prețios pentru el.

– Sper ca într-o zi să am ocazia să vă văd arborele genealogic, sir Nicolas, reluă ea ca să-l mai îmbuneze.

– Vi-l voi arăta cu plăcere dar mă îndoiesc că vă va interesa prea mult. Vedeți dumneavoastră, heraldica este o știință destul de complexă despre care cei mai mulți dintre oameni n-au nici o noțiune.

– Nu este cazul meu. Întâmplător, tatăl meu a făcut cercetări în acet sens în urmă cu câțiva ani și mi-a cerut să-l ajut. De altfel, în felul acesta mi-am găsit niște

strămoși fascinanți de a căror existență habar n-aveam. De exemplu, o prințesă austriacă a cărei moralitate îndoielnică scandaliza curtea.

– Austriacă! Asta poate să explice culoarea părului dumneavoastră, domnișoară Lambert. Trebuie să știți că austriecii, îndeosebi vienezii, sunt renumiți prin părul lor roșcat.

– Și credeți că, peste secole, eu am moștenit asta? Ce idee minunată! Dar poate că prințesa mi-a lăsat moștenire și unele defecte mai... reprobabile.

– Oh! Nu îndrăznesc să cred.

– Dar dumneavoastră, ați avut vreo surpriză răsfoindu-vă genealogia? Continuă ea aruncând o privire la ceas.

Începea să se întrebe dacă va fi în stare să-l rețină pe sir Nicolas încă mult timp. Hetty trebuie să fi spus acasă că se va întoarce devreme; la urma urmei, se știa că venise să-i facă o vizită doamnei Buckle, o bătrână doamnă bolnavă, și asta n-ar fi trebuit să-i ia o întreagă după-amiază. Sir Nicolas nu va întârzia să-și pună întrebări.

– Da, am făcut niște descoperiri neașteptate din partea maternă a familiei, care merge până la conții de St. Quentin. Imaginați-vă că eu descind din ramura Habsburgilor și, indirect din Charlemagne. Dar, acum că mă gândesc, sunt foarte puține șanse ca noi doi să fim înrudiți, domnișoară Lambert.

– Ar fi fost plăcut. Dacă vom mai avea vreodată ocazia să ne revedem, mi-ar face plăcere să vă arăt lucrurile tatălui meu în această problemă.

– Cu mare plăcere.

– Vorbiți-mi despre Habsburgi... începu Nella care aproape că se prinsese sincer în joc.

Tocmai atunci se deschise ușa și lordul Corbury cu Hetty intrară împreună.

În mod ciudat, Nella se simțea puțin vinovată, ca și cum ar fi făcut ceva rău. Era oare din cauza stânjenelii pe care o citi în ochii lui Hetty, sau a expresiei mirate a lordului Corbury? Habar n-avea. Se ridică totuși imediat, în timp ce Hetty îndindea deja mâna spre Nicolas Waringham exclamând:

– Sir Nicolas! Iată-te în sfârșit! Începusem să ne pierdem speranța că te vom mai revedea pe la noi.

– Din nefericire, m-au întârziat unele probleme, răspunse acesta sărutându-i mâna.

– Slavă Domnului că acum ești aici! Când mă gândesc că ai venit tocmai în ziua când eu nu eram acasă să te întâmpin! Te așteptam cu nerăbdare de o săptămână! Îmi pare rău.

– Îmi faci o onoare prea mare, domnișoară Baldwyn.

– Ce mai faci, Waringham? interveni lordul Corbury pe un ton neprietenos.

– Mi s-a spus că Hetty este aici și mi-am luat libertatea să vin după ea, îi explică el.

– Și după cum vezi, sunt aici, reluă Hetty. Ce bucurie să te știu printre noi! Mama și tata mureau de nerăbdare.

– Sper să fie și cazul dumitale, zise el sorbind-o din ochi.

– Cu siguranță! Am făcut deja o mulțime de planuri în ceea ce ne privește. Haide, vino! Să ne întoarcem acasă... Ia te uită! Erai aici, zise ea întorcându-se spre Nella ca și cum până atunci nu-i remarcase prezența. Zău, parcă ai fi o sărăntoacă. Ar trebui să-ți comanzi o rochie nouă, asta pe care o porți și-a cam trăit traiul.

Nella înțelese motivul acestui atac. Oare Hetty s-o fi simțit jignită că a găsit-o discutând aprins cu pretendentul ei? Lordul Corbury răspunse în locul ei:

– Știi bine, Hetty, că vărul meu Lionel își cheltuiește toți banii pe biblioteca lui și nu prea se interesează de Nella. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că rochiile noi costă scump?

Prin această replică, lordul Corbury nu căuta atât să-i ia apărarea Nellei, cât mai degrabă să-și exprime supărarea față de Hetty pentru primirea călduroasă pe care i-o făcuse lui sir Nicolas.

– Biata Nella! Uitasem, într-adevăr, zise ea pe un ton mieros. La revedere, Perdican. Sunt încântată să te văd întors la Little Coombe. Cu siguranță că părinții mei te vor invita într-una din aceste seri; chiar ieri, tata se întreba ce-o fi cu absența ta îndelungată... Perdican este un prieten din copilărie, îi explică ea lui sir Nicolas. Dar, de când a ieșit din armată, a prins gustul vieții londoneze și viața de la țară nu i se mai pare prea atrăgătoare.

– Te înșeli, protestă lordul Corbury mai mult ca să-i arate lui sir Nicolas că și el este un pretendent la mâna

lui Hetty. Când te afli și tu aici, viața la țară are pentru mine un farmec de nedescris.

– Dragă Perdican, ai rămas la fel de lingușitor, zise ea ca o femeie obișnuită să primească complimente. Să mergem repede, sir Nicolas, altfel Perdican o să mă facă să roșesc. Cred că are ceva sânge irlandez, pentru că este un șarlatan incorigibil.

Lordul Corbury strânse din dinți. Văzând că situația riscă să degenereze, Nella se grăbi să schimbe subiectul.

– La revedere, Hetty, zise ea. Ești foarte elegantă astăzi. Dacă s-ar organiza un concurs de frumusețe, sunt convinsă că toate voturile ți-ar fi acordate ție.

Dar Hetty deja se îndepărta la brațul lui sir Nicolas. Cum nu aveau altceva mai bun de făcut, Nella și Perdican îi urmară. "Ai zice că este un alai de nuntă", gândi Nella, ferindu-se să facă remarca aceasta cu voce tare în fața lui Perdican.

Trăsura lui sir Nicolas, aflată chiar lângă cea a lui Hetty, era un superb atelaj cu patru cai minunați care tropăiau pe loc și fremătau de nerăbdare să plece la drum.

– Urci în trăsura mea? propuse sir Nicolas invitând-o.

– Bineînțeles, răspunse Hetty.

El o ajută să se așeze și apoi se instală pe locul vizitiului ca să țină chiar el hățurile. Instalată ca o prințesă, Hetty le făcu un semn grațios cu mâna ei înmănușată, zicând:

– La revedere, Perdican! La revedere, Nella. Pe curând, sper.

Sir Nicolas dădu bice cailor. Roțile scrâșniră pe pietriș și curând trăsura dispăru la capătul aleii de stejari.

– Să se ducă la dracu'! înjură lordul Corbury. Cum să rivalizez cu un om care-și poate permite să aibă asemenea cai?

– Nu te îndrăgostești de un cal, zise Nella.

– În orice caz, Hetty pare să aprecieze asta. Este limpede că o impresionează averea lui.

– Poate că e puțin cam *sărit* dar n-ar fi lipsit de farmec dacă ar fi mai relaxat.

– Ce! Pinguinul ăsta împopoțonat? Și mai întâi, ce aveai să-i povestești atât de interesant când am intrat noi?

– Încercam să-l rețin cu orice preț. Nu cred că ai fi fost bucuros să-l vezi venind după voi sub umbrar.

– Ce te face să crezi că noi eram sub um... Hmm! Știi cam multe, Nella. Ah! Acest Waringham! Când mă gândesc că Hetty începuse să uite puțin câte puțin de existența lui!

"De fiecare dată se întâmplă la fel, gândi Nella. Vizitele lui Hetty nu fac decât să-i crească suferința."

Când se întoarseră în salon el nu se putu împiedica să arunce o privire spre coridorul secret unde era ascunsă prada lor.

– Am nevoie de bani, Nella, zise el. Și, astă-noapte mi-a venit o idee.

– Care?

– Scotocind prin castel ca să văd dacă mai este ceva de vândut, am găsit astea, zise el deschizând un sertar.

– Ce-s astea?

– Măşti. Mama le-a confecţionat ca accesorii pentru o mică scenetă pe care o scrisese şi în care tata juca rolul unui bandit de drumul mare.

– Un bandit?

– Piesa se numea "Punga sau viaţa", îi explică el privind-o fix.

– Doar...nu te gândeşti! Este prea periculos, Perdican. Cele mai multe echipaje sunt însoţite de un valet înarmat.

– Nu întotdeauna. Asta este valabil pentru călătoriile lungi, dar nu şi pentru micile deplasări.

– Perdican...

– N-o să ne ducem pe drumurile principale, o să alegem drumurile de ţară. Sunt sigur că oamenii nu iau cu ei arme de foc atunci când se duc în vizită la un prieten.

– Nu, fireşte...

– N-avem decât să acţionăm mai departe de aici, unde nimeni n-o să ne recunoască. Am impresia că bandiţii adună adevărate averi.

– Cu siguranţă mai puţin decât am luat noi în seara aceea.

– Poate, dar este mai "fair-play". Nu există nimic mai urât decât să te strecori la adăpostul întunericului în casa unui om şi să-i furi banii fără să-i laşi nici cea mai mică şansă să se apere. Pe când aici, este o provocare de la om la om, după legea celui mai puternic.

– Înţeleg... Bine! Când începem?

– De ce nu chiar acum? răspunse el întinzându-i o mască.

– De acord!

Ea încercă masca. Aceasta îi acoperea în întregime

faţa şi deschizăturile pentru ochi erau foarte înguste. Era imposibil de recunoscut.

– Cel mai bun moment de a acţiona este pe înserat, zise lordul Corbury, la ora când lumea bună se duce să cineze. Atunci femeile poartă bijuterii iar domnii au portofelele pline.

– Tu hotărăşti.

– O să ne ascundem în umbra copacilor. De îndată ce o să vedem oprindu-se o caleaşcă arătoasă, eu am să le tai calea iar tu o să îndrepţi pistolul spre vizitiu în timp ce eu o să-i jefuiesc pe călători.

– Pare uşor.

– Şi poate fi foarte "productiv". Bineînţeles că, dacă n-o să se dovedească prea rentabil, inutil să mai continuăm să ne riscăm capetele.

– Ai fi un spânzurat foarte frumos, să ştii.

– Mi s-a spus adeseori asta când eram la colegiu. Dar, dacă dăm o lovitură bună, Nella, eforturile noastre vor fi din belşug recompensate.

Nella se întrebă cum ar reacţiona Hetty dacă ar afla că Perdican era gata să-şi rişte viaţa pentru ea. Ar fi oare emoţionată, măgulită, sau pur şi simplu şocată şi scandalizată de crima lui? În ceea ce o privea pe ea, Nella n-avea în minte decât un gând: să-l ajute cu orice preţ pe Perdican. Se bucura văzând că planurile lui aventuroase păreau să-i fi redat pofta de viaţă. Îl recunoştea în sfârşit pe Perdican cel entuziast pe care-l iubea atât.

– Am găsit prin pod nişte pantaloni de călărie pe care-i purtai pe când aveai vreo cincisprezece

ani, zise ea. Sunt sigură că îmi vor veni bine mie.

– Grozav! Nu puteai să rămâi îmbrăcată în haine femeiești.

– O să-mi fac un coc și îmi voi pune o pălărie de-a ta. Îți promit că o să arăt mai ceva decât cel mai feroce bandit. Și ca să fim siguri că n-o să fim recunoscuți, ne vom îmbrobodi capul cu niște eșarfe mari negre.

– Bună idee! Am tot ce trebuie. Și o să mă îmbrac în hainele mele cele mai vechi.

Nella nu se putu abține să se gândească la faptul că ar putea Perdican să se deghizeze oricât, ea tot l-ar recunoaște dintre toți. Exista în înfățișarea lui, în mersul lui, în felul de a încăleca și în cele mai neînsemnate gesturi ceva care-l diferenția inevitabil de ceilalți bărbați.

Dar era inutil să-i aducă vreun argument, el tot n-ar asculta-o. Luase deja hotărârea și nimic nu l-ar face să se răzgândească. Era hotărât să se căsătorească cu Hetty cu orice preț și, pentru asta, avea nevoie de bani.

Cele cinci mii de lire pe care le ascunseseră în coridorul secret nu puteau ține o veșnicie. Ba se puteau topi urgent ca zăpada la soare. Nu pentru că Perdican s-ar lansa în cheltuieli nechibzuite, ci pur și simplu pentru că trebuia să-și asigure existența.

"Trebuie să facem rost de bani prin orice mijloc", gândi ea.

Nu putea să uite că bandiții de drumul mare erau sortiți spânzurătorii, dar încerca să se liniștească zicându-și că mulți dintre ei se aflau încă în libertate.

"Ei și? Nu-mi pasă dacă voi fi spânzurată... dacă se va întâmpla pe același eșafod cu Perdican."

Capitolul 4

Era o seară cețoasă. Păduricea era întunecoasă și lugubră.

Lordul Corbury era cu ochii în patru. Cu masca și eșarfa lui neagră, semăna cu un erou romantic.

– Sper ca prima noastră pradă să fie bogată, zise el.

– Dacă transportă obiecte de valoare, nu se vor lăsa jefuiți prea ușor.

– Tot te mai temi că or să-mi găurească pielea ?

– Din moment ce te-ai întors din război viu și nevătămat, înseamnă că ai un înger păzitor bun.

Dar în sufletul ei era mai puțin optimistă. Aventura aceasta i se părea din ce în ce mai necugetată; erau în plină improvizație și se putea întâmpla orice, fără a mai vorbi de umbra spânzurătorii care plutea pe deasupra capetelor lor.

Lordul Corbury călărea un armăsar superb, poate prea frumos; ar fi putut să fie recunoscut cu ușurință. Veniseră călare mai bine de o oră ca să ajungă la locul

pe care și-l aleseseră. Nu era un drum important, dar relativ frecventat totuși, care ducea spre mai multe proprietăți destul de întinse și unde locuiau câteva personalități înstărite.

– Trebuie neapărat să fie vreo recepție pe undeva, zise lordul Corbury, plin de încredere. Doamnele vor purta fără îndoială diademe și tot felul de bijuterii de valoare.

– Și ce-o să facem cu ele?

– Oh! O să găsim noi un tăinuitor. De ce nu chiar prietenul nostru Isaac Goldstein?

– Hotărât lucru, Perdican, n-ai nici un pic simțul realității.

– Același lucru l-aș putea spune despre tine.

Ea tocmai voia să-i răspundă când el exclamă:

– Atenție! Vine o caleașcă.

Într-adevăr, în depărtare apăruse un echipaj care se apropia repede. Alături de vizitiu, care părea mai degrabă bătrân, stătea un valet tânăr și suplu dar care n-avea nimic impunător. Amândoi erau îmbrăcați în livrele albastre cu nasturi aurii iar pe cap aveau pălării tricorn.

Era o caleașcă un pic cam demodată dar care trebuie să fi fost luxoasă la vremea ei și pe care se mai putea vedea încă blazonul proprietarului. Așteptară în liniște și, când caleașca ajunse aproape în dreptul lor, lordul Corbury dădu semnalul.

– Să mergem! Rămâi în spatele meu.

Își îndemnară caii și se postară în mijlocul drumului.

– Punga sau viața! strigă el pe un ton amenințător fluturând pistolul.

Efectul fu imediat. Vizitiul opri caii fără să facă nici o mișcare, în timp ce tânărul ridicase deja mâinile.

– Fie-vă milă! Nu trageți! Nu trageți!

– Nimeni n-o să vă facă nici un rău dacă o să stați cuminți acolo unde sunteți.

Perdican se asigură că Nella era în spatele lui, cu pistolul ațintit spre cei doi oameni, și coborî de pe cal.

Deschise ușa caleștii. Era momentul cel mai periculos. Dacă era vreun bărbat înăuntru, avusese destul timp să-și încarce o armă.

Înăuntru erau două persoane. Unul era un bărbat foarte bătrân, cu părul alb, care părea cufundat într-un somn adânc; cealaltă persoană era o tânără femeie încântătoare de vreo treizeci de ani. În părul ei negru scânteia o diademă de smaralde și diamante, asortată cu colierul, iar încheieturile mâinilor îi erau împodobite cu brățări strălucitoare.

– Dați-mi imediat toate obiectele de valoare! îi ordonă el.

Femeia se întoarse spre vecinul său care continua să doarmă și îl împinse cu cotul.

– Dă-mi punga ta, George! zise ea. Dă-mi punga, prietene.

– Ce? Cum...s-a întâmplat? bolborosi bătrânul trezindu-se tresărind. Unde suntem? Am ajuns?

– Nu, dragul meu, acest... acest domn ne cere banii.

– Ah! Bineînțeles, bineînțeles, imediat, răspunse el scotocindu-se prin buzunare.

Scoase o pungă măricică pe care i-o întinse femeii și adormi la loc.

– Soțul meu nu vede prea bine, îi explică ea lordului Corbury dându-i punga.

– Acum, bijuteriile dumneavoastră!

– Oh! nu... lăsați-mi-le, îl imploră ea. Este tot ce am. Am să vă dau tot ce doriți altceva dar lăsați-mi smaraldele.

– Tot ce doresc? Făcu el pe un ton amuzat, după o clipă de ezitare.

– Dacă este... rezonabil, răspunse ea cu ochii scânteietori și cu un ușor zâmbet pe buze.

El își scoase eșarfa care-i acoperea gura. Zâmbea și el. Buzele lor erau doar la câțiva centimetri distanță. Lordul Corbury se aplecă.

Femeia nu făcu nimic ca să-i evite sărutul. Dimpotrivă, își trecu un braț pe după gâtul lui și îl atrase spre ea. Se sărutară îndelung, cu înflăcărare.

Nella, care asista la scenă, avu impresia că un pumnal îi străpunge inima. Îi privea, continuând să țină pistolul ațintit spre vizitiu și valet. Erau doar la câțiva metri de ea. Niciodată până acum Nella nu resimțise o asemenea suferință. Desigur, îl auzise adesea pe Perdican făcându-i curte lui Hetty și știa bine cât timp își petreceau în fiecare după-amiază sub umbrarul de viță. Dar a ști era una și a-l vedea cu propriii ei ochi era altceva.

Și-ar fi cedat cu plăcere locul ei în paradis pentru ca Perdican s-o sărute și pe ea astfel. Înflăcărarea celor doi depășea cu mult ce-și putuse ea imagina. Aproape că nu se mai simțea în stare să respire și suferința ei creștea cu fiecare clipă. Era ca și cum timpul se oprise în loc, ca și cum acest sărut ar fi durat de ore întregi.

– Ești adorabilă, zise în sfârșit lordul Corbury.

– Și dumneata ești foarte... convingător pentru un tâlhar.

Nu-și puteau desprinde ochii unul de altul. Perdican părea că nu mai este în stare s-o părăsească.

– Atenție! Vine cineva! exclamă Nella schimbându-și vocea.

Amintindu-și brusc de precaritatea situației sale, Perdican tresări și se retrase când zări în depărtare o trăsură ce venea direct spre ei.

– Adio, frumoaso! zise el închizând portiera. Poate că într-o zi ne vom revedea.

– Sper... din tot sufletul, răspunse femeia.

Cu un gest ferm, Nella îi ordonă vizitiului să pornească la drum. Se ferea să vorbească de teamă ca vocea ei feminină să nu trezească bănuieli. Acesta nu se lăsă rugat, apucă speriat hățurile și biciui cu putere caii.

Când caleașca se puse în mișcare, frumoasa străină se aplecă puțin ca să-i facă un ultim semn cu mâna lordului Corbury.

Enervată, Nella dădu pinteni calului și se grăbi să se întoarcă la adăpostul copacilor. Perdican nu întârzie să i se alăture fluturând punga furată.

– Nu pare prea grea, zise el cântărind-o în mână.

– Știi cine era? întrebă ea pe un ton iritat.

– Nu, cine?

– Bătrânul președinte Ensloow. Este imens de bogat. Și ea este cea de a patra nevastă, cu care s-a căsătorit acum trei ani și, dacă este să te iei după bârfe, te asigur că smaraldele acelea nu sunt singurele ei biju-

terii. Se spune că-l duce pe bătrân de vârful nasului și ea singură este mai cheltuitoare decât toate cele trei neveste precedente la un loc.

– Ha! Ha! Este deșteaptă! O ființă atât de frumoasă măritată cu moșneagul ăsta, este o crimă împotriva naturii.

– Parcă trebuia să fii un tâlhar! protestă Nella.

– Am chef să întrețin relații mai strânse cu doamna Ensloow. Crezi că s-ar putea s-o invităm la Prieuré?

– Ca să-ți pui singur ștreangul de gât? Fii sigur că dacă te-ar recunoaște, n-ar păstra secretul numai pentru ea. Îți imaginezi scandalul! Nobilul proprietar al castelului Prieuré deghizat în bandit ca să atace călătorii la drumul mare!

– Hm... poate că ai dreptate, oftă el. Totuși, era într-adevăr frumoasă...

– Și smaraldele pe care le-ai schimbat pe un sărut valorau mai bine de o mie de lire.

El n-o mai asculta. Tocmai verifica conținutul pungii.

– Ia să vedem... zece...unsprezece monede de aur, zise el. N-a prea meritat osteneala.

– Exact!

El o privi o clipă apoi își aruncă masca într-un tufiș.

– Ai dreptate, Nella, recunoscu el. Ei! Să zicem că am făcut-o de plăcere. Haide, vino! Să ne întoarcem acasă... Sper că nu ești supărată? adăugă el strângând-o afectuos de mână.

– Nu, Perdican...

Ea îi ierta totul. De ce? În timp ce călăreau alături îndreptându-se spre Prieuré, ea începea să vadă

limpede în sufletul ei. Adevărul i se dezvăluise când îl văzuse sărutând o altă femeie, un adevăr care se ivea încetul cu încetul de vreo săptămână încoace, dar pe care se străduise să nu-l ia în seamă până acum.

Îl iubea. Nu ca pe un prieten din copilărie, ca pe un camarad de joacă sau ca pe un văr; nu, îl iubea așa cum o femeie iubește un bărbat.

Da, îl iubea! Iubea totul la el. Tropăitul ritmic al copitelor cailor părea să-i repete fără încetare:

"Îl iubesc... Îl iubesc... Îl iubesc..."

De fapt, dacă se gândea bine, nu era nimic nou în asta. În copilărie, îl pândea când se întorcea de la școală, numărând orele. Mai târziu, în timpul războiului, se trezea noaptea cu gândul la el. În sfârșit, când, ascunsă în coridorul secret, îi auzise vocea în salon, își simțise inima vibrând.

"Trăind alături de un bărbat atât de frumos, atât de seducător, atât de minunat din toate punctele de vedere, își zise ea, era inevitabil să sfârșesc prin a mă îndrăgosti de el".

Dar, pentru Perdican, lucrurile stăteau altfel. Existau atâtea femei gata să i se arunce la picioare încât n-avea decât să aleagă.

Poate că Hetty nu-l iubea îndeajuns pentru a se mărita cu el fără bani, dar era prima care se lăsa curtată de el și Nella chiar o bănuia că, în particular, îi acordă niște favoruri pe care le-ar fi refuzat oricărui alt pretendent. "Dar care femeie n-ar face la fel, care i-ar putea rezista?"

Îl privi. În viața ei nu mai văzuse un călăreț atât de frumos. Chiar în hainele acestea vechi, era de o eleganță evidentă. Avea o "prezență", un magnetism cu totul deosebit.

– Arăți ca o sărăntoacă în hainele astea, îi zise el zâmbind. Lasă-mă pe mine să-ți duc calul la grajd. Mă întreb ce mutră ar face rândașul văzându-te astfel.

– Oh! Și-ar zice doar: "Don' Perdican iar a dat o lovitură".

– "La instigarea domnișoarei Nella, cu siguranță!" completă lordul Corbury.

Izbucniră amândoi în râs, ca în copilărie, și ajunseră curând la poarta castelului.

*

* *

Trei zile mai târziu, sir Nicolas Waringham venea la lordul Corbury. Intră fără să-și mai dea osteneala să sune clopoțelul. Oricum, acesta era stricat.

Își puse pălăria și mânușile pe măsuța din vestibul și începu să se plimbe prin încăperi. Nu era nimeni. Până la urmă, plimbarea lui îl aduse la oficiu, unde o găsi pe Nella călcând cravatele lordului Corbury.

– Sir Nicolas! Ați venit mai devreme! exclamă ea văzându-l.

– Hetty a plecat la cumpărături la Brighton. Presupun că Corbury nu este acasă?

– S-a dus să vadă cum merg lucrările la ferme. Vreți să le vedeți și dumneavoastră?

– Nu. Cu dumneata vreau să vorbesc.

Nella nu fu surprinsă. În ultimele două zile, îl studiase mai bine și, cu instinctul ei feminin, își dăduse

seama că reușise să-l intrige pe sir Nicolas. Fără îndoială pentru că nu era protocolară cu el, se purta natural, spre deosebire de femeile pe care el le întâlnea de obicei în societate.

Spre propria-i surprindere, și Nella începuse să-i găsească un oarecare farmec. Descoperise mai ales că mania lui pentru genealogie nu era o simplă chestiune de snobism, ci provenea dintr-o adevărată pasiune pentru istorie. În afară de asta, era foarte cultivat și contrar a ceea ce s-ar fi putut crede, era un fin psiholog.

Asprimea și condescendența lui nu erau decât o fațadă. Dacă uneori se credea obligat să-i privească pe oameni de sus pentru a-și afișa superioritatea, înseamnă că trebuie să fi avut un secret și ea era ferm hotărâtă să-l afle.

El se așeză pe colțul mesei. Nella se străduia să pliseze cu grijă un jabou al lordului Corbury.

– Pot să te întreb de ce faci asta? se miră el.

– Pentru că nu este nimeni altcineva care s-o facă. Cu pregătirile pentru dineul de diseară, bătrânul Barnes este foarte ocupat, îi explică ea ducându-se să ia un alt fier cu cărbuni. Nu înțeleg de ce și-a pus în cap Perdican să dea recepția asta.

– Întâmplător, ideea este a mea.

– Poftim? Dar... cum de preferați mâncarea sărăcăcioasă de la Prieuré ospețelor regești ce vă sunt pregătite la conac?

– Voiam să te văd.

– Pe mine? Ha! Ha!

– De ce râzi? Am prevăzut cu grijă totul. Hetty va fi însoțită de fratele ei iar dumneata de lordul Corbury.

Asta face un număr fără soț de invitați, dar n-am vrut să mai impun un al șaselea.

– Așadar era ideea dumneavoastră! Ei bine, sir Nicolas, pregătiți-vă pentru o surpriză.

– Ce vrei să spui?

– Eu voi fi aici, într-adevăr, dar n-o să mă vedeți.

– Probabil că sunt eu cam "încuiat", zise el după o clipă de gândire, dar nu înțeleg.

– Dați-mi voie să vă pun și eu o întrebare. După părerea dumneavoastră, cine credeți că va pregăti masa?

– Nu vrei totuși să mă faci să cred că...

– Ei, da! Cine altcineva?

Nella continua să râdă și, vorbindu-i ca unui copil, adăugă:

– Necazul cu dumneavoastră, sir Nicolas, este acela că nu reușiți să înțelegeți problemele oamenilor obișnuiți. Sunteți atât de bogat încât n-aveți nici o idee despre costul lucrurilor. Servitorii costă scump, să știți. Aici, nu mai sunt decât bătrânul Barnes, care are peste șaptezeci de ani, și doamna Buckel. Biata de ea, face ce poate dar castelul este mare și pofta de mâncare a lui Perdican asijderea.

– Nu-mi vine să cred că Corbury a ajuns în halul ăsta.

– Dacă n-ar fi așa, de ce ar lăsa castelul în ruină? Credeți că-i face plăcere să n-aibă servitori, să vadă toată tapiseria făcută zdrențe și toate covoarele găurite?

– Îmi pare rău, Nella. Nu mi-am dat seama.

– Tocmai asta vă reproșez.

– Hmm... Ia stai; am să aranjez eu ceva. E foarte ușor.

– Ce vreți să spuneți?

– Eu călătoresc întotdeauna cu doi valeți, doi vizitii și doi băieți buni la toate. Ei sunt absolut în stare să servească la masă și vor fi aici diseară. Unul dintre ei chiar a învățat să gătească și te asigur că este un bucătar de prima mână.

– Și ce propuneți?

– Fac mai mult decât să propun, te informez că totul va fi pregătit în așa fel încât să poți participa astă-seară la cină, așa cum mă așteptam.

– Si ce o să zică Perdican de toate astea? La urma urmei, aici este casa lui.

– Ar trebui să fie deosebit de egoist ca să pretindă să faci dumneata pregătirile când există un mod rezonabil de a te scuti de această corvoadă. De altfel, este foarte probabil ca el să nici nu observe nimic, pentru că eu te bănuiesc că i-ai ascuns inițiativa dumitale de a găti singură.

Nella trebuia să recunoască faptul că el avea dreptate. Hotărât lucru, omul acesta era mai perspicace decât părea.

– Propunerea aceasta este într-adevăr... serioasă?

– Absolut. Și nici nu se discută. Ai prevăzut meniul?

– Firește. Va fi foarte simplu, nu trebuie să vă așteptați la mâncăruri nemaipomenite.

– În cazul acesta, valetul meu va avea grijă de toate. El va aduce tot ce este necesar și dumneata n-o să mai trebuiască să te ocupi de nimic. Va ajunge aici după-amiază.

– Presupun că ar trebui să vă mulțumesc, dar mi-ați tăiat răsuflarea. Nu sunt obișnuită să muncească altcineva în locul meu.

Și-ar fi dorit atât de mult ca Perdican să fie la fel de sigur pe el ca sir Nicolas. "Iată ce înseamnă să ai bani, își zise ea. Este de ajuns să dai un ordin și lucrurile se rezolvă".

Se simțea un pic stânjenită să accepte acest aranjament, dar trebuia să recunoască faptul că îi lua o mare piatră de pe inimă. Dacă ar fi aflat Hetty că ea muncea în bucătărie, ce ocazie grozavă ar fi avut s-o ia în râs! Și poate că rușinea s-ar fi răsfrânt asupra lui Perdican.

Îl conduse apoi în salon pe sir Nicolas.

– De ce voiați să mă vedeți? întrebă ea.

– Îmi trebuie un pretext?

Ea îi aruncă o privire scurtă. Era oare posibil ca el să fi venit numai pentru ea, fără vreun alt motiv?

Firește, remarcase că el îi aprecia compania dar, în mintea ei, era ceva cu totul banal, doar pentru că el nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească despre genealogie. Și apoi, toată lumea știa că el este candidat la mâna lui Hetty...

Ea ocoli răspunsul.

– Pot să vă ofer ceva răcoritor? Se întâmplă să avem vin în casă, este momentul să profităm. Perdican a făcut rost în vederea dineului.

– În celelalte zile pivnița este goală? întrebă el, uluit.

– Complet goală. Dar să nu-i spuneți lui Augustus, fratele lui Hetty; va profita ca să facă vreo remarcă necuviincioasă și Perdican n-ar aprecia asta.

Pe Augustus, Nella îl detesta dintotdeauna. După ce că fusese un copil de-a dreptul odios, acum avea neplăcutul obicei de a se uita după toate femeile de mai

puțin de patruzeci de ani și nu pierdea niciodată ocazia să se laude cu cuceririle lui.

– N-am să fac nimic ce nu ți-ar fi pe plac, o asigură sir Nicolas. Dacă aș fi știut că acest dineu îți va produce atâtea necazuri, n-aș fi sugerat niciodată ideea.

– N-aveți de ce să vă scuzați, nu-i vina dumneavoastră că lucrurile stau așa. Dar amintiți-vă că situația lui Perdican este dintre cele mai proaste și, fie-vă milă, nu-i propuneți să jucați cărți după masă. Știți bine că lui Augustus îi place să ridice miza ca să-și îngenuncheze partenerii lipsiți de bani.

– Pe mine nu m-a bătut încă niciodată.

– Atunci, înseamnă că sunteți mai viclean decât el. Cu atât mai bine. Peste tot se laudă că mereu câștigă la cărți adevărate averi. Chiar dacă nu-l cred, lăudăroșenia lui mă exasperează.

– Vrei să-l împiedic să vină?

– N-aș zice nu, dar Hetty are nevoie de un însoțitor. Dacă v-ar lăsa s-o însoțiți singur într-o caleașcă închisă, sir Virgil și-ar dezvălui prea evident intențiile.

Nella regretă imediat ce spusese.

– Vă cer iertare, sir Nicolas, reluă ea, n-ar fi trebuit să vorbesc astfel.

– Poți să-mi vorbești deschis. Asta îmi place la dumneata. Întotdeauna spui ce gândești.

– Hmm... nu întotdeauna.

– Cu ochii pe care-i ai, nu poți să minți.

Ea îl privi, stupefiată. Pe chipul lui apăruse o expresie neașteptată care-i provocă o ciudată senzație, ca și cum

tocmai descoperise fără voia ei latura intimă și secretă a personalității lui.

Dar înainte ca ea să fi avut timp să-i răspundă ceva, lordul Corbury năvăli ca o vijelie, cu o scrisoare în mână.

– Privește, Nella! exclamă el. Crezi că...

Văzându-l pe sir Nicolas, se crispă.

– Bună ziua, Waringham! zise el cu un vizibil efort. Nu te așteptam atât de devreme.

– Tocmai plecam. Am venit s-o văd pe domnișoara Lambert, dar n-am să abuzez prea mult de timpul ei.

Se înclină respectuos, îi sărută mâna Nellei și, cu obișnuita lui demnitate, se retrase.

Lordul Corbury nu se obosi să-l conducă până la ușa de la intrare. Îi întinse Nellei scrisoarea zicându-i pe un ton înciudat:

– Citește! Și spune-mi ce ai face în locul meu.

Plicul era parfumat cu iasomie. Scrisul era evident feminin și textul era redactat în franceză. Din fericire, Nella cunoștea foarte bine această limbă.

Se apropie de fereastră ca să aibă mai multă lumină și citi:

"Dragul meu,

Trebuie să-ți dau o veste importantă care îți va face plăcere. Sunt văduvă! Bietul meu soț s-a stins acum două luni. Aș fi vrut să-ți scriu mai de mult dar n-am avut nici o clipă liberă din cauza tuturor problemelor de moștenire pe care a trebuit să le rezolv.

În pofida războiului și a lipsurilor de care am suferit, el a știut să-și păstreze averea neatinsă; proprietățile pe care le avea în colonii sunt extrem de prospere. Acum, totul este în ordine, în propriul meu beneficiu. De aceea, dragă Perdican, pot în sfârșit să vin la tine ca să ne căsătorim așa cum am plănuit.

Voi lua vaporul marți, 27 mai. La Dover, voi închiria un echipaj cu patru cai cel puțin și voi zbura spre tine cât mai repede cu putință. Eu îți deschid brațele, tu deschide-mi așadar porțile minunatului tău castel despre care mi-ai vorbit atât de des. De îndată ce vom fi căsătoriți, toate problemele noastre vor fi definitiv rezolvate.

Inima mea îți aparține pentru totdeauna!

A dumitale devotată,
Amaline, care te iubește"

Nella făcu ochii mari, complet uluită.

– Cine este? întrebă ea cu o voce abia auzită.

– Amaline d'Arbley. Am cunoscut-o în Franța.

– Și... o iubești?

– I-am făcut curte, dar nu m-am gândit că soțul ei o să moară.

– Dar i-ai promis într-adevăr... să vă căsătoriți?

– Un bărbat spune uneori unele lucruri...

– Ceea ce înseamnă că a fost... a fost... amanta ta?

– Oh! Te rog, Nella. Era război. Toți ofițerii doreau să fie invitați la castelul d'Arbley. N-aveam alte distracții și Amaline nu era numai ospitalieră ci și foarte seducătoare.

– Era îndrăgostită de tine?

– Eram amândoi destul de îndrăgostiți unul de altul. Dar nu mă gândeam că ea o să mă ia în serios și n-am mai avut apoi nici o veste de la ea de când am terminat campania.

– În orice caz, pare foarte... hotărâtă. Ce-ai de gând să faci?

– Habar n-am. Când zice că vine?

– Păi, vaporul ajunge miercuri, pe 28... Dumnezeule, Perdican! Dar astăzi este 28! Nu poate să rămână aici; amintește-ți că Hetty vine la cină.

– Nenorocire! Ajută-mă, Nella! Ajută-mă! N-am mai fost niciodată într-o asemenea încurcătură.

– Nu vrei să te... însori cu ea?

– Firește că nu! Între noi s-a terminat totul de multă vreme! Recunosc că am petrecut clipe frumoase împreună dar ea nu-i deloc genul de femeie pe care aș dori s-o iau de nevastă. De altfel... au mai fost multe altele de atunci.

– Hetty, de exemplu.

– Hetty! Dacă află, va fi o catastrofă! Chiar ieri...

Nu vru să spună mai multe, considerând că Nella știe și așa prea multe despre viața lor intimă.

– Trebuie să găsim ceva, zise ea.

Se gândi la ceea ce tocmai îi spusese Perdican: "Au mai fost multe altele de atunci..."

– Am o idee!

– Sper să fie una bună, răspunse el.

– Cred că este excelentă. N-ai decât să spui că sunt soția ta!

Capitolul 5

– Soția mea!

– Vreau să spun că... pot să mă prefac că sunt soția ta, preciză ea roșind ușor la gândul că el ar fi putut să-i interpreteze greșit cuvintele. Te asigur, Perdican, că... este singurul mijloc să scapi de ea cât mai repede. Dacă va crede că ești căsătorit n-o să mai aibă nici un motiv să rămână. Și ca să fim siguri că va pleca, am și o altă idee.

– Care?

– O să răspândesc zvonul că unul dintre servitori are scarlatină. Este o boală foarte contagioasă și nu cred că doamna d'Arbley ar avea chef să se molipsească.

Lordul Corbury era stupefiat. Izbucni în râs.

– Nella, ești incredibilă! Am impresia că n-ai șovăi să cobori și în iad ca să-mi vii în ajutor.

– Voi face ce voi putea și în acest caz. Dar recunoaște că ai un talent teribil de a-ți face necazuri.

– Ei și? făcu el ridicând din umeri. Trebuie să știi să trăiești periculos.

– Hmm... Crezi că o să facă scandal?

– Nu și dacă tu ești suficient de convingătoare. Ce ar putea face? La urma urmei, ea era măritată când eu am părăsit-o. Nu putea totuși să aibă pretenția să-i duc dorul toată viața.

– Nu, firește... Bun! Să ne pregătim. Nu trebuie să lăsăm nimic la voia întâmplării. Dacă nu suntem îndeajuns de convingători de la bun început, ar putea să dea drumul trăsurii și, în aceste condiții, vei fi obligat să-i acorzi ospitalitate.

– Uf!...

– Ia să vedem cum facem... Eu mă voi duce s-o aștept în curte. Nu trebuie să te vadă mai întâi pe tine. În timp ce eu am s-o invit în salon, tu te vei duce să vorbești cu vizitiul și să-i spui să aștepte.

– Nu știu la ce oră trebuie să sosească. Va trebui să stau ascuns toată după amiaza?

– Fir-ar să fie! Desigur. Și, îndată ce vei termina cu vizitiul, apari în salon ca s-o saluți.

– De ce? Nu-i nevoie!

– Ce fricos ești! N-o să-ți imaginezi că o să mă lași să încasez singură toate fulgerele "dragei tale Amaline". Îți jur că dacă nu apari, îi voi spune tot adevărul și n-o să ai decât să-ți rezolvi singur problemele.

– Ăsta-i șantaj!

– Șantaj sau nu, te previn că nu glumesc.

– Bine, bine, mă predau. Dar, pentru numele lui

Dumnezeu, scapă de ea cât mai repede. Dacă Hetty o găsește aici, sunt pierdut.

– Hetty n-o să vină mai devreme de diseară. Ia fii atent acum la ce m-am gândit... Ai putea s-o inviți pe doamna d'Arbley să ni se alăture; în felul acesta vom fi număr cu soț la masă, ceea ce ar fi mai convenabil, sugeră ea cu o licărire malițioasă în ochi.

El apucă repede o pernă și i-o aruncă în cap. Nella avu reflexul să se aplece și perna se lovi de perete. Mătasea se sfâșie și penele zburară în toate părțile.

– Zău, Perdican, ești imposibil! Nu-i acum momentul să faci o asemenea dezordine.

– Este din vina ta, n-aveai decât să nu mă provoci. Și, drept pedeapsă, o să aduni toate penele.

– Mai târziu. Deocamdată, trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru a o întâmpina pe doamna d'Arbley... Spune-mi Perdican te-ai supăra dacă mi-aș pune una din rochiile mamei tale?

După o clipă de surprindere, el păru să remarce pentru prima oară cât de sărăcăcios era ea îmbrăcată. Simțindu-se privită, Nella roși.

– Dacă îți cer asta, îi explică ea, o fac numai pentru a nu o... surprinde pe doamna d'Arbley, care ar putea crede că îți neglijezi în mod rușinos soția...

– Nu știam că hainele mamei mai sunt aici. Fă cum vrei. Sunt sigur că ea nu s-ar opune din moment ce o faci ca să mă ajuți, zise el cu cel mai frumos zâmbet.

Ea nu mai așteptă și urcă în grabă scara.

"Niciodată nu sunt atentă cum mă îmbrac, oftă ea. Ah! De-aș avea hainele lui Hetty, cu siguranță că mi-ar

fi mai puțin indiferent. Bărbații habar n-au cât de mult reprezintă o rochie pentru o femeie".

Se gândea nu numai la egoismul tatălui său ci și la lipsa de considerație pe care i-o arăta Perdican. Desigur, o accepta sub acoperișul lui și părea să aprecieze compania ei dar lucrurile nu mergeau mai departe. Era convinsă că el n-ar fi fost în stare să-i spună ce culoare de ochi are ea.

Toate lucrurile lady-ei Corbury fuseseră duse într-o cameră de serviciu de la etajul al doilea. Părea că nimeni nu mai intrase aici de ani de zile, praful domnea peste tot.

Nella deschise obloanele și deschise primul șifonier. Găsi aici costume de călărie, pelerine, haine de călătorie, dar nici o rochie. Încercă în al doilea șifonier, tot fără nici un rezultat; aici erau doar haine din brocart, catifea sau din voaluri. Cel de-al treilea șifonier fu cu noroc; toate rochiile lady-ei Corbury se aflau adunate aici și, din fericire, nici una dintre ele nu părea prea demodată.

Stilul nu se prea modificase în timpul anilor de război. Firește, rochiile lui Hetty aveau câteva inovații cum ar fi volanele, dantelele, pompoane și alte fantezii, dar fără prea mare importanță.

Alese o rochie în care ar fi putut să pară mai în vârstă, din mătase verde închis, împodobită cu panglică de satin și dantelă fină la gât.

Apoi se duse să caute cutia cu bijuterii a lady-ei Corbury. Nu mai era aici nici un obiect de valoare, toate fiind deja vândute, dar descoperi ceea ce căuta: o

verighetă. Mai găsi un colier din perle de sticlă fără valoare și cerceii asortați.

Ezită o clipă înainte să-și pună inelul pe deget. Avea sentimentul neplăcut că face ceva rău. Dar era un lucru indispensabil. Doamna d'Arbley ar fi observat imediat că soția lordului Corbury nu purta verighetă.

"Iertați-mă, zise ea cu voce tare, ca și cum mama lui Perdican ar fi fost în fața ei. Fac asta pentru fiul dumneavoastră... El nu vrea să fie legat de această femeie și... sunt sigură că nici nu este genul de noră pe care v-ați fi dorit-o. Și apoi... știți bine că el nu este în stare să se descurce singur."

Această mică rugăciune îi dădu curajul de care avea nevoie. Nu-și făcu griji în privința părerii lui Perdican, știind că el nu va remarca nici inelul nici bijuteriile celelalte.

Încercă rochia. Așa cum se așteptase, îi era puțin cam mare dar, în ansamblu, îi venea mai degrabă bine și îi dădea o oarecare maturitate. Apoi își adună părul deasupra capului făcând un fel de coc care o arăta mai înaltă. În sfârșit, se împodobi cu colierul și cerceii și, astfel metamorfozată, coborî să-l găsească pe Perdican.

Îl găsi în sala armelor, ocupat să curețe o pușcă.

– De aici voi auzi mai bine apropierea trăsurii, îi explică el fără să ridice ochii de pe pușcă.

– Sunt gata, zise ea.

– Hei! Nu te-aș fi recunoscut! exclamă el pe un ton malițios. Pari atât de... respectabilă.

– Încă un cuvânt, Perdican, și refuz să mai joc rolul ăsta!

– Nu știam că ai o piele atât de albă, reluă el după ce o privi mai bine. Ar trebui să te îmbraci mai des în verde.

– Oh! Complimentele tale îmi merg drept la suflet. Ți le pregătești dinainte sau îți vin așa, firesc?

– Ai limba ascuțită! Ai merita să...

În clipa aceea se auzi un zgomot de roți.

– Sosește! strigă Nella. Repede! Să ne pregătim.

Și ea se repezi spre ușa de la intrare. Era și timpul. Caii deja își încetiniseră mersul.

Nella își trase răsuflarea. O caleașcă superbă, decapotabilă, opri în fața treptelor. Doamna d'Arbley era aici.

Brunetă, cu pleoapele fardate, cu buze roșii, era eleganța întruchipată și chipul ei avea ceva de-a dreptul fascinant. Era în doliu, dar un doliu de un rafinament absolut parizian ce nu avea nimic în comun cu toaletele sobre și posomorâte ale englezilor în asemenea împrejurări.

Luându-și inima în dinți, Nella înaintă și o salută cu o mică reverență.

– Dumneavoastră trebuie să fiți doamna d'Arbley. Sunt încântată să vă primesc la Prieuré.

– Și eu sunt încântată, doamnă. Lordul Corbury a primit scrisoarea mea? întrebă ea cu un accent franțuzesc dintre cele mai seducătoare.

– Da, da, doamnă. Vă rog să mă urmați în salon.

Și arătându-i drumul, Nella aruncă o privire fugară spre sala armelor, rugându-se ca Perdican să fie gata să acționeze.

– Luați loc, doamnă, zise Nella arătându-i un fotoliu. Probabil că ați avut o călătorie obositoare. Soțul meu și cu mine nu știam la ce oră veți veni.

– Încă nu mi-ați spus cine sunteți dumneavoastră, doamnă, zise doamna d'Arbley.

– Oh! Scuzați-mă. Eu sunt lady Corbury, sunt... soția lui Perdican.

– Soția lui!

Chipul doamnei d'Arbley își schimbă radical expresia. Dintr-o dată nu mai avea nimic seducător; ochii i se micșorară și buzele se subțiară. Reacția ei necontrolată trăda femeia mondenă care de fapt rămăsese.

– Soția lui! repetă ea. Dar este imposibil! Am auzit bine? Perdican, căsătorit!

– Oh! Firește că este puțin probabil să fi auzit vorbindu-se despre asta în Franța, răspunse Nella pe un ton lejer, de conversație. Dar ne-am căsătorit la Londra, am făcut o nuntă mare acum vreo trei luni.

– Dumnezeule! Nu-mi vine să cred. Lordul Corbury s-a căsătorit... cu dumneata?

– Ne cunoaștem de ani de zile.

Doamna d'Arbley rămase tăcută dar, în pofida eforturilor pe care le făcea ca să se controleze, se vedea bine că era înnebunită de furie.

Nella nu mai știa ce să zică. Exact atunci își făcu și Perdican intrarea. Era surâzător și părea foarte calm dar Nella, care-l cunoștea bine, știa că era nervos și, la fel ca toți bărbații confruntați cu asemenea situații, era extrem de stânjenit.

Îndată ce-l zări, doamna d'Arbley se ridică și, apropiindu-se încet de el, îi luă mâinile și spuse:

– Dragul meu Perdican, ce am aflat? Cum ai putut să-mi faci asta, după tot ceea ce am trăit împreună?

– Ce plăcere să te văd, Amaline, zise el sărutându-i mâna. Ești mai seducătoare ca niciodată.

– Nu înțeleg! Continuă ea cu o voce vibrând de emoție. Mi-ai promis că te căsătorești cu mine, m-ai implorat să-mi împart viața cu tine.

– Știu, draga mea, dar nu erai liberă. Nu puteam să-mi imaginez că soțul tău va muri.

– Dar ți-am spus! Ți-am spus că doctorii nu-i mai dădeau mult timp de trăit.

– Asta putea să dureze ani...

– Nu-i adevărat! Iată dovada! Ești crud și fără inimă dacă m-ai uitat atât de repede.

Cu o privire, lordul Corbury o chemă pe Nella în ajutor.

– Cred, Perdican, interveni aceasta imediat, că doamna ar dori poate ceva răcoritor. De ce nu un pahar de Madera? A făcut o călătorie lungă.

– Desigur, desigur, încuviință el. Ia loc așadar, Amaline, mă duc să-ți aduc ceva de băut. După aceea te vei simți mai bine.

Și dispăru cu viteza bărbatului care vrea să scape de o situație neplăcută.

Doamna d'Arbley se întoarse la fotoliul ei și își șterse ochii cu o batistă tivită cu negru.

– Nu-mi vine să cred, gemu ea. După tot ce am făcut pentru el! Eram la picioarele lui, eram... sclava lui.

– Vă înțeleg, doamnă, zise Nella, compătimitoare. Toți bărbații sunt la fel. Sunt pierduți dacă n-au alături o femeie. Poate că ați fost prea bună cu el, l-ați făcut să i se pară viața insuportabilă fără dumneavoastră...

Prin această explicație, Nella spera s-o facă să iasă cu fața curată și să-i permită să se retragă onorabil. Dar

doamna d'Arbley părea sincer îndrăgostită de Perdican și, orice s-ar fi crezut, nu o atrăgea doar titlul lui.

"Oare toți bărbații se plictisesc atât de repede de iubitele lor? se întrebă Nella. Ar fi fost în stare să îngenuncheze în fața unei femei făcându-i jurăminte eterne și, în clipa următoare să n-aibă în minte decât un gând: cum să scape mai repede de ea.

– Sunt sigură, doamnă, reluă ea cu o voce blândă și plină de simpatie, că veți găsi fericirea în altă parte. Sunteți tânără, liberă și suficient de bogată ca să călătoriți unde vă place.

– Dar aici voiam să trăiesc! Aici, în acest castel minunat, departe de balurile și mondenitățile londoneze. Mă și vedeam deja castelană, căsătorită cu un nobil al regatului, înconjurată și admirată de toți nibilii comitatului.

– Știți, viața la țară nu este întotdeauna atât de pasionantă. Uneori, trec mai multe zile fără să ne vedem nici măcar cu un vecin.

– Dar Perdican ar fi aici, murmură ea.

Nella trebui să admită că acesta era un argument incontestabil.

Lordul Corbury se întoarse, urmat de bătrânul Barnes care aducea o carafă cu vin de Madera și pahare.

– Mi-am permis, zise el turnând vinul în pahare, să-l rog pe vizitiul tău să aștepte. So..., mă rog, Nella ți-a spus probabil că un servitor din casă suferă de o boală foarte contagioasă și n-aș vrea, Amaline, să te molipsești și tu.

Auzindu-l cum se bâlbâise când vrusese să spună "soția mea", Nellei îi fu dintr-o dată rușine de toată

această mascaradă. La urma urmei, biata doamnă d'Arbley n-avea nici un motiv să se îndoiască de Perdican atunci când acesta îi jurase dragoste. Pe de o parte ca să-l pedepsească, pe de altă parte din discreție, ea se ridică spunând:

– Mă duc să mă asigur că i s-a dat și vizitiului un pahar de bere pentru strădania lui. Vă rog să mă scuzați.

Și, fără să-i mai lase lui Perdican timp să găsească un pretext pentru a o reține, Nella ieși. Ajunsă afară, își luă capul în mâini, confuză și ușurată în același timp. Ar fi vrut să-l poată blama pe Perdican pentru lașitatea lui dar, în același timp, nu putea să nu se gândească la faptul că ar fi fost nefericit cu o soție străină care nu știa nimic despre modul de viață englez, despre obiceiurile și obligațiile care i-ar fi revenit.

" Ar fi fost o căsătorie imposibilă", își zise ea. Dar suferința reală a doamnei d'Arbley o îndurera. Se hotărî să aștepte afară și să-l lase pe Perdican să-și înfrunte singur responsabilitățile.

Cam după vreo jumătate de oră, doamna d'Arbley ieși plângând, la brațul lordului Corbury.

– Oh! Ești aici, Nella, zise el. Am convins-o pe Amaline că lucrul cel mai bun este să plece imediat. Scarlatina este o boală gravă, după tot drumul pe care l-a făcut ca să ajungă aici, mi-aș reproșa dacă s-ar îmbolnăvi.

– Sper, doamnă, că ne veți face onoarea să ne mai vizitați, zise Nella.

Doamna d'Arbley se duse spre caleașcă fără să răspundă. Toate iluziile pe care și le făcuse venind

încoace se spulberaseră. Îi aruncă o ultimă privire lordului Corbury zicând:

– Adio, dragostea mea, n-am să te uit niciodată.

Apoi, nemaiputând să se stăpânească, îl trase spre ea și îl sărută pătimaș. Din nou, Nella simți o adevărată lovitură în inimă și se îndepărtă în tăcere. Îl auzi pe Perdican murmurând:

– Îți cer iertare, Amaline.

Vizitiul pocni din bici și caii porniră. Rămas în picioare pe trepte, Perdican privi caleașca îndepărtându-se și, întorcându-se spre Nella, zise ștergându-și fruntea:

– Fir-ar să fie! Sper ca asemenea lucruri să nu se mai repete!

Vorbea însă singur. Nellla dispăruse deja.

*
* *

Cina fu un succes. Hetty era mai încântătoare ca niciodată, chiar dacă rochia ei era un pic cam prea elegantă pentru o cină fără pretenții, la țară. Avea de asemenea diamante în păr și la gât. Era limpede că nu pierdea nici o ocazie să arate cât mai bine.

Nella nu mai era geloasă. Cum să rivalizeze cu o creatură atât de frumoasă, atât de cizelată, atât de sclipitoare? În ceea ce o privește, era îmbrăcată într-o rochie de muselină albă pe care și-o făcuse singură, înfrumusețată cu un cordon pe care-l avea de pe când era încă un copil.

Cu toate acestea, Augustus Baldwin nu încetă s-o privească cu o insistență aproape deplasată, făcându-i o mulțime de complimente. Nella trebui să-și muște de mai multe ori buzele pentru ca să nu-i râdă în nas, schimbând priviri complice cu sir Nicolas care nu uitase discuția lor de după-amiază în privința lui.

Mâncarea era absolut delicioasă. Sir Nicolas nu mințise asigurând-o că valetul lui era un bucătar priceput. Însuși lordului Corbury nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Nu bănuiam că doamna Buckle este o bucătăreasă atât de bună, zise Hetty servindu-se cu o prepeliță în aspic demnă de cel mai mare bucătar.

– A făcut un efort deosebit în onoarea ta, răspunse lordul Corbury.

Nella fu cât pe-aci să pufnească în râs aruncând o privire cu coada ochiului către sir Nicolas.

– Nu te-am văzut prea des în ultima vreme, Nella, remarcă Augustus cu vocea ușor alterată de efectele unui excelent vin de Bordeaux.

– Doar ție poți să-ți reproșezi asta, zise ea. Eu sunt întotdeauna aici, spre deosebire de tine care-ți petreci timpul cu tinerii eleganți din St. James.

– Ai dreptate, dragă Nella, recunosc că ocup un anumit loc în înalta societate. Dar mi-ar face mare plăcere să te plimb cu trăsura mea într-o după-amiază.

– Ești foarte amabil, dar nu cred că mama m-ar lăsa să plec la plimbare singură cu un gentleman.

– Asta-i bună! ne cunoaștem din leagăn! Și când îl însoțești pretutindeni pe Perdican, nu găsește nimic de spus.

– Perdican îmi este văr.

– Mai degrabă un văr foarte îndepărtat.

– Bunica lui era și bunica vărului meu primar.

– Într-adevăr, interveni sir Nicolas. Aceasta este înrudirea dintre familiile Farquhar și Corbury.

– Corbury sau nu, insistă Augustus iritat, am să te plimb într-o zi cu trăsura, Nella; sunt sigur că o să-ți placă.

Aici el se înșela . Încă de când, copil fiind, el încercase să-i fure un sărut, Nella simțea pentru el o aversiune aproape fizică iar comportamentul lui chiar de la începutul mesei nu aranja deloc lucrurile; într-adevăr, de mai multe ori, Augustus încercase să-i facă semn cu genunchiul pe sub masă.

Cu toate acestea, cina fu foarte veselă.

Lordul Corbury era foarte bine dispus. Chiar de la început, Hetty îi făcuse în mod deschis ochi dulci, numai ca să trezească gelozia lui sir Nicolas. De fapt, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi remarcat că sir Nicolas îi arăta Nellei din ce în ce mai multă atenție. Cum ei erau singurii care împărtășeau singuri secretul pregătirilor pentru cină, se crease între ei un fel de complicitate care, încetul cu încetul, lua forma unei adevărate intimități.

După desert, servitorii lui sir Nicolas, cu un zel ireproșabil, aduseseră lichiorurile.

– Felicitările mele, Perdican! comentă Augustus pe tonul afectat care-l caracteriza. Nu mă așteptam să găsesc la tine un brandy de o asemenea calitate.

– Şi de ce, mă rog?

– Am auzit pe ici-pe colo că eşti cam lefter, bătrâne. Dar recunosc că acest brandy este excepţional. Dacă l-ai cumpărat la Brighton, pun pariu că este de contrabandă.

– De contrabandă! exclamă Nella.

– În zilele noastre, este singurul mijloc de a-ţi procura băuturi bune. Iar contrabandiştii îşi cunosc meseria! Un tip mi-a spus într-una din zilele trecute că a făcut mai mult de cincizeci de mii de lire din traficul cu alcool şi tutun.

– Cincizeci de mii de lire! repetă îngândurat lordul Corbury.

Nella simţi un semnal de alarmă; simţise pericolul. "Nu! Nu!" ar fi vrut ea să strige. Dar era prea târziu. Perdican se aplecase deja spre Augustus, privindu-l fix.

– Mă interesează foarte mult ce spui, Augustus, zise el. Te rog, continuă.

Augustus era foarte fericit că Perdican îl asculta şi se lansă într-o interminabilă explicaţie cu o mulţime de detalii şi exemple, unele mai uluitoare decât altele. Nici nu trebuia mai mult pentru a-l convinge pe Perdican. Nella nu ştia ce să facă pentru a pune capăt acestei discuţii. Încercă la întâmplare să creeze o diversiune propunându-i lui Hetty să-i lase pe domni să trăncănească între ei. Cum nimeni nu părea să se opună, cele două fete urcară la etaj şi discuţia bărbaţilor despre contrabandă nu făcu decât să devină şi mai înflăcărată.

– Perdican ne-a răsfăţat într-adevăr cu masa asta, mărturisi Hetty cu o oarecare condescendeţă când rămaseră singure. Mă întreb cum s-a descurcat.

– Dineul ţi-a fost dedicat, îi răspunse Nella pentru a ocoli întrebarea.

– A fost foarte drăguţ din partea lui, comentă Hetty admirându-se în oglindă.

– Să fii şi tu drăguţă cu el, Hetty.

– Dar sunt drăguţă, mai mult decât cu oricare altul.

– Te iubeşte atât de mult şi aş vrea să fie fericit.

– Doar n-o să-ţi imaginezi că eu am să trăiesc într-o cocioabă dărăpănată ca Prieuré?

– Castelul n-a fost întotdeauna în starea asta şi, dacă îl iubeşti pe Perdican, banii nu mai au importanţă.

– Ha! Ha! Biata mea Nella, citeşti prea multe romane de dragoste, din acelea scrise pentru gospodine. Te asigur că nu există fericire fără bani. Dacă îţi închipui că eu îl iubesc atât încât să mă mulţumesc cu o singură rochie, ca tine, sau să zac toată ziua în castelul acesta dărăpănat, te înşeli amarnic.

– Dar vei fi lângă el.

– Ador să mă aflu în preajma lui, chiar foarte aproape, zise ea cu o licărire felină în ochi, dar nu sunt sigură că va fi întotdeauna aşa dacă voi fi soţia lui. Vezi tu, Nella, mie întotdeauna mi-a plăcut diversitatea, îndeosebi în ceea ce priveşte bărbaţii.

Nella ar fi avut chef să-i spună ce avea pe suflet, dar preferă să se abţină.

– Perdican poate conta pe moștenirea unchiului său, colonelul Alexander Massinqburg-Corbury, îi aminti ea lui Hetty.

– Pff! Ultima oară când l-am văzut pe colonel se simțea de minune și călărea ca un tânăr de douăzeci de ani. Nu cred că are mai mult de cincizeci de ani, iar eu nu sunt genul care să aștepte cu brațele încrucișate până ce merele vor cădea din pom.

– O să-l faci să sufere mult pe Perdican dacă te măriți cu sir Nicolas.

– Încă n-am luat o hotărâre. Ca să fiu sinceră, Nella, am atâția pretendenți încât sunt asaltată de cereri în căsătorie. Dar, pentru tata, nici o partidă nu este prea bună pentru mine. Oricum, Nella, sunt sigură că și atunci când voi fi bătrână, încă vor mai fi bărbați care să se îndrăgostească de mine.

– Ești într-adevăr... foarte frumoasă, Hetty.

– Știu. Chiar prințul regent mi-a spus-o de curând.

Nella se gândea la Perdican. Nu putea suporta gândul că Hetty îi va frânge inima. Știind-o încă de la o vârstă fragedă, o cunoștea cât era de crudă și egoistă. Ce importanță avea dacă Perdican era primul bărbat din viața ei și, poate, prima ei dragoste! Nu va face niciodată nici cel mai mic efort ca să-l scutească de suferință. Nu va renunța niciodată la un singur diamant, la o singură rochie sau chiar la un singur bal ca să-l facă pe el fericit.

"Dar cine știe?" își zise ea. Poate că într-o bună zi Hetty va fi o altă doamnă d'Arbley"...

Capitolul 6

– Contrabandă! exclamă lordul Corbury imediat ce invitații părăsiră castelul. Ai auzit ce a spus Augustus, Nella? Iată de unde putem câștiga ușor niște bani!

– Este foarte periculos, obiectă ea.

– Tot ce am făcut până acum a fost foarte periculos și iată că încă suntem în libertate. Acum îmi amintesc că am auzit vorbindu-se la Londra despre contrabandă și că n-ar fi fost niciodată atât de prosperă ca acum, de la sfârșitul războiului încoace.

– Exact, tocmai din acest motiv Inspecția Vămilor a creat o nouă secție a gărzii de coastă, comandată de căpitanul Hathcard de la Royal Navy.

– Dacă alții au reușit, de ce n-am reuși și noi?

– Se pare că în fiecare an există cam douăzeci de mii de contrabandiști. Tribunalele sunt pline iar numărul celor deportați în Australia crește pe zi ce trece.

– Dar ce ți-a venit, Nella, cu pesimismul ăsta? Încerci tot timpul să mă descurajezi.

– Oh! Nu, Perdican, nici gând, te asigur. Dar mă tem... pentru tine.

Vorbea ca o femeie îndrăgostită. Nu putea să suporte gândul că el s-ar afla în pericol. Ce s-ar întâmpla cu el dacă ar fi prins și târât prin fața tribunalelor?

– Ei bine, cu sau fără ajutorul tău, eu am să-mi încerc norocul, îi replică el. Nu poate fi atât de greu să transporți pe ascuns o încărcătură cu marfă... Dar ia spune-mi, zise el după o clipă, cine erau oamenii aceia care ne-au servit la masă? Nu i-am mai văzut până acum.

– Păi... ezită ea, cum să-ți spun... sir Nicolas ne-a împrumutat servitorii lui.

– Waringham! Ce înseamnă asta? Nu sunt dispus să-i accept pomana! Tot el l-a adus și pe bucătar? Acum că mă gândesc mai bine, mă și miram că doamna Buckle a fost în stare să facă un asemenea meniu.

– Evident. În orice caz, Hetty nu te-ar mai fi felicitat atât de călduros dacă eu n-aș fi acceptat oferta lui sir Nicolas.

– Nu cumva ai înnebunit, Nella? N-am nici un chef să-i rămân obligat mojicului ăstuia!

– Te înșeli... N-a făcut asta pentru *tine.*

– Atunci pentru cine?

– Pentru mine...

– Pentru tine!

– Din întâmplare, a descoperit că eram condamnată să pregătesc singură mâncarea, îi explică ea.

Doamna Buckle nu se simțea prea bine. Iar în ce privește servirea la masă, știi bine că bătrânul Barnes n-ar fi fost la înălțime. Bietul de el, se simte pierdut și atunci când sunt doar două persoane la masă, dar cinci!

– Totuși, ar fi trebuit să te consulți cu mine înainte.

– Nu mai aveam timp. Nu mai știam unde îmi este capul din clipa în care m-ai anunțat că Hetty vine la cină. Și ești nevoit să recunoști că seara a fost absolut reușită.

În privința asta nu mai era nimic de răspuns. El făcu un efort ca să-și stăpânească furia și apoi reluă cu hotărâre:

– Ei bine, cu atât mai mult sunt convins că am nevoie de bani cât mai repede. Lucrurile nu mai pot continua astfel iar prima noastră pradă nu va dura la nesfârșit... Așadar, vrei să mă ajuți? Sunt sigur că ai auzit vorbindu-se prin împrejurimi de unele traficuri mai mult sau mai puțin ilicite.

– Da, am să te ajut, oftă ea. Dar promite-mi un lucru, Perdican: să fii prudent. Eu n-am chef să fiu deportată.

– Nici o grijă. Asta-i o treabă de bărbat, tu n-o să mă însoțești pe vapor.

– Asta-i bună! Și, când vei ajunge pe continent, cum o să faci ca să negociezi? Poate că în timpul războiului ai făcut unele progrese la limba franceză dar, dacă-mi amintesc eu bine, la colegiu nu erai prea strălucit la limbi străine.

– Hm... Știam foarte bine să mă fac înțeles de franțuzoaice.

– Grozav, ce să-ți spun! Crezi că o să întâlnești multe femei printre traficanții de alcool? Oricum, din două una: dacă nu mă lași să te însoțesc pe vas, descurcă-te singur să-ți găsești legături aici. Și dă-mi voie să-ți spun că n-o să reușești mergând din poartă-n poartă.

– Bine, bine. Nu te poți încrede într-o femeie fără ca ea să te ducă de nas. Deci, spune-mi la cine trebuie să mă duc.

– Acum câțiva ani, am auzit vorbindu-se despre un oarecare domn Renshaw, în sfârșit... indirect. Locuiește la Hellingly. Nu prea știu nimic precis dar numele lui devenise proverbial în regiune. De fiecare dată când cuiva i se părea că romul este mai bun decât de obicei, acesta spunea: "Bag mâna-n foc că provine de la Renshaw". Sau când îl vedeai pe unul fumând tutun de bună caltitate, îl întrebai: "Hei! Ai trecut de curând pe la Renshaw?"

– Renshaw, din Hellingly, zici? Perfect, asta poate să fie o pistă. Chiar de mâine dimineață pornesc să-l caut.

*

* *

Două zile mai târziu, lordul Corbury se întorcea și exclama cu entuziasmul unui licean:

– Renshaw ăsta este un tip formidabil! A înțeles imediat ce voiam. Mi-a spus că există o barcă de vânzare. O ocazie unică: o barcă mare cu zece vâslași, rapidă, ușoară și aproape nouă.

– Și atunci de ce este de vânzare?

– Ei bine.... Echipajul a avut un mic necaz în decursul ultimei traversări. S-au trezit nas în nas cu o vedetă a poliției maritime... Dar liniștește-te, zise el văzând expresia îngrijorată de pe chipul Nellei. Renshaw mi-a afirmat că acest gen de inconveniente se produce o dată la un milion și, după părerea lui, oamenii băuseră – ceea ce nu se poate întâmpla cu un șef autoritar. Totul este să terminăm călătoria cât mai repede – în mai puțin de trei ore pe mare calmă – pentru ca să ne întoarcem înainte de răsăritul soarelui.

– Nopțile sunt scurte în această perioadă a anului. Poate că ar fi mai bine să așteptăm octombrie sau noiembrie.

– Nici gând. De altfel, am vorbit cu Renshaw și el mi-a spus că în sezonul acesta diminețile sunt foarte cețoase.

Era imposibil să-i scadă în vreun fel entuziasmul, de altfel atât de molipsitor încât Nella se surprinse curând ascultându-l cu un viu interes.

– Nu mai târziu decât noaptea trecută, mi-a zis Renshaw, o barcă cu douăzeci și șase de vâslași s-a întors cu o tonă de tutun, o sută de litri de coniac și treizeci de saci de ceai, totul în valoare de vreo zece mii de lire!

– Da, dar tu n-o să ai douăzeci și șase de vâslași.

– Este adevărat dar dacă vom reuși să cumpărăm ieftin – și aici contez pe tine.

– Renshaw mi-a garantat că putem scoate un câștig de cinci-șase mii de lire la un drum.

– Este foarte mult!

– Și stai să vezi! Aurul este de două ori mai scump în Franța, ceea ce înseamnă că tezaurul luat de la Goldstein ne va permite să facem afaceri fantastice.

– Mai trebuie plătit și echipajul.

– Nici o problemă. Ei cer o liră pe săptămână ca garanție de angajare, și o primă de zece lire pentru fiecare traversare

– Ai cumpărat deja barca?

– Desigur! Nu era să pierd o asemenea ocazie. Renshaw s-a ocupat de toate pentru mine: de barcă, de echipaj și de cai pentru a transporta încărcătura de îndată ce debarcăm.

– Și ce ți-a cerut în schimb?

– Șaptesprezece la sută și cuvântul meu de onoare că nu-i voi menționa numele dacă suntem prinși.

– Presupun că poți avea încredere în el; are numai de câștigat și nimic de pierdut în această afacere. Ți-a cerut bani gheață pentru barcă pe loc?

– Să fim serioși! Renshaw este un om de afaceri. I-am promis că-i aduc banii mâine, în plus și un avans pentru cheltuielile de transport până la Londra la întoarcerea noastră.

"Pare atât de ușor", gândi Nella.

*

* *

Totul decurse după cum fusese prevăzut. Plecară de la Prieuré spre sfârșitul după-amiezii în cel mai

mare secret. Și de data asta, Nella se îmbrăcă băiețește.

– Le voi spune oamenilor din echipaj că ești fratele meu mai mic, îi zise lordul Corbury. Este mai prudent. Marinarii sunt superstițioși, cred că o femeie la bord aduce ghinion și sunt sigur că nu te-ar accepta într-o călătorie atât de periculoasă.

– Ai dreptate, este mai înțelept să mă creadă băiat.

– Și ferește-te să vorbești, vocea te-ar putea trăda.

Călărind pe cât posibil la adăpostul copacilor ca să nu fie reperați, ajunseră la Hellingly către apusul soarelui. Trecură fără să se oprească în satul cu biserica lui din piatră cenușie, și ajunseră într-un golfuleț de dincolo de dune, unde echipajul îi aștepta, ascuns după stânci.

Barca era ascunsă cu grijă sub o grămadă de năvoade pescărești. Începea să se însereze, era timpul de plecare. Lordul Corbury dădu un ordin și barca fu dezvelită și pusă pe apă într-o clipă.

Vâslașii erau niște flăcăi voinici, înarmați toți cu niște vâsle lungi care făceau din ei niște luptători redutabili în caz că lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă.

Lordul Corbury se instală la cârmă. Călătoria spre Franța se anunța fără pericole pentru că, pe de o parte, barca era goală, deci rapidă, pe de altă parte, paza de coastă avea tot interesul să aștepte întoarcerea lor ca să-i poată prinde asupra faptului.

Era o seară frumoasă și vâslașii înaintau repede. Nella încerca să nu se gândească la pericol. Se gândea la Hetty și la ce-ar spune ea dacă ar ști cât riscă Perdican ca să-i poată obține mâna.

"Orice s-ar putea întâmpla, suntem împreună", murmură ea doar pentru sine. Oricare ar fi fost soarta lui Perdican, ea voia să i-o împărtășească. "Îl iubesc", își repetă ea. Va ști el vreodată ce reprezenta pentru ea? Va bănui vreodată dragostea fierbinte pe care i-o purta în fiecare clipă? "Dacă va trebui să fim condamnați la moarte împreună, poate că voi avea curajul să-i spun"...

Traversarea decurse fără incidente. După doar două ore, ajunseră în dreptul coastelor franceze. Când se apropiară de țărm, doi oameni săriră peste bord ca să tragă barca pe plaja cu pietre apoi, ajutați și de ceilalți, s-o aducă pe uscat.

Lordul Corbury o duse pe Nella în brațe până pe nisip ca s-o ferească să se ude.

– Sunt sigur că suntem la locul potrivit, murmură el. Renshaw mi l-a descris cu precizie.

Făcură vreo sută de pași și, la un moment dat, un om apăru din umbră și veni spre ei.

– "Roșu și negru!" zise în franceză lordul Corbury, cu un puternic accent francez.

Aceasta era parola. În loc de orice răspuns, omul apropie felinarul de fața lui Perdican și, aparent mulțumit, întoarse spatele zicând pe un ton ferm:

– Urmați-mă.

Îi cond..se până la un fel de depozit construit în grabă, unde mărfurile erau îngrămădite din belșug. Comerțul părea înfloritor iar vânzătorii, o mână de francezi isteți, lacomi să pună mâna pe aurul englezesc la care râvneau atât.

Începu târguiala. La început, Nella nu făcu altceva decât să traducă dar, încet-încet, luă parte la discuție și, până la urmă, ea fu aceea care încheie afacerea.

– Fratele dumitale, domnule, are minte de comerciant, zise unul dintre francezi. Este la fel de viclean ca o femeie. Nu ne-a lăsat un câștig prea mare la vânzarea asta, vă zic eu.

– O să mai faceți și altele, îi răspunse lordul Corbury. Dacă această primă călătorie va da roade, mă gândesc chiar să cumpăr o barcă mai mare.

– N-o să vă fie deloc greu să vindeți marfa asta. Fratele dumitale ne-a luat coniacul și tutunul cel mai bun. Poți fi sigur, domnule, că n-ai fost păcălit.

Apoi, cu calm, fără să mai piardă timpul cu politeți inutile, oamenii lordului Corbury încărcară marfa și porniră.

De aici începeau dificultățile. Totuși, întoarcerea se anunța sub cele mai bune auspicii; nu se zărea nici o ambarcațiune suspectă și echipajul vâslea cu vigoare. O ceață deasă se întindea peste mare și îi făcea practic invizibili. "Avem noroc", își zise Nella, așezată într-un loc strâmt între baloturile de tutun, și își ținu degetele încrucișate. Îi era frig, dar deja se iveau zorile.

Legănată de ritmul cadențat al vâslașilor, era pe punctul de a ațipi când auzi ordinele de afară.

Se ridică brusc. Vocile veneau de la un alt vas ce se apropia la tribord.

– Ridicați vâslele! ordonă încet lordul Corbury.

Prea târziu însă, fuseseră reperați.

– Opriți! strigă o voce din ceață. Cine sunteți? În numele regelui, răspundeți!

Nella simți că pălește; era paza de coastă, Poliția Vămilor! Dar Perdican nu părea îngrijorat.

– Vâsliți acum! zise el, tot cu voce scăzută. Putem să scăpăm de ei.

După un prim moment de panică, oamenii știură să-și controleze eforturile pentru ca să prindă viteză.

– Opriți sau trag! Se auzi iarăși vocea.

Oamenii vâsliră cu și mai multă energie. Acum depășiseră vasul advers, vocea părea mai îndepărtată. Dar în spatele lor răsună o salvă. Gloanțele le șuierară pe deasupra capului.

– Aplecați-vă! strigă lordul Corbury.

Ceața începea să se risipească. Nella îndrăzni să arunce o privire peste bord, în speranța că va zări coastele englezești. Dar paza de coastă nu încetase focul și ea simți dintr-odată o durere în braț, ca și cum ar fi fost arsă cu fierul roșu. Scoase un țipăt și căzu pe spate, peste un balot de tutun. Nimeni n-o auzi, pentru că în același moment Perdican exclama triumfător:

– Încă vreo două vâsle și vom fi în afara pericolului! Nu ne vor prinde de data asta.

Avea dreptate, ultimele salve de foc ridicară în urma lor stropi de apă fără să-i atingă. Erau teferi. Nella făcu un efort ca să nu leșine. Își examină rana. Glonțul îi tăiase carnea dar plaga era doar superficială.

"Acum resimt efectele șocului, își zise ea strângând din dinți ca să poată suporta durerea. N-am de ce să fac o dramă din asta sau să atrag atenția asupra mea. Trebuie să mă țin tare până ce ajungem la țărm. S-ar putea să mai întâlnim și alte vedete ale poliției".

Curând ajunseră la țărm. Manevra de acostare fu condusă cu pricepere de lordul Corbury și, după ce coborî, acesta porni pe plajă în căutarea cailor care, în mod normal, ar fi trebuit să-i aștepte în acest loc. Nu găsi decât un băiețel care-i spuse:

– Am venit să vă spun că sunt soldați pe toată lungimea falezei. Trebuie să scufundați barca și încărcătura în golf, altfel...

– Nenorocire! Ești sigur?

– Asta mi s-a spus să vă spun, domnule.

Lordul Corbury veni imediat să-și anunțe oamenii.

– Avem necazuri. Am fost sfătuiți să scufundăm vasul. Pentru coniac, nu-i nici un pericol, dar tutunul va fi irecuperabil. Ce-ar fi să ascundem baloturile aici? sugeră el arătând spre o grotă din faleză.

– Da! Asta vom face, răspunse unul dintre oameni.

Și într-o clipă, câțiva băieți voinici transportară încărcătura într-un loc sigur. Nella, clătinându-se, se apropie de lordul Corbury care era ocupat cu număratul monedelor de aur destinate plății echipajului.

– Poftim! zise el întinzând banii șefului vâslașilor. Scufundați vasul și întindeți-o de aici!

Din câteva lovituri de bardă, făcură o spărtură în coca ambarcațiunii și aceasta, îngreunată de butoaiele de coniac, se scufundă încet-încet în golfuleț. Privind-o cum dispare sub suprafața apei, Nella se întreba cu disperare dacă toate eforturile lor fuseseră zadarnice. Dar nu era acum momentul să se lamenteze.

După ce își îndepliniră treaba, oamenii dispărură în ceața zorilor care se iveau cu repeziciune. Era timpul să plece cu toții. Unul dintre contrabandiștii care ar fi trebuit să se ocupe de cai, le ieși în întâmpinare trăgând după el de hățuri cei doi cai ai lor.

– Ați făcut bine că v-ați mișcat repede, zise el. Zona este împânzită de soldați.

Lordul Corbury îi mulțumi, îi dădu o guinee pentru strădania lui și încălecă fără să mai zăbovească.

– Vrei să mă ajuți... să încalec și eu? întrebă Nella. Cred că... sunt rănită.

El părea să fi uitat de prezența ei. În lumina slabă a zorilor, se vedea totuși distinct sângele curgându-i pe degete.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el coborând de pe cal.

– Am fost atinsă de un glonț în timpul încăierării.

– Dumnezeule! De ce n-ai spus nimic?

– Mă simt bine. Ajută-mă doar să încalec. Îmi este greu s-o fac cu o singură mână.

– Va trebui să vedem ce ai cât mai curând cu putință, zise el urcând-o în șa. Așa este bine?

– Da, pot să țin frâul.

În clipa aceea, în depărtare răsună un zgomot de copite.

– Repede! strigă Perdican.

Și porniră în galop.

După ce străbătură vreo câteva sute de metri, constatară că erau urmăriți.

– Nu trebuie să ne lăsăm prinși! Cu brațul tău care sângerează, suntem suspecți ideali.

Avea dreptate, nu era nici o secundă de pierdut, trebuia neapărat să scape de urmăritori. Dacă ar fi fost prinși, le-ar fi fost imposibil să-și justifice prezența la Hellingly.

Porniră în galop tăind drumul peste câmpuri. Dar nu era nimic de făcut, călăreții erau mereu pe urmele lor, și după o oră de mers. De departe li se puteau vedea uniformele roșii.

Nella și Perdican începură să piardă teren. Singurul lor avantaj era că pătrunseseră de acum într-o zonă pe care o cunoșteau ca pe buzunarele lor pentru că pe aici făceau interminabile plimbări călare în copilăria lor.

Castelul se afla doar la câteva leghe de aici; ajunseseră acum într-un timp record, în vreme ce ieri le trebuiseră mai bine de trei ore ca să parcurgă aceeași distanță. Însă nici nu se punea problema să meargă direct într-acolo. Asta ar fi însemnat să se trădeze, pentru că soldații nu le-ar fi lăsat nici un răgaz și cu siguranță că n-ar fi ezitat să-i urmărească până la grajduri.

Ce era de făcut? Să se ascundă în pădure? Ar fi fost destul de riscnt. Ca o străfulgerare, Nellei îi trecu prin minte o soluție.

– Cripta de la St. Jean des Bois! exclamă ea gâfâind.

În mod sigur era cea mai bună ascunzătoare. Lordul Corbury făcu un semn din cap și, de comun acord, cotiră spre pădurea cea mare care înconjura Capela Pustnicului. Era o pădure deasă în care te pierdeai cu ușurință.

După vreo zece minute de mers printr-un adevărat labirint de tufișuri, un labirint pe care ei îl cunoșteau în cele mai mici amănunte, ajunseră în fața bătrânei capele pe jumătate dărâmată.

Obligați să-i urmărească pe tot acest parcurs nesigur, soldații mai întârziară puțin.

– Deschide ușa subteranei în timp ce eu desham caii, îi zise lordul Corbury.

Cripta era un fel de catacombă în care călugării își îngropau morții. Se ajungea aici printr-un coridor subteran a cărui deschidere, aflată în interiorul capelei, era comandată de un mecanism secret pe care Nella îl descoperise încă din copilărie.

Coborî ea prima. După ce alungă caii, veni și lordul Corbury ducând sub brațe șeile. Cripta era glacială și scufundată în întuneric. Se încuiară înăuntru și așteptară.

Soldații nu erau departe. Auzindu-i că se apropie, Nella scoase un oftat de ușurare: era și timpul; oricum, nimeni nu le va descoperi ascunzătoarea.

– Pe aici, căpitane! Este o biserică, se auzi o voce de afară.

– Nu trebuie să fie prea departe, răspunse ofițerul. Scotociți înăuntru, nu ne mai pot scăpa.

Pe dalele de piatră ale capelei răsunară pași grăbiți.

– Căutați peste tot! Și în altar!

– Nu par să fie aici, căpitane. Oricum, n-am avea dreptul să-i arestăm într-un loc sfânt.

– Nu-mi pasă! Nu există milă pentru contrabandiști! Grăbiți-vă, dobitocilor! Sunt sigur că sunt aici, am văzut urmele cailor în fața ușii.

– Nu este nimeni, căpitane, vă asigur. Cred că au șters-o.

– Trebuie totuși să fie pe undeva! Doi oameni nu se pot evapora în felul ăsta.

Dar, după îndelungate căutări zadarnice, trebuiră să se dea bătuți; fugarii erau de negăsit.

– Bun! Zise nervos căpitanul. Să ne întoarcem la Hellingly, o să facem ancheta la fața locului. Fir-ar să fie! Și totuși, nu-i vina noastră! Armata n-are decât să ne dea cai mai buni!

În sfârșit, Nella se mai relaxă. Era moartă de frică. Nu se liniștise cu adevărat decât atunci când soldații făcură definitiv cale întoarsă.

– Am reușit! exclamă lordul Corbury. Dar, de data asta, recunosc că a fost cât pe-aci s-o pățim!

O cuprinse afectuos după talie, la fel ca atunci când erau copii, și se aplecă s-o sărute pe obraz. Dar, în același moment, Nellla ridicase capul spre el...

Era întuneric. Buzele li se întâlniră.

După prima clipă de surprindere, ea se simți inundată de o ciudată senzație de căldură și lumină. Nu era în stare să se miște sau să gândească. Atingerea caldă a acestor buze care o țineau captivă trezea în ea o emoție minunată și necunoscută până acum.

Un fulger de foc o străbătu în întregime.

Perdican își apăsă buzele pe ale ei, uitând că este rănită, își încolăci brațele în jurul ei și o strânse cu putere.

Atunci, în timp ce o durere ascuțită îi smulse un țipăt ușor, Nella avu impresia că se cufundă în întuneric...

Capitolul 7

Bătrâna servitoare puse o pătură pe genunchii Nellei, așezată într-un fotoliu în grădină, la umbra unui tei.

– Acum, odihnește-te, domnișoară Nella, zise ea. Și nici să nu te gândești s-o întinzi spre Prieuré în timp ce eu aș fi întoarsă cu spatele. Știu că vrei să te duci să-l vezi pe domnișorul Perdican. Mai lasă-l să se descurce singur de data asta, n-o să-i facă rău.

– Cum se simțea când l-ai văzut, ieri? întrebă Nella.

– Oh! El se simte de minune.

Bătrâna Anna se afla în serviciul familiei Lambert de mai bine de treizeci de ani. O adora pe Nella și încă se mai purta cu ea ca și cu un copil.

Dintotdeauna fusese complicea și confidenta ei. De câte ori nu-i adusese pe ascuns biscuiți sau bom-

boane atunci când era pedepsită să rămână în camera ei? Și, firește, la ea alergase Perdican a doua zi după nebuneasca lor aventură, aducând-o pe Nella, leșinată, în brațe.

– Este rănită, îi spuse el.

– Dar... parcă ar fi fost împușcată! exclamase Anna. Ah! Domnule Perdican, când o să încetați să vă mai jucați cu armele de foc?

În ziua următoare, Nella avusese un puternic acces de febră. Anna o implorase să accepte s-o vadă un doctor, dar ea rămăsese neînduplecată.

– Nu! Nu vreau, mi-ar pune prea multe întrebări. Spune-i mamei că m-am rănit căzând de pe cal. Știi bine că nimeni nu mă poate îngriji mai bine ca dumneata.

Complimentul își produsese efectul dorit și Anna se resemnase să păstreze secretul asupra adevăratei cauze a rănirii. De altfel, curând temperatura scăzuse și Nella se simțea din zi în zi mai bine. Acum, era aproape complet vindecată.

– Am să-ți aduc un pahar cu lapte peste o jumătate de oră, reluă Anna. Și fără povești! O să-l bei până la ultima picătură.

– Nu-mi place laptele, Anna.

– O să-ți facă bine. N-avem ce discuta! îi replică bătrâna servitoare retrăgându-se ca s-o lase pe Nella să se odihnească.

Aceasta închise ochii și se cufundă în visare. Îi venea în minte aceeași imagine: se revedea în criptă, sărutându-l pe Perdican. Încă mai resimțea parcă acel

ciudat extaz care o cuprinsese. Nu și-a imaginat niciodată că o asemenea senzație este posibilă. Era ca și cum o scânteie aprinsese brusc în ea un foc devorator.

– A fost minunat... murmură ea pentru sine.

Dar ce reprezenta ea în ochii lui? Simțise oare și el acel magnetism misterios, acea vrajă inexplicabilă care-i unise trup și suflet preț de o clipă de neuitat?

La ce bun însă să ascundă adevărul? Perdican era îndrăgostit de Hetty, nu de ea. Sentimentul profund pe care ea îl simțea abia acum pentru el, Perdican îl simțise înaintea ei, dar pentru alta. Toate aceste senzații, atât de noi pentru ea, el trebuie să le fi cunoscut prima oară când Hetty îi oferise buzele ei roșii și cărnoase.

"Cum pot să fiu atât de proastă încât să-mi imaginez măcar o clipă că ar putea să mă iubească?" gândi ea. Ce am eu în comun cu Hetty? Sunt prost îmbrăcată, am întotdeauna părul ciufulit. Chiar că ești o proastă, biată Nella. Tu nu ești decât verișoara lui, față de care are fără îndoială multă afecțiune dar pe care n-a considerat-o niciodată altfel decât o camaradă. Te iubește așa cum un frate își iubește sora, biată Nella".

Începu să plângă încetișor.

"Haide! Curaj. Mâine am să încerc să mă duc la Prieuré. Bietul Perdican! Camera lui trebuie să fie într-o dezordine de nedescris. Și bătrânul Barnes cu siguranța că a uitat din nou să-i calce cravatele. Și apoi... Trebuie să-l supraveghez, este în stare să

comită imprudența de a se întoarce la Hellingly. Și acesta ar fi ultimul lucru de făcut; soldații trebuie să fie acolo, pe picior de război. Trebuie să așteptăm ca afacerea să se liniștească și să-l lăsăm pe domnul Renshaw să se ocupe el de scoaterea vasului la suprafață și de recuperarea mărfii..."

Apoi Nella fu cuprinsă de îngrijorare la gândul că Perdican nu se va opri aici. Chiar dacă această primă aventură îi va aduce cinci mii de lire, nu se va declara mulțumit și va porni din nou pe mare cât mai curând cu putință. Și atunci, totul va fi luat de la început: târguiala, navigația pe timp de noapte, teama de garda de coastă... Mai devreme sau mai târziu, tot vor fi prinși.

"Nu mai pot suporta spaima asta", își zise Nella.

Simți dintr-o dată o prezență în preajma ei. Deschise ochii sperând să-l vadă pe Perdican. Dar era sir Nicolas. Ea îi zâmbi ușor.

– Servitoarea dumitale mi-a spus că ai fost rănită la braț. Ce ți-a mai făcut descreieratul ăla? întrebă el, revoltat.

– Oh! Anna n-ar fi trebuit să-ți spună asta... Este un secret.

– N-ar trebui să fie. Ar fi timpul ca lordul Corbury să învețe să se poarte convenabil. Întotdeauna am crezut că este un iresponsabil dar n-aș fi crezut niciodată că nu e în stare să poarte o armă fără să rănească pe cineva... mai ales pe dumneata.

– Nu-l învinui.

– Ba da! Și am de gând să mă duc să-i spun ce cred despre el. De mult ar fi trebuit să-i dea cineva o lecție.

– Nu este... ce crezi dumneata. Te rog, nu fi supărat pe el.

– Purtarea lui îmi face silă. Cum de-a putut să fie atât de neîndemânatic? Și ce făcea el cu arma în această perioadă a anului?

– Nu Perdican... m-a rănit, sfârși ea prin a mărturisi cu o voce stinsă.

– Atunci, cine?

– Paza de coastă.

– Dumnezeule mare!

Uluit, el se duse să se așeze pe un scaun. Era îmbrăcat, ca de obicei, foarte elegant: cravată albă, pantaloni strâmți și o redingotă de o croială remarcabilă.

– Ce ai spus? reluă el, neîncrezător.

– Ți-am dovedit că am încredere în dumneata. Cred că îmi ești prieten.

– Trebuie să înțeleg că.... făceați contrabandă?

– Așa cum spui. Dar lucrurile au luat o întorsătură nedorită în ultima clipă. O patrulă de dragoni se afla pe faleză și a trebuit să scufundăm vasul într-un golf. Am scăpat de ei ca prin minune.

– Corbury acesta este nebun!

– Ei! Liniștește-te, rana mea nu este gravă. Dar, firește, nu-i pot spune mamei adevărul.

– Ar trebui s-o faci. Poate că ea ar avea bunul-simț să-l denunțe pe acest necioplit autorităților.

– Nu uita că îi sunt complice și că aș fi obligată să-l urmez la ocnă. Sunt sigură că n-o să ne trădezi, sir Nicolas.

– Aș avea un chef nebun să-i dau o lecție.

Nella nu se putu abține să zâmbească. Poate că sir Nicolas era înalt și bine clădit, dar Perdican îl întrecea cu un cap și era și mai lat în umeri. Rezultatul luptei dintre ei nu era greu de ghicit.

– Cum de ai putut să-ți riști viața astfel? continuă el.

– Trebuia. Perdican habar n-ar fi avut să se târguiască fără mine.

– Îți interzic s-o mai faci vreodată. Mă auzi, Nella? Îți interzic.

Nella făcu ochii mari. El tocmai îi vorbise pe un ton aproape patetic.

– Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de dumneata, Nella... vrei să te căsătorești cu mine?

– Sir Nicolas! Eu... M-ai luat pe nepregătite, eu... eu nu m-aș fi gândit nici o clipă că... Dar credeam că vrei să te căsătorești cu Hetty!

– Nu chiar. Mi se pare frumoasă și îmi ziceam că i-ar veni bine diamantele familiei. Dar asta era înainte să te întâlnesc.

– Eu nu sunt potrivită pentru dumneata, știi bine. Spun întotdeauna ce gândesc, fără să-mi pese de conveniențe și nu știu nimic despre mondenitățile pe care dumneata le consideri atât de importante.

– M-am schimbat. De când te cunosc, Nella, am înțeles că toate acestea sunt false valori. Dumneata m-ai învățat ce înseamnă veselia, râsul și bucuria de a trăi. Vezi dumneata, Nella, eu am fost crescut într-o colivie aurită.

– Aveai prea mulți bani...?

– Și nu destulă dragoste. Mama a murit tânără, iar tatăl meu era obsedat de rangul lui social. Mi-a băgat în cap niște principii, punându-mi ochelari de cal. Nici măcar nu m-am dus la școală, aveam profesori la domiciliu și nu știam nimic despre viață. Mai târziu, când am ajuns la Oxford, m-am purtat ca un tânăr înfumurat... în mare parte din timiditate, dar adevărul este că am foarte puțini prieteni.

– Înțeleg ce trebuie să fi simțit. Cum a putut tatăl dumitale să fie atât de crud?

– Era un om foarte posesiv. Voia neapărat ca eu să urmez calea trasată de el. Am fost născut Prim Baronet al Marii Britanii și pentru el nimic altceva nu mai conta. Și în loc să-mi spună povești așa cum se întâmplă cu ceilalți copii, el îmi povestea despre faptele eroice ale celor din neamul Waringham de-a lungul secolelor.

– Te plâng... din tot sufletul, sir Nicolas, îi zise ea cu blândețe.

– Nu asta îți cer, Nella. Vreau să te măriți cu mine și să mă înveți ce înseamnă fericirea. Pot să-ți ofer tot luxul și tot confortul pe care ți-l dorești. Dar ceea ce îmi vei aduce în schimb este infinit de mult mai prețios.

Nella bănui că toată această mărturisire trebuie să-i fi cerut un efort imens; el, de obicei atât de afectat, atât de prompt în a se învălui în demnitatea sa, iată că îi punea inima la picioare.

– Cum aș putea să-ți spun, sir Nicolas... făcu ea prinzându-l afectuos de mână.

– Vrei să te măriți cu mine?

– Știi bine că nu pot.

– De ce?

– Este simplu... Pentru că nu te iubesc. Poți să-mi aduci luna de pe cer, degeaba aș încerca eu să te fac fericit, ar fi zadarnic; fericirea nu poate fi comandată.

– Mă așteptam să-mi răspunzi așa, dar dă-mi o șansă. Voi face tot ce dorești, îți voi dărui tot ceea ce n-ai putut avea vreodată, te voi proteja și, mai ales, te voi iubi mai mult decât orice pe lume.

– Sunt onorată și mândră că ți-am inspirat asemenea cuvinte, pe care nu le merit. Dar, orice ai spune, nu sunt în stare să-ți dau răspunsul pe care ai vrea să-l auzi.

– Din cauza lui Corbury, nu-i așa?

– Îl iubesc pe Perdican din fragedă copilărie. Dar el nu știe asta. N-are ochi decât pentru Hetty.

– În vreme ce inima dumitale îi aparține... Cum poate să fie atât de prost?

– Trebuie să fii orb ca să-mi pui o asemenea întrebare.

– Dar Hetty, cu aerele ei, cu tertipurile și cu atitudinea ei ostentativă, nu-ți ajunge nici la degetul mic! N-am cunoscut niciodată o femeie mai dulce, mai adorabilă, mai feminină ca dumneata.

– Te rog, nu mai spune asta. O să mă faci să plâng. Oh! Nicolas, aș vrea atât de mult să te pot iubi. Să

rămânem prieteni. Mă voi ruga să întâlnești într-o bună zi o femeie capabilă să-ți dea toată afecțiunea pe care o meriți.

– Dar pe dumneata te vreau.

O sorbea din privire. Dragostea îl transfigurase. Orice urmă de vanitate, orice afectare sau dispreț dispăruse de pe chipul lui; era pur și simplu uman și profund îndrăgostit. Sub aparența mondenă, Nella își dădu seama că se ascundea un bărbat tandru, plin de atenții și capabil să fie cel mai devotat soț. Dar amintirea lui Perdican o urmărea; de când se sărutaseră, nu trecuse o secundă în care să nu se fi gândit la el.

– Îmi... pare rău, Nicolas... îmi pare... sincer rău, murmură ea.

– Mă așteptam să spui asta, Nella, dar eu nu disper. Poate că într-o zi vei avea nevoie de mine, voi fi aici. Am să mă întorc să te văd după-amiază, zise el ridicându-se și sărutându-i mâna. Nu vreau să te mai obosesc.

– Nu mă obosești. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

– Te iubesc, Nella. Nu uita niciodată că te iubesc, răspunse el îndepărtându-se.

Preț de o clipă, Nella se întrebă dacă nu cumva visase. Era oare cu putință ca sir Nicolas Waringham în persoană, unul dintre bărbații cei mai bogați din Anglia și cu siguranță cel mai orgolios, să-i fi cerut mâna? Și mai de necrezut chiar, era oare cu putință ca ea să-l fi *refuzat?* Nimeni nu va voi s-o creadă, începând cu Hetty.

Deodată, inima îi tresări în piept; tocmai îl zărise pe Perdican apropiindu-se cu pași mari. Era mai puțin bine îmbrăcat ca sir Nicolas, dar la fel de elegant.

– Mă bucur să te văd, zise ea cu un zâmbet încântat.

– Vreau să-ți arăt ceva! exclamă el fără ca măcar să se obosească să-i zică “bună ziua”.

Îi întinse un ziar pe care-l ținea în mână.

– Ce-i asta?

– Citește coloana a doua, din josul primei pagini.

Ea luă ziarul și căută articolul indicat. Apoi citi:

“ O frumoasă reușită a Poliției Vămilor.

Paza de coastă a Poliției Vămilor, care patrula de-a lungul coastei sudice a descoperit ieri o încărcătură de contrabandă scufundată într-un golf din apropiere de Hellingly. Prada cuprindea mai multe butoaie cu coniac, precum și un număr de baloturi de tutun ascunse într-o grotă din apropiere.

Poliția a mai prins joi noaptea o duzină de cai care veneau spre Hellingly. Se crede că aceștia trebuiau să preia marfa care trebuia transportată.

Totuși, contabandiștii au putut să-și scufunde vasul și să fugă înainte de sosirea autorităților. Doi dintre suspecți au scăpat ca prin urechile acului de urmărirea unui escadron de dragoni care pornise în urmărirea lor.”

Nella reciti articolul de două ori.

– Tot chinul acesta... degeaba! zise ea.

– Mai rău! zise și lordul Corbury. Operațiunea ne costă aproape o mie cinci sute de lire.

– Atât de mult?
– Dar ce credeai? Nu puteam încerca nimic mai ieftin.
– Îmi pare rău, Perdican.
– Asta este! Să zicem că n-am avut noroc. Dacă mai aveam la dispoziție o jumătate de oră, am fi reușit.
– Nu-s așa sigură, din moment ce deja interceptaseră caii.
– Ah! Fir-ar să fie! Soldații ar trebui să plece la război în loc să alerge după niște hoți nenorociți.
– Să ne considerăm norocoși că le-am scăpat. Ar fi putut să fie și mai grav.
– Este adevărat, ai fi putut să fii omorâtă. Iartă-mă, ar fi trebuit să te întreb mai întâi cum te simți. Dar Anna mi-a spus că îți este mai bine. Știi, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, ai avut mult curaj să mă însoțești, chiar dacă asta nu ne-a adus nimic.
– Ai spus și tu, am avut ghinion.
– Dar am o altă idee.
– Încă una?
– Liniștește-te, asta-i fără nici un pericol. Tot ceea ce îți cer este cuvântul tău că n-ai să-i spui nimic lui Waringham. De fapt, ce căuta aici adineauri? i-am văzut trăsura ieșind tocmai când soseam eu.
– Oh... A venit să mă întrebe... cum mă simt. Cineva i-a spus probabil că sunt bolnavă.
– Lua-l-ar dracu'! De ce nu se întoarce la Londra? Mereu îmi iese în cale, fie că mă duc la Hetty, fie că vin la tine. N-o să mă faci acum să cred că ți-ai descoperit o pasiune pentru genealogie?

– Nu... firește.
– Așadar, ce am eu de gând se referă tocmai la Waringham. Esențialul este ca el să nu afle. Promite-mi că vei păstra secretul.
– Îți promit tot ce vrei.
– Atunci iată ce vom face: vom merge să asistăm la cursele de cai de la Ascot, săptămâna viitoare, și vom miza toți banii pe care-i mai avem pe "Crusader", calul lui Waringham.
– Crezi că va câștiga?
– Este o certitudine.
– Dar, în acest caz, de ce ar fi un secret pentru sir Nicolas?
– Pentru că el și-a înscris doi cai în aceeași cursă. Celălalt se numește "Ivanhoe", este cel mai mare favorit, toată lumea se așteaptă să câștige "Gold Cup". Dar iată ce am aflat: unul dintre valeții lui Waringham, care locuiește la han, i-a spus lui Joe Jarvis că personalul grajdurilor a hotărât să-l facă pe Crusader să câștige.
– Cum este posibil?
– N-ar fi prima oară că se întâmplă. Uneori rândașii, băieții de grajd, jocheii și chiar antrenorul se înțeleg să favorizeze un outsider și astfel realizează câștiguri mari mizând pe el.
– Dar sir Nicolas este cu siguranță la curent.
– El nu știe decât ceea ce antrenorul binevoiește să-i spună. Și Ivanhoe este incontestabil un cal remarcabil, în timp ce Crusader a rămas întotdeauna în umbra lui până acum. Nimeni nu-i acordă vreo șansă. Este cotat cu zece la unu!

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că se ia de zece ori miza. Cum nouă ne-au mai rămas cam patru mii de lire în ascunzătoare, putem câștiga patruzeci de mii de lire jucând pe el! Și așa, ne-am făcut cu o avere.

– Ți-o doresc sincer, Perdican.

– Un pont ca ăsta nu-l ai decât o dată în viață. Sunt nerăbdător să ajung la Ascot. O să locuim la unchiul tău Roderick.

– La unchiul Roderick?

– De ce nu? Este și vărul meu. Scrie-i, Nella, și spune-i că sosim în ziua concursului. Deja visez! Patruzeci de mii de lire în monede sunătoare!

– Cu atâția bani, vei putea... să-i ceri mâna lui Hetty.

– În orice caz, mă vor ajuta. Vii la Prieuré, azi după-amiază?

– Aș vrea, dar Anna n-o să mă lase să plec. Poate mâine.

– Îmi lipsești, să știi.

– Oh! Este chiar... adevărat? întrebă ea încercând să-i citească în ochi.

Dar el deja n-o mai privea. Se uita spre orizont, cu un aer ciudat și murmura:

– Patruzeci de mii de lire...

Nella înțelese, cu inima sfâșiată, că el se gândea la cealaltă...

Capitolul 8

Drumul spre Ascot era foarte aglomerat în această frumoasă după-amiază de vară. Trăsuri, cabriolete, calești și o mulțime de pietoni se îndreptau spre hipodrom într-un alai improvizat și pestriț.

Așezată alături de lordul Corbury în trăsură, Nella savura fiecare clipă. Formau o pereche minunată și atrăgeau o mulțime de priviri admirative.

Lordul Corbury venise acasă la ea s-o aștepte dis de dimineață.

– Draga mea! exclamase el văzând-o coborând scara. Ești atât de elegantă încât nu te-am recunoscut.

Trebuie spus că într-adevăr Nella era deosebit de seducătoare în ziua aceea, în rochia ei galbenă, cu o capă de mătase asortată, împodobită cu nasturi din perle și cu șnur alb. Pălăria de pai, ornată cu floricele, era prinsă cu o panglică de mătase înnodată sub bărbie. Totul îi punea în valoare puritatea tenului și flăcările roșiatice ale părului. Dar ceea ce atrăgea cel

mai mult privirile era bucuria pe care i-o puteai citi în ochii verzi și zâmbetul ei deschis.

Reușise să "stoarcă" de la tatăl său cinci lire. Sigur că nu era suficient pentru toate cumpărăturile pe care le avea de făcut, dar obținuse un credit în mai multe magazine din Brighton unde mama ei era cunoscută, credit pe care avea de gând să-l înapoieze mizând puținii ei bani pe Crusader.

Îl rugase pe Perdican să se ocupe de asta, fără să-i spună adevăratul motiv; dacă ar fi știut că banii câștigați îi vor folosi ca să-și plătească rochia, cu siguranță că el ar fi insistat să-i dea o parte din cele patru mii de lire, și asta ea n-ar fi acceptat pentru nimic în lume.

"Face toate astea pentru Hetty, își zisese ea, și aș prefera să mor de foame decât să mă ating de acei bani. Gelozia este un lucru rău, și ar fi meschin din partea mea s-o invidiez pe Hetty".

Totuși, când o văzu apropiindu-se de ei pe marginea peluzei verzi a hipodromului, nu se putu abține să-și resimtă cu durere inferioritatea. Hetty era strălucitor de frumoasă în taiorul ei de culoare frez care-i punea minunat în valoare pielea albă și o făcea să semene cu un boboc de trandafir.

– Perdican! Ce plăcere să te văd! exclamă ea întinzându-i mâna înmănușată în alb să i-o sărute, cu o grație priceput calculată pentru a le suci capetele tuturor tinerilor din jur.

Nella întoarse privirea, nesuportând expresia de fericire ce apăruse pe chipul lui Perdican.

"Chiar de după-amiază, poate, gândi ea, el va fi în măsură să-i ceară lui sir Virgil mâna fiicei sale. Și, atunci, va fi definitiv pierdut pentru mine".

Simți o oarecare ușurare când îl văzu pe sir Nicolas venind spre ea.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, zise el. De ce nu mi-ai spus că vii?

– Perdican nu s-a hotărât decât în ultima clipă, îi răspunse ea evaziv, ferindu-se să-i spună adevărul.

– Vrei să mergi cu mine să vezi caii în grajd?

Ea șovăi; era limpede că el căuta un mijloc să-i poată vorbi între patru ochi. Aruncă o privire spre lordul Corbury și îl văzu într-o discuție înflăcărată cu Hetty. Atunci, simțindu-se părăsită, Nella acceptă cu dragă inimă invitația.

– Ai primit scrisoarea mea? întrebă sir Nicolas oferindu-i brațul.

– Am primit trei scrisori de la dumneata de când ai plecat.

– Nu mi-ai răspuns la nici una.

– Am vrut s-o fac, dar am fost foarte ocupată zilele astea.

De fapt, încercase de mai multe ori să-i scrie, dar nu știa ce să-i spună. Cuvintele de dragoste și însuflețirea romantică a lui sir Nicolas, surprinzătoare din partea unui om atât de rezervat, o puneau în încurcătură.

– Cel puțin, sper că nu te-am deranjat prea tare?

– Nu, am fost chiar mândră să primesc niște scrisori atât de frumoase...

– Este adevărat?

– Știi că nu te-aș minți niciodată, Nicolas.

Stânjenită, Nella se strădui să aducă discuția la cai. Sir Nicolas, înțelegător, îi vorbi foarte mult despre acest subiect. Pe care de altfel îl cunoștea foarte bine.

– Am de gând să pariez pe Ivanhoe, propriul meu cal, îi mărturisi el. Vrei să-l vezi? Este superb.

Nella rezistă cu dificultate tentației de a-l avertiza asupra manevrelor ce se puneau la cale în spatele lui. În aceeași clipă, apăru lordul Corbury care, după o scurtă privire și un salut glacial adresat lui sir Nicolas, o luă pe Nella deoparte.

– Trebuie să-ți spun ceva în particular, îi explică el.

Și ea se lăsă condusă adresându-i lui sir Nicolas un ușor zâmbet de scuză.

– Joe Jarvis este aici, îi șopti el cu un aer conspirativ. Tocmai am vorbit cu el.

– Și ce a spus?

– Totul este organizat așa cum am prevăzut. Tot personalul lui Waringham mizează pe Crusader.

– Ai făcut deja pariurile noastre?

– Da, tot ce-am avut, fără să uit de cele cinci lire ale tale. Deocamdată, Crusader este cotat la ceva mai mult de zece la unu.

– Oh! Perdican, sper să nu facem iarăși o prostie.

– Nici gând, ce naiba! O să câștigăm, trebuie! Jucăm totul pe o carte și am încredere.

– N-ai să te schimbi niciodată, Perdican. Întotdeauna vei crede în steaua ta norocoasă.

– Și de ce nu? Norocul este cu noi; în ultima noastră aventură am pierdut mulți bani, dar am scăpat teferi, acesta-i lucrul principal. Să ne ținem degetele încrucișate și să ne rugăm Dumnezeului curselor, oricare ar fi acesta. Dar nu mai era timp de trăncăneală. Jocheii erau deja în șa. Cei care călăreau caii lui sir Nicolas purtau culorile albastru și auriu.

Caii părăsiră padocurile în șir indian și începură un ușor galop de încălzire înainte să se așeze la start. Nella își ținea răsuflarea. Era extrem de încordată. Momentul era atât de intens, miza atât de importantă pentru ea și pentru Perdican încât așteptarea devenea aproape isnuportabilă.

Deodată se auzi un vuiet.

– Au pornit! exclamară spectatorii din tribune:

Nella începu să-și repete în gând: "Hai, Crusader! Trebuie să câștigi..."

Caii atacau acum linia dreaptă.

– Așteaptă! Mai este un tur, îi explică Perdican.

Toți caii trecură prin fața tribunei într-un grup compact. La curbă, un cal roib se desprinse și reuși să se mențină cu câteva lungimi înainte pe vreo sută de metri, apoi fu ajuns din urmă când lua ultima turnantă. Se porni o luptă strânsă. Chiar de la intrarea în ultima linie dreaptă, cei doi cai ai lui sir Nicolas trecură în frunte. Erau la egalitate...

Care dintre ei va lua avantaj? Ivanhoe? Crusader? Galopul final era îndârjit.

– Crusader! Nu! Ivanhoe! striga publicul.

Încă doar câțiva metri...

Nella îi văzu trecând împreună linia de sosire. Nu era în stare să-i departajeze. Ieșiseră oare pe același loc?

Nu. Strigătele victorioase ale unor jucători atestau faptul că exista un învingător. Nella ridică ochii spre Perdican. Acesta era livid de furie și, pentru ea, asta era o explicație suficientă. Trebuia să constate că Ivanhoe câștigase.

Fără un cuvânt, fără o privire măcar, lordul Corbury îi întoarse spatele și se îndreptă spre locul unde sunt cântăriți jocheii. Ea îl urmă.

Caii se întorceau spre grajduri unul câte unul, cu Ivanhoe în frunte.

– Bravo, micuțule! Frumoasă cursă!

Toată lumea voia să-l mângâie.

– Rămâi aici, îi zise lordul Corbury. Mă duc să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

Și dispăru în mulțime. Rămasă singură, Nella se plimbă puțin pe sub copaci ca să-l aștepte la umbră.

Deodată, se simți ca bolnavă. Era prea stupid. Fuseseră atât de proști, tocmai își spulberaseră toate speranțele într-o clipă. Dacă măcar Perdican s-ar fi mulțumit cu un câștig mai mic! Acum i-ar fi rămas cel puțin din ce să mai trăiască. Ce-o să facă?

"Ne-am purtat ca niște descreierați, oftă ea. Și eu sunt la fel de vinovată ca și el".

Atunci auzi pe cineva apropiindu-se. Era sir Nicolas.

– Ce faci aici? întrebă el. Te-am căutat peste tot.

– Îl aștept pe Perdican.

– Singură? Cum de a putut să te abandoneze astfel?

– Totul e-n ordine, nu-ți face griji.

– Hai, dă-mi voie să te conduc la unchiul dumitale. Locuiești la el, cred?

– Trebuie să-l aștept pe Perdican.

– De ce? El pare să fi uitat că mai exiști. De cât timp ești aici?

– Nu de prea mult timp.

– Nu poți să rămâi aici. Vino în trăsura mea.

– Nu, nu, te asigur că nu-i nevoie, protestă ea.

– Insist. Este o insultă să fii lăsată singură aici. Este absolut necuviincios și eu n-am să permit asta.

– Nu, Nicolas, nu! Lasă-mă.

– Ce se întâmplă aici? tună o voce.

Se întoarseră amândoi, surprinși. Era lordul Corbury.

– Iată-te în sfârșit, Perdican! zise Nella, ușurată. Mă întrebam dacă nu cumva m-ai uitat aici.

– Am fost reținut. Pot să știu și eu de ce se poartă Waringham astfel?

– Tomai voiam s-o conving pe Nella că nu poate rămâne aici singură. Vezi, eu sunt preocupat de conveniențe, spre deosebire de dumneata, îi replică sir Nicolas pe un ton glacial.

– Nu te amesteca în ce nu te privește! Și încetează s-o mai deranjezi pe verișoara mea, ea nu are de-a face cu trișorii.

– Ce vrei se spui?

– Că cel de al doilea jocheu al dumitale l-a reținut cu bună știință pe Crusader în cursa de adineauri.

– Consider asta ca pe o insultă!

– Exact asta și este!

– Cred că a sosit timpul să-ți dau o lecție, Corbury, și îmi voi face plăcerea să-ți găuresc pielea cu un glonț, mâine în zori.

– Nu! Nu! strigă Nella.

– Accept bucuros provocarea, făcu lordul Corbury, sarcastic. Martorii mei vor veni la dumneata peste câteva ore. Și dă-mi voie să-ți spun, Waringham că, dacă cineva trebuie să primească o lecție, acela ești dumneata.

– O să vedem, răspunse calm sir Nicolas.

Și spunând acestea, se înclină reverențios în fața Nellei și plecă, cu capul sus, vizibil exasperat de ceea ce se întâmplase.

– Oh! Perdican! îl imploră Nella, renunță la acest duel. Te rog, nu trebuie.

– Auzi! Să-mi găurească pielea cu un glonț! reluă el pe un ton disprețuitor. Eu am să-i găuresc capul și se va sfârși cu el!

– Perdican, ai înnebunit! Să nu faci asta!

– Oh, ba da! Numai din vina lui am pierdut noi banii.

– De ce?

– L-a schimbat pe jocheul lui Crusader în ultima clipă, fără nici o explicație.

– Poate că a aflat ceva?

– Nu. Nimeni nu știe ce l-a apucat. Ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că toată lumea crede că el nu bănuia nimic... Ce ghinion afurisit!... Haide, vino!

Nu ne folosește la nimic să ne văicărim, trebuie să privim lucrurile în față: suntem ruinați, complet și absolut ruinați!

Se duseră tăcuți spre trăsura lor și nu scoaseră o vorbă până ajunseră în fața casei lordului Farquhar.

– Îmi pare rău... pentru duel, zise Nella după ce caii se opriră.

– Îți pare rău! Ai și de ce să-ți pară! N-ai încetat să-l încurajezi pe Waringham de la bun început.

– Eu... eu n-am vrut să...

Se vedea bine că Perdican era supărat pe ea. Ar fi vrut să-și pledeze cauza dar deja servitorii lordului Farquhar se apropiau de trăsură ca să le ia bagajele. Lordul Corbury o ajută să coboare și, ridicându-și pălăria, îi spuse:

– La revedere, Nella.

– Unde te duci?

– Am ceva de făcut în oraș. Transmite-i respectele mele unchiului tău și spune-i că, din păcate, n-am să fiu aici la cină.

– Dar... Perdican, tu...

El însă n-o mai auzea. Pocni din bici și se îndepărtă repede pe alee. Nu era nici o îndoială, se ducea să caute martori pentru duel și poate să se consoleze bând în sănătatea celui care-i va oferi un pahar.

"Situația lui este mai rea ca niciodată, gândi ea, cu lacrimi în ochi, și numai eu sunt de vină".

Unchiul ei o aștepta în vestibul. Era un om între două vârste, înalt și foarte distins în pofida ușoarei tendințe spre îngrășare.

– Sunt bucuros să te văd, Nella, copila mea... începu el, apoi, văzându-i lacrimile, zise: ce s-a întâmplat?

– Oh! Unchiule Roderick... Totul a mers prost, a fost o zi... îngrozitoare!

– Haide, haide, zise el cu o voce liniștioare, luând-o în brațe. Povestește-mi totul. Sunt sigur că nu este chiar atât de îngrozitor.

– Mai rău! Perdican și-a pierdut toți banii și... s-a certat cu sir Nicolas din cauza mea... Vor să se bată în duel... Știu că eu nu pot să fac nimic ca să-i opresc dar... n-aș suporta ca vreunul dintre ei să fie... rănit. În plus, n-am să pot niciodată să-mi achit datoria făcută când mi-am cumpărat rochia... și tata o să se înfurie teribil.

– Ia să vedem. Ce-ar fi să-mi povestești totul de la început?

– Dar promite-mi că... n-o să te superi pe Perdican.

– De ce m-aș supăra? Te asigur că mie mi se pare un tânăr fermecător.

– Știam că o să înțelegi, unchiule Roderick. Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine când eram mică.

– Și acum, ce pot face pentru tine? întrebă el conducând-o în salon.

– Nimic, răspunse ea așezându-se pe canapea. Nimeni nu poate face nimic. Perdican și cu mine suntem pe marginea prăpastiei... Nu există soluție.

– Poate că eu aș putea găsi una.

– Nu... este imposibil.

Totuși, încurajată de atâta solicitudine, Nella se lăsă convinsă să-i povestească în amănunt tot ce se întâmplase de la întoarcerea lui Perdican din armată. Singurul lucru pe care-l păstră secret fu iubirea ei pentru el. Dar nici nu era nevoie de cuvinte pentru asta; tonul pe care-l folosea ori de câte ori îi rostea numele fu îndeajuns de revelator pentru un om cu experiență ca unchiul ei.

– Nimeni nu se poate opune unui duel de onoare, comentă el. Dar eu cred că ei trebuie să se fi calmat puțin amândoi, la ora asta. Mâine în zori vor fi mai puțin furioși și cred că rezultatul luptei nu va fi deloc fatal.

– Crezi că s-ar putea ca... Perdican să nu fie rănit?

– Nu mortal, în orice caz. Cu siguranță că Waringham n-are chef să fie urmărit pentru omucidere și m-ar mira ca Perdican să fie realmente dispus să omoare un om.

– Sper... să ai dreptate.

– Și acum, să vorbim puțin despre datoriile tale îngrozitoare...

– Tata va fi furios. Mi-a dat cinci lire. Ce puteam să fac cu cinci lire? N-am îndrăznit să-i cer mai mult. Știi, unchiule Roderick, tata a fost întotdeauna supărat pe mine că n-am fost băiat. Își dorea un fiu, și cred că nu m-a iertat niciodată că sunt fată.

– Îmi reproșez că eu n-am prea fost atent cu tine în ultima vreme. Cred că a venit timpul să-mi fac datoria față de tine și să te iau sub protecția mea. Aș putea chiar să am în vedere să devin tutorele tău legal.

– Ar fi minunat. Dar nu vreau să-ți fac necazuri.

– Dimpotrivă. Ai fi putut să fii fiica mea. Mă gândesc de fiecare dată la asta când te văd.

– Vrei să spui că... ai vrut să te căsătorești cu mama?

– Ea l-a preferat pe tatăl tău. Niciodată n-am înțeles de ce.

– Ei bine, dacă nu poți să fii tatăl meu, ești cu siguranță și incontestabil unchiul meu preferat.

– Acum, reluă el după ce o sărută afectuos pe obraz, ia să vedem un pic ce putem noi să facem pentru cei doi tineri neastâmpărați. Vrei să te măriți cu Waringham?

– Nu!

– Păcat... Dar presupun că ești îndrăgostită de Perdican.

– Se vede chiar atât de tare? Nu trebuie ca el să știe că îl iubesc. Eu nu-l interesez, vrea să se căsătorească cu Hetty Baldwyn.

– Ei bine, cunoscându-l pe sir Virgil și lăcomia lui, mă tem că Perdican nu are șanse să i se acorde mâna fiicei lui.

– Știu, și de aceea el are nevoie disperată de bani. Oh! Unchiule Roderick, îmi fac atâtea griji pentru el.

– Văd, dar sper că asta n-o să te împiedice să te faci frumoasă pentru cină; am invitat câțiva tineri care sunt foarte dornici să te cunoască.

– Sunt sigură că va fi foarte plăcut. Ești atât de bun cu mine, unchiule Roderick.

Da ea știa de pe acum că toate gândurile ei se vor îndrepta către Perdican, oricât de reușită ar fi fost seara. El trebuie să fi fost într-o disperare cumplită și, chiar dacă se străduia să nu arate, teama pentru ziua de mâine trebuie să-l fi apăsat greu...

*

* *

Era ora cinci dimineața. În pădure era frig și umezeală. Nellei nu-i fu deloc greu să găsească locul duelului. Fusese de ajuns doar să-l întrebe aseară pe vecinul ei de masă.

– La Sheperd's Wood, îi răspunsese acesta. Întotdeauna acolo au loc duelurile. Noi cunoaștem bine Ascot-ul, locul acela, și faptul că mâine acolo va avea loc un duel este cunoscut de toți.

Nella găsi repede luminișul care-i fusese descris. Pământul nisipos și acoperit cu mușchi făcea din acest loc o arenă ideală, protejată de privirile indiscrete printr-o perdea deasă de rododendroni. Se așeză și așteptă, ascunsă după niște tufișuri.

Când se gândea la ceea ce se întâmplase, toată această poveste i se părea puerilă și absurdă. “Poate că ar fi trebuit să-l previn pe Perdican că sir Nicolas nu avea de gând să se însoare cu Hetty, își zise ea. Lucrurile poate că ar fi luat o altă întorsătură”.

Curând auzi voci, precum și zgomot de roți. Sir Nicolas își făcu apariția primul, urmat puțin după aceea de lordul Corbury, amândoi însoțiți de martorii lor.

Nu pierdură timpul cu vorbăria. Fiecare părea dornic să termine mai repede. Martorii examinară pistoalele, apoi le prezentară ceremonios duelistilor.

Lordul Corbury, care fusese provocat, putea să aleagă armele. El cântări indiferent cele două pistoale, se consideră mulțumit și îi lăsă unul rivalului său.

– Cunoașteți regulile, zise cel mai în vârstă dintre martori, care fusese desemnat ca arbitru. Vă așezați spate în spate și, la comanda mea, înaintați fiecare câte zece pași. Când am să vă dau ordin, vă întoarceți cu fața și trageți. Este limpede?

– Foarte limpede, răspunseră cei doi.

Se așezară în poziția respectivă. Nella crezu că o să i se oprească inima. Își împreună mâinile, strângându-și degetele atât de puternic încât falangele i se albiră.

– Sunteți gata?

– Da.

– Porniți! Unu... doi... trei...

Lordul Corbury și sir Nicolas începură să-și facă cei zece pași, în ritmul dictat de arbitru.

În clipa aceea, incredibilul se produse. O trăsură năvăli în trombă în luminiș.

Din ea coborî o siluetă diafană în rochie de seară albă și începu să alerge. În câteva secunde, Hetty fu în mijlocul arenei.

– Opriți! strigă ea. Opriți!

Arbitrul se întrerupse și duelistii se întoarseră, în culmea uimirii.

– Opriți! repetă ea. Vă interzic să vă bateți pentru mine. Cum puteți să fiți atât de egoiști? Nu vă dați seama că scandalul acesta mi-ar ruina reputația?

Lordul Corbury și sir Nicolas erau muți de stupefacție.

– N-aș fi crezut niciodată că puteți să vă purtați astfel! continuă ea. N-am să vă permit! O să vă opriți chiar acum, ați înțeles?

Lordul Corbury fu primul care își recăpătă graiul.

– Întâmplător, Hetty, nu pentru tine ne batem.

Ea încremeni, cu brațele atârnând pe lângă corp, nevenindu-i să creadă ce auzise. Îl fixă pe Perdican cu ochii ei mari și albaștri, repetându-și încet, ca pentru a se convinge de ceea ce auzise:

– Nu... pentru... mine?

– Nu. De fapt, pentru... o alta.

– Ce?! O altă femeie? Este imposobil, minți! Spune-mi că minte, imploră ea întorcându-se spre sir Nicolas. Nici o clipă nu pot să cred că... vă bateți pentru o alta.

Surprinderea ei era aproape comică.

– Acesta este totuși adevărul, afirmă calm sir Nicolas. Tu n-ai nici un amestec în acest conflict.

– Cum îndrăznești? strigă ea bătând din picior. Ai... ai îndrăzneala să te bați pentru o altă femeie? Vreți amândoi să mă faceți de râs, când se știe bine că vă disputați mâna mea de mai bine de două luni! Te urăsc, Perdican, mă auzi? Te urăsc! În ceea ce te privește, sir Nicolas, credeam că... ai o anumită afecțiune pentru mine.

Hetty începu să-și frângă mâinile. Cuvintele i se opreau în gât.

Văzând-o că este în pragul unei crize de nervi, Nella, emoționată, se ridică fără să se gândească și ieși din ascunzătoare. Dar Hetty, după ce scoase un adevărat urlet de furie, plecase deja alergând. Vizitiul, văzând în ce dispoziție este, nu se lăsă rugat și își biciui caii fără să mai aștepte ordinul ei.

Lordul Corbury și sir Nicolas priviră echipajul îndepărtându-se, uluiți, și apoi se priviră reciproc.

Nella rămăsese, nehotărâtă, la marginea luminișului.

– Fir-ar să fie! exlamă lordul Corbury zărind-o. Acuma și tu! Dar ce naiba cauți aici?

Spre consternarea Nellei, toată lumea întoarse capul spre ea.

– Trebuia să știu... ce se întâmplă, bâigui ea.

– Ai zice că aici este "Piccadilly Circus"! comentă lordul Corbury, iritat... Ah! Fir-ar să fie! făcu el regăsingu-și brusc simțul umorului. Este duelul cel mai ridicol la care am participat vreodată!

Izbucni în râs. De partea cealaltă, sir Nicolas se relaxă și zâmbi fără voia lui. Apoi, ridicând pistolul, trase în aer delarând:

– Onoarea mea este satisfăcută!

Ca să nu rămână dator, lordul Corbury îl imită și trase spre cer. Se apropie apoi de sir Nicolas și își întinse mâna.

– Acceptă-mi scuzele, Waringham. Știu că nu trișezi niciodată la curse.

Era un gest nobil și Nella îi adresă o privire plină de recunoștință. În sfârșit, gândurile negre care o răvășiseră toată noaptea dispăruseră.

– Dă-mi voie să-ți spun un lucru, Corbury, strigă unul dintre martori, este ultima oară când mă scoți din pat cu noaptea-n cap ca să-ți fiu martor la duel! Nici măcar n-am avut parte de o picătură de sânge pentru strădania mea.

– În orie caz, zise altul, emoțiile acestea îți fac poftă de mâncare. Ce-ați zice de un mic dejun la club?

– Excelentă idee! aprobă lordul Corbury.

– Sper să-mi faceți cu toții onoarea să fiți invitații mei, propuse la rândul său sir Nicolas.

– O conduc pe domnișoara Lambert acasă, reluă lordul Perdican, și vin și eu peste vreo zece minute.

*

* *

– Vreau să-ți spun ceva, Nella, îi mărturisi el pe un ton foarte serios pe drumul de întoarcere.

– Ce este? Par destul de grav.

– Plec în India.

– În India!

– Un prieten mi-a vorbit noaptea trecută despre enormele câștiguri pe care le poți realiza acolo, cu condiția să fii tânăr și gata de orice.

– Dar... cu ce... o să-ți plătești călătoria?

– Am să împrumut niște bani. Am discutat ieri seară cu unchiul tău, după ce tu te culcaseși. A fost foarte

înțelegător. Nu numai că mi-a propus să-mi împrumute bani, dar mi-a promis și o scrisoare de recomandare către mai multe firme de acolo și la care el are relații.

– Dar... Perdican, este... atât de departe, obiectă ea pe un ton aproape copilăresc.

– Este o regiune de viitor. Nu înțeleg cum de nu m-am gândit mai de mult.

– Și... cât timp... ai de gând să... rămâi acolo?

– Unchiul tău spune că, dacă știi cum să faci, în vreo patru-cinci ani poți aduna o avere.

– Patru-cinci ani... murmură ea. Poate că ar trebui să te mai gândești înainte să iei o hotărâre.

– M-am gândit. Plec îndată ce voi putea.

– Dar... Perdican...

Era prea târziu să mai spună ceva, ajunseseră deja în fața splendidei clădiri din cărămidă roșie a lordului Farquhar. Nella avea impresia că tocmai i se pronunțase sentința de moarte. Când coborî din trăsură, resemnată, valetul se apropie de lordul Corbury și îi spuse:

– Este cineva care vrea să vă vadă, milord.

– Să mă vadă? Atât de dimineață!

– Da, milord. Se pare că are motive serioase. A aflat ieri că nu sunteți la Prieuré ci aici ca să asistați la curse, și atunci a călătorit toată noaptea ca să vă găsească de urgență. Vă așteaptă în salon cu stăpânul.

– Este ciudat că unchiul Roderick s-a trezit deja, remarcă Nella.

– Stăpânul se trezește întotdeauna devreme, îi replică valetul. Are obiceiul să călărească înainte de micul dejun.

Lordul Corbury o urmă pe Nella în salon. Unchiul Roderick, în costum de călărie, era în picioare lângă șemineu în compania unui omuleț cărunt și îmbrăcat în haine închise.

– Bună dimineața, Nella, îi zise unchiul său. Și ție, Perdican... Hmm! Îmi pari foarte bine dispus.

– Duelul s-a terminat într-un fel cam neașteptat, îi explică el.

– Dumneavoastră sunteți lordul Corbury? întrebă omulețul.

– Da.

– Atunci, dați-mi voie să mă prezint, milord. Sunt maestrul Salter, notarul fostului dumneavoastră unchi, colonelul Alexander Massingburg-Corbury.

– Ați spus... fostul meu unchi?

– Din păcate, milord, da, am trista misiune să vă anunț că unchiul dumneavoastră a decedat în urma unei tragice căderi de pe cal.

– Și ați venit din Yorkshire special pentru a mă vedea?

– Da, milord. Prezența dumneavoastră este imperios necesară în Yorkshire pentru diverse formalități.

– Vreți să spuneți că...

– Unchiul dumneavoastră v-a făcut legatarul lui universal, milord. De aceea eu și asociații mei am avea nevoie de semnătura dumneavoastră pe unele documente cât mai repede.

– Înțeleg, maestre. Dar... ați putea să-mi dați o idee despre cât reprezintă proprietățile unchiului meu? Eu nu l-am văzut de vreo cinci ani.

– Cu plăcere, milord. Colonelul poseda numeroase pământuri în Yorkshire, o proprietate în Leicestershire, o reședință la Londra și mai multe imobile închiriate.

– Pare destul de important, comentă lordul Corbury străduindu-se să pară detașat.

– Este greu de evaluat. Mai trebuie adăugat la toate astea banii depuși în bancă, precum și portofoliul de acțiuni destul de considerabil pe care unchiul dumneavoastră l-a adunat, totul în valoare aproximativ de o jumătate de milion de lire sterline.

Nella rămase cu gura căscată.

– Păi... mulțumesc pentru informație, răspunse simplu lordul Corbury.

– M-am gândit că o să vrei să pleci imediat spre Yorkshire, băiete, interveni lordul Farquhar, și am pus deja să-ți pregătească o trăsură cu patru cai. Va fi mai rapidă decât trăsura ta.

– Ești foarte amabil, vere Roderick. Am să vă rog să mă scuzați, cred că trebuie să mă pregătesc. Vreți să călătoriți împreună cu mine, maestre?

– Aș fi foarte onorat, milord.

– Am să mă opresc câteva clipe la club să-mi anunț prietenii că nu pot să iau micul dejun cu ei. Cred totuși că voi fi obligat să beau o șampanie împreună cu ei... Mulțumesc încă o dată, adăugă el întorcându-se

spre lordul Farquhar, pentru oferta pe care mi-ai făcut-o aseară. Pot să ți-o las în grijă pe Nella?

– O să am grijă de ea. Noroc, băiete!

– Ai grijă de tine, diavolițo, îi zise el Nellei ciufulind-o afectuos. Și încearcă să nu mai dai vreo lovitură, dacă poți.

Ea îi întinsese brațele, dar el deja se întorsese, nerăbdător să pornească la drum. Nella îl urmă până în prag. Trăsura pe care i-o pusese la dispoziție lordul Farquhar îl aștepta afară. Perdican sări pe bancheta vizitiului și apucă hățurile, în timp ce maestrul Salter se grăbea să i se alăture.

Ea îi făcu semn cu mâna, dar el nici nu se osteni să privească înapoi și dispăru curând la capătul aleii.

Nella își coborî întristată brațele, murmurând:

– O jumătate de milion de lire. Oh! Unchiule Roderick, de data aceasta l-am pierdut pentru totdeauna. În sfârșit va putea să se căsătorească cu Hetty.

– Să așteptăm să vedem ce se întâmplă, copila mea, îi răspunse lordul Farquhar trecându-i un braț pe după umeri. Ar trebui să meditezi la zicala asta foarte des auzită la curse: "Un cal nu este niciodată învins atâta vreme cât altul n-a trecut înaintea lui linia de sosire".

Capitolul 9

Trei săptămâni mai târziu, lordul Corbury prânzea liniștit în imensa lui sufragerie. Era o zi frumoasă de vară. Un soare strălucitor lumina parcul și grădina minunat întreținute.

Era servit de trei valeți foarte stilați, care așteptau în picioare lângă scaunul lui. Unul dintre ei tocmai îi prezenta pentru a doua oară platoul cu cotlete de miel, care proveneau din propria lui crescătorie din Yorkshire, când ușa se deschise. Noul lui majordom intră și se înclină respectuos.

– Dați-mi voie să vă reamintesc, milord, că domnul Tothill, arhitectul, vă așteaptă să discutați împreună planurile noii aripi de vest. A venit și domnul Wingate, contramaistrul, care ar vrea să vă pună la curent cu stadiul lucrărilor de drenaj.

– Am înțeles, Barnstaple, îi voi primi în câteva minute. Și convoacă-l pe intendent pentru ora nouă și

jumătate. Ne-au mai rămas multe lucruri de pus la punct, răspunse lordul Corbury cu un aer satisfăcut.

– Într-adevăr, milord, nu munca lipsește. După cum ați putut să constatați, răposatul dumneavoastră unchi nu se prea interesa în ultima vreme de problemele exploatării domeniului.

– Este adevărat. Apropo, spune-i bucătarului că, dacă va continua să facă o mâncare atât de gustoasă, o să încep curând să mă îngraș, adăugă el ridicându-se de la masă.

– Adolphus va fi foarte măgulit, milord. În felul lui, este un artist și este foarte supărat când eforturile lui nu sunt apreciate.

– Spune-i că eu sunt extrem de mulțumit de el.

Tocmai voia să iasă când un valet îi aduse două scrisori pe o tavă de argint, spunându-i:

– Chiar acum a venit poștașul, milord.

Lordul Corbury deschise prima scrisoare cu un cuțitaș din aur și fildeș. Plicul era parfumat cu iasomie și nu avu nevoie să privească semnătura ca să știe cine-i scrisese. Citi:

„10 iulie 1817

Dragul meu Perdican,

Cu o imensă bucurie am aflat despre norocul tău și de vastele domenii pe care ți le-a lăsat moștenire unchiul tău.

Cum sezonul londonez s-a încheiat, acum suntem la Brighton unde Alteța Sa Regală prințul regent și-a ales reședința de vară. Orașul este foarte vesel dar, așa

cum poți să-ți imaginezi, îmi lipsești dureros de mult.

Grăbește-te să ni te alături, tata este nerăbdător să te primească.

Cu toată afecțiunea,
a ta întotdeauna devotată,
Hetty."

Lordul Corbury aruncă disprețuitor scrisoarea pe masă. Aluzia la sir Virgil îl făcuse să zâmbească ironic.

A doua scrisoare era de la Nella, un scris pe care-l cunoștea prea bine. Fusese pusă la poștă a doua zi după cea a lui Hetty.

„11 iulie 1817
Dragă Perdican,

Îmi pare rău că am întârziat atât ca să-ți transmit sincerele mele condoleanțe pentru moartea tragică a unchiului tău. Am dorit din tot sufletul s-o fac mai devreme, dar am fost atât de ocupată în ultimele trei săptămâni încât n-am găsit timp să-ți scriu. Iartă-mă.

Îți scriu această scrisoare din Brighton unde unchiul meu Roderick are o casă minunată, în apropiere de cea a ducelui de Marlborough și a doamnei Fitzherbert.

S-au petrecut atâtea lucruri de la plecarea ta încât nu știu cu ce să încep. Unchiul Roderick a devenit tutorele meu și mi-a permis să-mi fac debutul în societate. M-a îmbrăcat din cap până-n picioare și imaginează-ți, Perdican, că am un succes nebun! Am cinat de două ori în Pavilionul Regal și prințul regent mi-a făcut o mulțime de complimente.

O să-ți vină să râzi, dar mai mulți pretendenți de rang înalt i-au cerut deja voie unchiului Roderick ca să-mi facă curte. Toate astea sunt atât de emoționante încât uneori am impresia că trăiesc într-un vis.

Îți doresc numai bine, Perdican. Vorbim adeseori despre tine.

Cu multă afecțiune,
verișoara ta,
Nella."

Lordul Corbury se încruntă mai întâi apoi, recitind scrisoarea de la un capăt la altul, făcu o mutră extrem de contrariată.

Până la urmă, se ridică dintr-un salt răsturnând scaunul și ieși grăbit, cu scrisoarea în mână.

*
*   *

Ajunse la Brighton la sfârșitul după-amiezii.

– Ce surpriză să te vedem, băiete! exclamă lordul Farquhar întâmpinându-l. Nu te așteptam pe aici atât de curând.

– Am venit s-o văd pe Nella, răspunse lordul Corbury fără să mai piardă timpul cu amabilități.

– Deocamdată, se odihnește. Suntem invitați astă seară la prințul regent și, firește, vrea să arate bine.

– Când aș putea s-o văd?

– Ia loc, băiete. Vrei să bei ceva? Ia povestește-mi despre noua ta avere. Sper că maestrul Salter n-a exagerat?

– Dimpotrivă. Dar am mult de lucru. Am lansat un întreg program de lucrări pe domeniile mele din Yorkshire și am ce face cel puțin cinci ani de acum încolo.

– Excelentă veste! Unchiul tău își neglija cam mult afacerile după ce a rămas văduv; celibatul îi convenea de minune și îi plăcea să fie... foarte anturat. Cu o avere ca a lui, nici nu era greu.

– Te cred! zise lordul Corbury zâmbind. Dar nu mi-ai răspuns: când aș putea s-o văd pe Nella?

– Știi, Perdican... Nella are un succes enorm de când este aici. Mie întotdeauna mi s-a părut foarte seducătoare, dar te asigur că farmecul și bucuria ei de a trăi au făcut adevărate minuni în toată zona și numele ei este pe toate buzele. N-am să-ți ascund că sunt practic asaltat de pretendenți și cred că o să avem un bun motiv să fim mândri de ea înainte de sfârșitul săptămânii.

– Ce vrei să spui prin asta, vere? întrebă sec lordul Corbury.

– Ei bine, am toate motivele să cred că micuța noastră Nella va face curând o căsătorie strălucită... foarte strălucită!

– Waringham? întrebă el după un moment de tăcere.

– Dumnezeule, nu! A trecut mult timp de când el a cerut-o în căsătorie. Dar ea a refuzat. Era înainte de "Gold Cup" de la Ascot, cred...

– A refuzat... murmură el. Ar fi trebuit să bănuiesc...

– Nu, nu este vorba despre Waringham, reluă lordul Farquhar, ci altcineva mult mai important. Nella va

fi mâine invitata de onoare la balul ducesei de Harrington și n-aș fi surprins ca anunțul logodnei cu tânărul marchiz să fie făcut în mod oficial chiar în cursul serii.

– Insist s-o văd imediat. Dă-mi voie să urc în camera ei. La urma urmei este verișoara mea, n-ar avea de ce să fie șocant.

– Ascultă-mă bine, Perdican. Ținem mult amândoi la interesele Nellei. Nu vreau ca tu să te amesteci în afacerea asta; prietenii din copilărie sunt uneori sfetnici proști și n-aș vrea ca tu s-o tulburi în momentul când ea trebuie să ia o hotărâre care-i privește întreaga viață. Crede-mă, întoarce-te la Prieuré, sau unde vei vrea, dar rămâi departe de Brighton în următoarele patruzeci și opt de ore.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că așa este mai bine pentru Nella.

Lordul Corbury începu să se plimbe prin încăpere, vizibil nemulțumit. Apoi după o matură chibzuință, se întoarse spre lordul Farquhar.

– Din moment ce ești de acum tutorele Nellei, zise el, nu-mi rămâne decât să mă supun convenientelor și să-ți cer în mod solemn voie să-i fac curte.

– Ce vorbești? Dar, băiete, toată lumea se așteaptă ca tu să te însori cu Hetty Baldwyn. Sir Virgil a povestit tuturor celor care voiau să-l asculte că logodna voastră va fi anunțată fără întârziere.

– Ce... Să vorbim limpede: eu n-am de gând să-i cer mâna lui Hetty Baldwyn, nici a oricărei alte femei decât Nella!

– Dumnezeule! Eram convins că tu erai foarte îndrăgostit de acea tânără și că doar lipsa banilor te ținea departe de ea.

– Mărturisesc că, o vreme, am fost cucerit de domnișoara Baldwyn pe care o găseam foarte frumoasă. Dar de când am învățat s-o cunosc mai bine, mi-a dispărut complet tot interesul față de ea.

– Asta numesc eu o surpriză! Așadar, ți-ai îndreptat dintr-o dată toată afecțiunea către micuța noastră Nella! Ei bine, Perdican, îmi pare rău să-ți spun că îți interzic categoric s-o vezi sau să-i faci vreo propunere. Îți... îți repet că am alte planuri pentru ea. De altfel, băiete, mă îndoiesc că tu ești îndrăgostit în mod serios de ea. Ai să vezi că sunt o mulțime de femei tinere și seducătoare care nu așteaptă decât să le arunci o privire.

Lordul Corbury nu răspunse. Rămase o clipă încremenit în mijlocul încăperii, cu maxilarele încleștate și încruntat apoi, fără o vorbă, ieși trântind ușa.

Lordul Farquhar se apropie de fereastră și îl privi plecând, cu o licărire malițioasă în ochi. În aceeași clipă ușa se deschise în spatele lui și Nella intră alergând.

– A plecat? întrebă ea. Ce a spus? Oh! Unchiule Roderick, mi-a fost îngrozitor de greu să rezist ispitei de a coborî să-l văd.

– Era înnebunit de furie, zise lordul Farquhar zâmbind. Mi-a declarat intenția lui de a-ți face curte în mod deschis.

– Unchiule Roderick! exclamă ea bătând din palme. Este adevărat? Nu spui asta numai ca să râzi de mine?

– Nu, te asigur că nu glumea.

– Nu-mi vine să cred! Crezi că mă iubește?

– Sunt sigur. El face parte dintre aceia care nu văd pădurea din cauza copacilor. Acum, când se teme că te va pierde, începe în sfârșit să înțeleagă ce reprezinți tu pentru el.

– Crezi că scrisoarea mea l-a făcut să vină? Hetty a povestit peste tot că și ea i-a scris și că așteaptă sosirea lui de pe o zi pe alta.

– Domnișoara Baldwyn se poate pregăti să încaseze un șoc. Cât îl privește pe sir Virgil, el va avea ce merită.

– Totuși... nu cred că mă iubește tot atât, cât pe Hetty....

– Te înșeli, copila mea. Ca să te convingi, va trebui să acționezi exact cum am stabilit. Să nu te lași înduioșată, Nella. Toată viața ta depinde de asta; nu vei putea să fii niciodată fericită dacă nu ești sigură, în adâncul sufletului tău, de dragostea lui Perdican pentru tine.

– Am să fac cum mi-ai spus, unchiule Roderick, oftă ea. Ai dreptate, s-ar putea ca scrisoarea aceasta pe care ne-am străduit s-o concepem, l-a determinat să vină și nu invitația lui Hetty.

– Va trebui să dăm dovadă în ceea ce-l privește de tot atâta răbdare și pricepere ca aceea a unui pescar care vrea să prindă un somon.

– Vreau să fiu sigură... absolut sigură că Perdican mă iubește... cu adevărat.

*
* *

A doua zi, în vreme ce se îmbrăca pentru balul dat de marchiza Harrington, Nella se simțea nefericită. Se conformase cu exactitate instrucțiunilor unchiului său și acum începea să regrete. Din punctul ei de vedere, situația se îndrepta spre o catastrofă.

Aseară, Perdican năvălise la reședința prințului regent, și cum Alteța Sa Regală ținea mult la el, îl primise cu brațele deschise. Când îl văzuse intrând, ea trebuise să facă apel la toată voința ei ca să se stăpânească.

Cu prețul unui teribil efort, se prefăcuse că nu-l vede și că este interesată de discuția cu marchizul Harrington, cu sir Nicolas și cu lordul Worcester care se aflau în jurul ei.

El venise direct spre ea.

– Perdican! Ce surpriză! exclamase ea pe un ton prefăcut jovial. Nu știam că ești la Brighton. Ce vânt te aduce?

– Tocmai voiam să-ți vorbesc.

– Cu mare plăcere, dar va trebui să mai ai răbdare un pic pentru că am rezervat următorul dans.

– Onoarea este pentru mine, preciză marchizul.

– Și următorul dans este pentru mine, adăugă sir Nicolas.

– Vezi, Perdican, nu pot să-i dezamăgesc pe acești domni.

– Într-adevăr, mai spusese și lordul Worcester. Noi am fost primii, Corbury, și o să ne unim eforturile ca să te împiedicăm să fii nepoliticos.

Și izbucniră cu toții în râs de această afirmație, cu excepția lordului Corbury care, livid, le întorsese spatele și dispăruse fără altă explicație.

Cu tristețe în suflet, Nella așteptase zadarnic toată ziua următoare. “Cum a putut să se descurajeze atât de repede? se întreba ea acum. Înseamnă că nu mă iubește prea mult dacă a abandonat atât de ușor lupta”.

Dragostea ei pentru el era o continuă suferință. De trei săptămâni încoace, nu trecuse o singură noapte fără ca ea să tânjească după el, fără ca ea să ude perna cu lacrimi murmurându-și: „Îl iubesc... Îl iubesc...” Și suferința îi creștea cu fiecare zi.

Azi dimineață, trezindu-se, începu să regrete vremea când, îmbrăcată sărăcăcios, venea tot timpul la Prieuré, îi aranja camera, îi călca toate cravatele și se supunea tuturor dorințelor lui, așa cum făcuse întotdeauna din copilăria lor.

Succesele obținute în lumea mondenă îi dăduseră o oarecare siguranță, o oarecare maturitate care o făcea să aprecieze mai bine eventuala fragilitate a dragostei. Știa de acum că nu putea cunoaște adevărata fericire, chiar și alături de Perdican, fără certitudinea că este iubită cu o înflăcărare egală cu a ei.

Orele trecuseră și Perdican tot nu dăduse nici un semn de viață.

– Te iubește, copila mea, îi spuse lordul Farquhar înainte ca ea să urce să se schimbe pentru cină.

– Atunci are un fel ciudat de a-mi arăta asta, răspunse ea cu tristețe.

– Poate că va veni la balul de astă seară.

– Sper...

Își puse o rochie de satin alb. Era cea mai frumoasă dintre toate rochiile pe care i le oferise unchiul său. Tot el îi mai cumpărase o broșă cu diamante și un colier de perle special pentru această seară. Toate minunile acestea îi puneau în evidență părul roșcat. Privindu-se în oglindă, Nella constată că avea din ce în ce mai puține motive să se teamă de comparația cu Hetty.

"Dacă măcar ar putea să mă vadă".... oftă ea.

Tocmai terminase să se aranjeze când se auzi o bătaie în ușa camerei ei.

– Trăsura vă așteaptă, domnișoară. Stăpânul vă roagă să veniți mai repede.

– Unchiul deja a coborât? se miră ea.

Își aruncă în grabă pe umeri un șal de satin tivit cu puf de lebădă și se grăbi să-l urmeze pe valet, care cobora înaintea ei scara, cu o grabă vecină cu impolitețea.

"Nu-i stă deloc în obicei unchiului Roderick, își zise ea, să ajungă mai devreme la o recepție".

Și de altfel, cine era acest valet nepoliticos? Nu-l mai văzuse niciodată. Trebuia să fie unul dintre noii angajați de care majordomul se plânsese de mai multe ori, acuzându-i că sunt în stare să facă orice pentru un bacșiș bun.

În hol nu era nimeni. Nellei i se păru că situația este din ce în ce mai ciudată, și încă nu epuizase surprizele. Trăsura care aștepta afară nu era echipajul luxos al unchiului său ci o foarte elegantă cabrioletă. Lucru și mai uimitor, nu avea vizitiu. Pasagerul ținea el însuși hățurile.

– Nu știam că ai și o cabrioletă, unchiule Roderick, zise ea așezându-se lângă el.

Bineînțeles că nu unchiul său mâna caii, așa cum crezuse ea, ci lordul Corbury!

– Perdican! exclamă ea. Ce cauți aici? Unde mă duci? Unde mergem?

El rămase tăcut. Avea maxilarele încleștate și buzele strânse. Nella îl cunoștea prea bine pentru a-și da seama că toate astea demonstrau că el era foarte prost dispus.

Caii galopau într-un ritm infernal. Roțile păreu că abia ating pământul.

– Ce se întâmplă? Perdican! îl imploră ea. Explică-mi! Te-a rugat unchiul Roderick să mă conduci la bal? Mie nu mi-a spus nimic.

– N-am să-ți spun nimic până ce nu vom ajunge la destinație, îi răspunse el pe un ton aspru.

La urma urmei, ce mai conta? Din moment ce era cu el, nimic nu mai avea importanță. "Cât este de frumos!" gândi ea, și inima începu să-i bată nebunește. Renunță să-i mai pună întrebări. El era aici, aproape de ea, și nimic altceva nu mai conta.

Încet-încet, începu să recunoască drumul. Se îndreptau spre Prieuré. "Este oare cu putință? se întrebă ea. Chiar și mergând cu viteza asta, n-o să ajungem înainte să se înnopteze".

Totuși, doar după vreo două ore, ajunseră în Little Coombe. Caii galopau cu toată puterea de care erau în stare.

Dar, în loc s-o ia spre Prieuré, porniră pe o potecă întortocheată și plină de gropi. Unde o ducea? Nella era din ce în ce mai nedumerită.

Și în clipa aceea, văzu apărând chiar în fața lor bisericuța din St. Jean des Bois. Perdican opri caii chiar în fața ușii și o ajută să coboare..

– Ce căutăm aici? întrebă ea cu o voce tremurată.

– Te-am adus aici ca să ne căsătorim.

– Să... ne căsătorim?

– Tu ești a mea! Întotdeauna ai fost a mea! Și dacă îți imaginezi că am să te las să te măriți cu altcineva, te înșeli amarnic! Accepți să te căsătorești cu mine chiar acum, sau trebuie să te forțez?

– Să... să mă forțezi! Și cum ai face asta?

– Foarte ușor. Tu ești mult mai slăbuță ca mine și întotdeauna am reușit să te determin să faci tot ce voiam. Dar, dacă mă obligi, pot foarte ușor să te duc în pădure și să te violez. Și atunci, vei fi obligată să mă accepți de soț.

– Perdican!

– N-am de gând să discut prea mult. Te vei căsători cu mine imediat, de bunăvoie sau cu forța.

Inima Nellei bătea să-i spargă pieptul. Vocea îi tremura, dar nu de teamă.

– Mă... voi căsători cu tine, Perdican...

Fără să aștepte mai mult, el îi oferi brațul cu un gest un pic malițios și o conduse în biserică.

Înăuntru era foarte întuneric. Bătrânul preot se afla în fața altarului slab luminat de câteva lumânări.

Zgomotul pașilor lor răsunând pe dalele de piatră îi aminti Nellei de primul lor sărut, atunci, ascunși în criptă, după plecarea soldaților. Se simți dintr-o dată străbătută de același fior ca atunci și îi strânse brațul lui Perdican.

Bătrânul preot zâmbi. Nimic nu putea să-i facă o mai mare plăcere decât să-i unească pe acești doi tineri pe care-i cunoștea din fragedă copilărie.

Slujba începu. Cuvintele sfinte care-i uneau pe viață răsunau în urechile Nellei ca versurile unui poem. Se puteau auzi de afară ușoare țipete ale animalelor pădurii, foșnet de aripi prin copacii din apropiere. Toate acestea făceau parte integrantă din domeniul Prieuré și erau parcă tot atâția martori prezenți la cununia lor.

Lordul Corbury scoase o verighetă din buzunarul vestei și, după ce preotul o binecuvântă, o puse pe degetul Nellei, spunând cu o voce profundă și sinceră:

– Cu acest inel te iau de soție, te respect și îți jur dragoste și fidelitate până la sfârșitul zilelor mele, la bine și la rău.

Nella avu impresia că cerul tocmai se deschisese în onoarea ei. Era în sfârșit cea care, dintotdeauna, visase să fie: soția lui Perdican!

Îngenunchează amândoi pentru a primi binecuvântarea bătrânului preot. Erau căsătoriți.

Perdican o conduse până la trăsură și, lipiți unul de altul, porniră pe drumul spre Prieuré.

Aici, totul părea pregătit ca să-i primească. Luminile erau aprinse, dar nu-i întâmpină nimeni.

– Ne așteaptă o cină intimă în sufragerie, zise Perdican intrând în vastul hol. Le-am spus servitorilor să se ducă la culcare. N-o să avem deloc nevoie de ei în noaptea asta.

Își cufundă privirea într-a ei și, deodată, expresia de pe chip i se schimbă.

– Ești a mea, Nella. Ești soția mea, așa cum mi-am dorit dintotdeauna. Oh! Dragostea mea, micuța mea minune, cum de te-ai gândit măcar o singură clipă să mă părăsești pentru altul când eu am atâta nevoie de tine?

O cuprinse brusc în brațe și o strânse la piept, exclamând cu o voce care părea să se repete ca un ecou:

– Ești a mea! A mea!... A mea!...

Buzele li se întâlniră... Nici un cuvânt n-ar putea exprima ceea ce au simțit amândoi în acea clipă.

Nella se simți transportată într-o lume vrăjită și ireală unde nimic nu mai exista în afară de ei.

El o strânse mai tare, buzele îi deveniră mai posesive, mai pătimașe... Nella nu era în stare să se miște sau să gândească.

Și, fără să-și desprindă buzele de ale ei, el o ridică în brațe și o duse în dormitor.

*

* *

Lângă patul cu coloane, sfeșnicele aprinse încă mai împrăștiau o lumină slabă și în vatra căminului jarul încă mai licărea.

Nella își sprijini capul de umărul lui Perdican și îi zise pe un ton tandru:

– Mă întreb cum o fi reacționat unchiul Roderick când și-a dat seama că am dispărut.

– Habar n-am și, sincer să fiu, nici nu-mi pasă. Singura întrebare pe care mi-o pun este: ești fericită?

– Profund fericită, Perdican...

– Și mă iubești?

– Știi bine că te iubesc.

– Mai spune-mi... vreau să te aud spunându-mi mereu că mă iubești.

– Te iubesc...

– Scumpa mea, adorabila mea soție, zise el mângâind-o. Cum de ești atât de frumoasă, de fermecătoare?

Ea se ghemui la pieptul lui. Când el îi vorbea astfel, se simțea inundată de fericire.

– Cum de te-ai hotărât să mă răpești într-un mod atât de... neașteptat?

– Mi-a fost teamă că te voi pierde. Nici nu-ți imaginezi prin ce chinuri am trecut când am crezut că era prea târziu. Dar nu mai poți să-mi scapi acum. Ești a mea, sufletul meu, întotdeauna ai fost a mea. Doar că am fost prea prost ca să-mi dau seama de asta. Abia când am crezut că te voi pierde am înțeles că nu puteam să trăiesc fără tine.

– Când... te-ai îndrăgostit de mine? întrebă ea așa cum întreabă toate femeile încă din negura vremurilor.

– Când te-am sărutat acolo, în criptă. Atunci mi-am dat seama, ca prin minune, că tu erai cea pe care o căutam dintotdeauna, fără să știu.

– Și pentru mine a fost o clipă... magică. De ce nu mi-ai spus chiar atunci că mă iubești?

– Pentru că n-aveam absolut nimic să-ți ofer. Cum să te fi cerut în căsătorie când eu nu eram în stare să câștig bani altfel decât târându-te după mine în aventuri nebunești în care îți riscai viața? De aceea m-am și

hotărât să plec în India. Pentru tine voiam să adun bani, dragostea mea. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că, în absența mea, tu ai fi putut să găsești pe altcineva. Îmi spuneam mereu că îmi aparții și că ți s-ar fi părut absolut firesc să mă aștepți.

– Îți aparțin într-adevăr, Perdican.

– Da. Și poți să fii sigură de un lucru, draga mea: n-am să-ți mai dau drumul niciodată, n-am să te mai las niciodată să pleci.

– De parcă eu aș avea chef să... te părăsesc!

– Și nu vreau să te mai văd făcându-i ochi dulci lui Waringham sau oricărui alt bărbat... Te previn că voi fi un soț foarte gelos. Îți jur că te voi face fericită.

– Sunt deja fericită.

– Voiam să-ți spun că l-am rugat pe Isaac Goldstein să se mute în altă parte. Eu nu vreau să am cămătari pe domeniu. I-am cerut de asemeni lui Joe Jarvis să-i cumpere câinii ca să-i avem paznici la Prieuré, chiar dacă bănuiesc că vei vrea să-i răsfeți atât de mult încât nu vor mai rămâne înfricoșători prea multă vreme.

– Ești minunat!

– În afară de asta, i-am trimis anonim șase mii de lire afurisitului ăstuia de cămătar. În felul acesta nu vom mai avea remușcări.

– Îți mulțumesc... Poate că îți voi părea prea puțin romantică, Perdican, dar... îmi este o foame de lup.

– Și mie. Vino, avem tot ce ne trebuie în bucătărie.

– Îmi este... și frig. În graba ta să mă răpești, nu mi-ai dat timp să-mi iau niște lucruri și, mai ales, o cămașă de noapte.

– Mă duc să-ți caut un capot, zise el ridicându-se.

Ea așteptă, așezată pe pat, cu cuvertura trasă peste piept. După o clipă, el se întoarse cu halatul de flanel pe care-l purta când era la colegiu.

– O să-mi vină perfect, zise ea. Dă-mi-l și întoarce-te cu spatele.

– Nu, nu, răspunse el aruncând halatul pe un scaun. Vino să-l iei.

– Dar... Perdican, protestă ea, sunt... goală.

– Îmi placi așa. Haide, vino!

Ea șovăi o clipă apoi, după ce stinse lumânările, se strecură jos din pat și alergă spre el.

– Te iubesc, te ador, te venerez, Nella, dar dă-mi voie să-ți spun un lucru: pe viitor, niciodată n-am să mai accept să primesc un ordin de la o femeie.

În sfârșit, el era așa cum își dorise ea întotdeauna să-l vadă: autoritar, sigur pe el și nespus de masculin.

El o cuprinse în brațe și buzele li se contopiră.

Fu un sărut lung și pătimaș.

Din nou, un extaz nebănuit îi purtă într-o lume misterioasă și pură, apoi el se îndreptă încetișor, cu ea în brațe, spre pat...

Sfârșit